

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Δ!
ΑΡΙΘ. 10

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

68 - σελίδες - 68

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἕκαστον καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι :

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεῖα Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφ. «Νέον», Ὁμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ ἔξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ ἔξωθι Βασιλικοῦ Ὁμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ ἔξωθι Κινημ. Μάζεστικ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ, Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου

ΣΑΜΠΟΥΑΝ:**STA - BLOND**

Κάθε ξανθιάσμαρτ γυναῖκα ποὺ θέλῃ νάχῃ θαυμαστάςκαὶ νὰ κρατήσῃ τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της καὶ θέλῃ νὰ ξαναγίνουν πάλι ξανθὰ τὰ μαλ' ἰά της, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ ἔγιναν σκοῦρα, πρέπει μὲ ἐπιμονὴ καὶ φανατισμὸ νὰ ζητήσῃ τὸ Ἀγγλικὸ ἡγγυημένον σαμπουὰν **ΣΤΑ-ΜΠΛΟΝΤ**

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ Ἰνστιτούτα Καλλονῆς

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεῖα ἐν Ἑλλάδι

Τ. ΜΑΝΩΛΕΣΟΣ καὶ Σία, Λεωχάρους 19 — Πειραιεὺς

ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ**ΑΝΤΙ ΔΡΧ. 15**

Θὰ τ' ἀποκτήσετε μεταχειριζόμενοι καθημερινῶς τὴν Ὁδοντόπαστα

EDELWEISS**ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ****Η ΜΟΔΑ ΤΟ ΑΠΑΙΤΕΙ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΛΕΠΤΕΣ**

Διὰ νὰ κατορθώσῃτε ὅμως τοῦτο χωρὶς νὰ βλάψῃτε καθόλου τὴν ὑγείαν σας πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖτε τὸ

ΤΣΑΪ RIENTER

Τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Βάφετε μόναι
σας τὰ φορέμα-
τά σας μὲ

ARTI**ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ**

Βάφετε μόναι
σας τὰ φορέμα-
τά σας μὲ

ARTI**ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ**

Χειρουργός — Ὁδοντίατρος
Κεραμεικοῦ, Δεληγιώργη 19
ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΣ

Εἶναι τὸ μοναδικὸ σατυρικὸ
περιοδικὸ. Κυκλοφορεῖ πολύχρω-
μος κάθε Κυριακὴ. Δραχμ. 2

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Ἰατρός
Ὁρφέως 57 — Τηλέφ. 20—172

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ — ΑΓΓΛΙΚΟΣ

Ποιότης άρίστη, Ζύγιον άκριβές

Άμεσος Παράδοσις

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Β' ΛΥΝΔΡΑ

Σταδίου 23 β Τηλ. 23 — 538

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓ' ΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, Π ΝΤΟΣ ΕΙΔΕΥΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙΔΙΟΥΣ

Πάσης αξίας, παντός είδους 'Ωρολόγια, παλαιά άσήμια, παράσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοίνιξ» παλαιά έλληνικά χρονονομίσματα (άκεραία), εικόνες Βυζαντινές, κομπολόγια και πίπες κεραιμπ ρια και γιούσερ φιλι-τισι και κινάλια με άνωτέρας τιμας όλων τών άλλων κατα-στημάτων. Όστις μās πωλήση το χρυσούν του ώρολόγιον άναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του σε νικελ-νια κάσα. Κατασκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλ-λιτεχνικά κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας επισκευάζω ώρολόγια ήγγυημένα δια 2 έτη προς 4C δραχ. δια πāsυν βλαβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Μόνον ή χάρις τών Γυναικείων βραδυών φορεμά-των, μās ξεχωρίζει άπ' τ' άλλα. Δεχόμεθα ύφάσμα-τα προς ραφήν. Έβδομαδιαίαι άφίξεις Croquis

“MARION,”

Έτοιμα και έπί παραγγελία.

Υποκατάστημα Παρισίων

Φορέματα — Παλτά — Καπέλλα. Ειδικότης εις φο-ρέματα νυφικά. Παράδοσις έντός 48 ώρων.

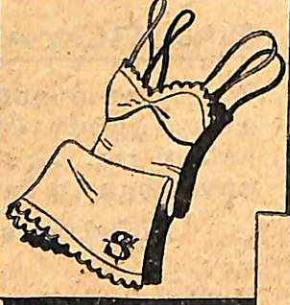
Έκυκλοφόρησε το Ταγκό που θα τρα-γουδήση σέλιγες μέρες όλη ή Άθήνα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΚΑΡΝΙ/ΒΑΛΙ

Στίχοι : Μουσική
Α. Σακελλαρίου Κ. Γιαννίδη

ΑΓΟΡΑΖΩ

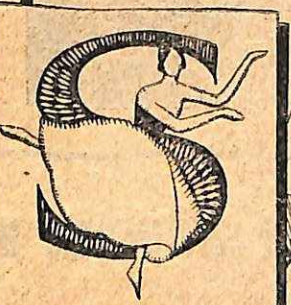
ΣΗΜ.— Οί ζητούντες πληροφορίας έγγραφως δέον άπαριατήτως να έσωκλείουν γραμματόσημον δια την άπάντησιν.

ΑΤΟΜΙΚΟΝ

ΣΧΕΔΙΟΝ

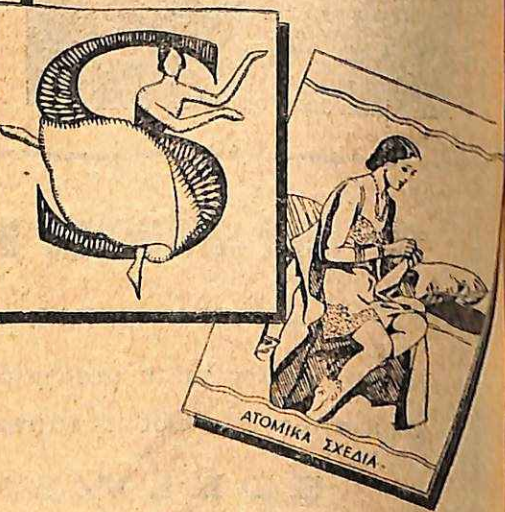
Έκλέγετε τδ σχέδιόν σας άπό τās σειράς 8 άραίων Βιβλιαριών Ατομικών Σχεδίων, έμπεριεχόντων 50 σχέ-δια προς άποτύπω-σιν, άτινα δύνασθε να προμηθευθήτε δωρεάν όπουδήποτε ιδήτε τδ σήμα τούτο.

ΧΟΡΕΥΕΤΕ

Χορεύει! Διά τούτο εκλέγει την χορεύτρια του μπαλέτου δια τ' Ατομικά της Σχέδια Υπάρχει έπί της τούτης και έσωρούχων της καθώς και έπί τών οβα-κών άσπυρούχων της. Εδρίσκει τοιαύτα εις τ' μικρά βιβλιάρια τα όποια έχουσι πλῆθος χαριτωμ-νων σχεδίων. Έξ αυτών υπάρχουν τόσον πολλά Ατομικά Σχέδια τή έκλογήν.

Πάρτε εν βιβλιάρει Υπάρχει εις αυτό τ' σχέδιον και δια τας 8 σει-σας ύποδεικνύει πέντε διαφόρους τρόπους δια-κέντημα του Σχεδίου ΣΑ με Μουλινέ ΑΓΚΥΡΑΣ — κλωστήν κεντήματα με τὰ όρραιότερα στερεά χρώματα.

ΜΟΥΛΙΝΕ

ΑΓΚΥΡΑΣ

Τώξερε πια καλά ή Άν-νέτα. Ούτε δου-λειάς, ούτε με-λέτες είχε. Της έλεγε ψέμματα

γιατί τόν τραβούσε ή άλλη! Η Άλλη!.. Πόσο δια-φορετική ήταν άπ' την Άννέτα. Ψηλή, λεπτή, άγέρωχη και τί έκτακτα ντυμένη. Τί πλούσια! Όταν παραφύλαξε τόν Έρρίκο της και τούς είδε να ανταμώνουν, εκείνη ήταν βου-τηγμένη στο μετάξι. Τά μπριγιάντια λάμπανε στα δάχτυ-λά της και μ' όλο που ήταν τόσο μακρυνά, ή Άννέτα νόμι-σε πως την έπνιξε τδ άκριβδ «παρφέν» της. Ο Έρρίκος της φίλησε τδ χέρι—ποτέ δέν είχε φιλήσει και τδ δικό της τδ μικρό χεράκι—κι' ύστερα μπήκανε μαζί στο μαύρο μεγάλο αυτοκίνητο. Ο σωφέρ τούς άνοιξε την πόρτα και στάθηκε με σεβασμό για να περάσουν, βγάζοντας τδ καπέλλο του. Όλ' αυτά της φαίνονταν τώρα σαν όνειρο, σαν όνειρο κακό της Άννετούλας. Καί μετανοιώνει που πήγε να πα-ραφύλαξη. Γιατί; Καλλίτερα νάχε τις ύποψίες, καλλίτερα νάμενε με την άμφιβολία. Έτσι θα νόμιζε πως μπορούσε να μην ήταν κι' αλήθεια, πως ό Έρρίκος της ήταν πιστός, δικός της, όπως της όρκιζόταν. Μά τώρα πια πάει. Τώξε-ρε. Τούς είδε με τὰ μάτια της... Έπρεπε να τώχε κατα-λάβει άπ' την αρχή ως τόσο. Ο Έρρίκος δέ μπορούσε βέ-βαια να μείνι κοντά της για πάντα. Τί ήταν αυτή; Μιά μι-κρή φτωχούλα πωλήτρια γαντιών σ' ένα μαγαζί. Ένώ εκεί-νος σπούδαζε, αύριο θα τέλειωνε, θάρχιζε τις δουλειές του και θα λανσαριζόταν γρήγορα στην καλλίτερη τάξη.

Η Άννέτα ήταν μία μικρή, άσήμαντη αισθηματική περι-πετειούλα, άπ' αυτές που οι νέοι διηγούνται ύστερα άπό χρόνια σαν μία διασκεδαστική άνα-μνηση του καιρού που σπούδαζαν. Πόσες φορές δέν τάχε διαβάσει ό-λα αυτά και στα περιοδικά και στα ρωμάντζα. Κι' ό-μως δέν πίστευε πως μπο-ρούσαν να της συμβούν και

της ίδιας! Κουταμάρα! Και πόσοι δέν τη φλερ-τάρισαν στο μεταξύ και τούς περιφρόνησε. Γιατί να τούς περιφρόνηση; Πρό πάντων εκείνο τόν υπάλληλο, τόν ξανθό, δει-λό νέο που έργαζόταν κι' αυτός στο ίδιο κατάστη-μα. Ιί καλό παιδί! Αυτός θα μπορούσε να την αγα-πήση στ' αλήθεια και να της δέν ύπήρχε φόβος να της τόν πάρη καμιά άμορφη και πλούσια κυρία. Δέν θα καταδεχόταν ποτέ να

τόν πάρη. Δέν ήταν σαν τόν Έρ-ρίκο αυτός, κομψός κι' άριστο-κράτης, ούτε θα γινόταν ποτέ γιατρός κι' ούτε θα σύναζε στα μεγάλα κέντρα. Έπρεπε να προ-σέξη ή Άννέτα και να τ' άφήση τὰ όνειρα. Τώρα βέβαια κι' ή Ζερ-μαίν, που παντρεύτηκε τόν πλού-σιο βιομήχανο, πωλήτρια ήταν κι' εκείνη. Μά ό δικός της την άγάπησε αληθινά, είπε στον πα-τέρα της πως θ' αυτοκτονούσε άν δέν την έπερνε. Ένώ ό Έρ-ρίκος ούτε της έδινε ση-μασία της Άννετούλας. Όλο ήταν βιαστικός και ποτέ δέν την πήγαινε περίπατο. Μόνο που της έκανε δωράκια και λε-πτά που εκείνη τάπερνε με τδ στανιδ κι' ύστερα άπό πολλά παρακάλια. Μετανοιώνει τώρα που τάπερνε. Γιατί τὰ δωρά-κια—έκτος άπό τις μυ-

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΚΑΠΟΙΟΥ ΑΛΛΟΥ

πολλά. Μά για την Άννετούλα θάταν άδύνατο να τὰ οι-κονομήσει... Οί σκέψεις της κόβονται στη μέση άπ' τδ χτύπη-μα της πόρτας. Η καρδούλα της χτυπά δυνατά. Άν είν' αυτός, τόσο τδ καλλίτερο: να εξηγηθούνε και να τελειώση μία για πάντα αυτή ή ιστορία. Άνοίγει και μένει άφωνη: Δειλός, συνεσταλμένος—σαν πάντα—στέκει μπροστά της ό ξανθός υπάλληλος, ό συναδελφός της. Νοιάζει μέσα της μια άδικαιολόγητη άπογοήτευση. Ός τόσο προσπαθεί να τού χαμογελάση. Εκείνος με κόπο βρίσκει τις λέξεις. Ήρθε... γιατί άνησύχησε μήπως ήταν άρρωστη ή Άννετούλα, που είχε τδ πρωτ' πονοκέφαλο και λιγάκι πυρετό. Ω! μά γι' αυ-τό λοιπόν έκανε τόν κόπο: Τόν εύχαριστεί. Όχι, δέν ήταν άρρωστη. Τώρα αισθανόταν τόν έαυτό της καλά. Κάθεται κείνος άκόμα δυό λεπτά κι' ύστερα φεύγει. Τού δίνει τδ χέ-ρι. Δέν της τδ φιλεί όπως θάθελε ή Άννετούλα. Τδ πέρνει μέσα στο δικό του που είναι παγωμένο άπ' τη συγκίνηση, τδ κρατάει έλαφρά και τ' άφίνει πάλι γρήγορα—γρήγορα, σά να φοβάται και φεύγει προχωρώντας άδέξια.

Τόν καυμένο! Είναι για τόν λυπάται κανείς... Κι' όμως, αυτός μόνάχα μπορεί ν' αγαπά... Η Άννετούλα πέφτει πά-λι σε σκέψεις. Άνοίγει ένα βιβλίο. Διαβάζει μία σελίδα και δέν καταλαβαίνει τίποτα. Τά γράμματα χοροπηδούν άπάνω στο χαρτί και φτιάχνουν άλλες λέξεις: «Ε ρ ρ ι κ ο ς» «τ δ ν ά γ α π ω», «ά π ι σ τ ι α»! Αθλα της άνεβαίνουν στα μά-τια δάκρυα και στάζουν βαρεία πάνω στη σελίδα...

Την άλλη μέρα είναι άρρωστη. Δέν έχει τδ νουτης στη δουλειά. Και νάχη κι' αυτόν τόν ενοχλητικό—τόν δειλόξαν-θό υπάλληλο—να της πέρνει τ' αυτιά διαρκώς ρωτώντας την «πως είναι». Της έρχεται ή διάθεση να τόν βρΐση, να τόν παρακαλέση να την άφιση ήσυχη...

— Δεσποινίς, σάς παρακαλώ...

— Όρίστε κυρία...

Η Άννούλα μόλις σηκώνει τδ βλέμμα της παγώνει. Είν' εκείνη ή ίδια ή πλούσια κυρία τού Έρρίκου. Κι' ό Έρρίκος!.. Νάτος! Κάνει πως κάτι κυτ-τάζει στη βιβρίνα. Δέν μπαί-νει μέσα. Φοβάται! Όρατα! Τώρα θ' άφιση την κυρία και θά τού κانه έπεισό-διο. Τόν κακούργο! Τού πρέπει!

— Μά δώστε μου λοι-πόν, δεσποινίς, τδ νούμερο έπτά!

Την περιποιείται. Εκείνη διαλέγει. Αυτός βρίσκεται τώρα στο ταμείο. Η Άννε-τούλα κόβει τδ διπλότυπο και τδ χεράκι της τρέμει. Εκείνη τδ πέρνει, τδ δίνει τού Έρρίκου κι' αυτός πλη-ρώνει και φεύγουν.

Νάτους! Μπαίνουν στο αυτοκίνητο!

Να πεταχτή έξω να τούς βρΐση;

Μά τώρα είναι πια άργά. Τ' αυτοκίνητο χάνεται...

— Είσαστε καλλίτερα; Ο ξανθός, δειλός υπάλ-ληλος, βρίσκεται πάλι κον-τά της.

Τώρα της φαίνεται συμ-παθητικός... Πολύ συμπα-θητικός.

— Λιγάκι! άπαντάει.

Και ρίχνοντάς του ένα βλέμμα γλυκό, για πρώτη φορά:

— Τρώμε μαζί τδ μεση-μέρι; τού προτείνει.

ρωδιές — τάχε όλα βέβαια και τώρα θά τού τὰ γύριζε πίσω.

Μά τὰ λεπτά; Όχι πως ήτανε

ΠΑΝΚΡΙΑΣ
ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1865, ἐνῶ ἡ ληστεία ἐλυμαίνετο τὰς ἐπαρχίας τοῦ Βάλτου καὶ τῆς Ἀκαρνανίας, ἐγὼ καὶ ἄλλοι τινὲς φίλοι, τεθέντες ὑπὸ τὴν ἀμεσον ὁδηγίαν τοῦ ταγματάρχου Ἡλίου Δημητρακαράκου, ἐξήλθομεν χάριν κυνηγεσίας εἰς Χελούβισρον. Ἀφ’ οὗ δὲ διετρέξαμεν τὰ ὥραι ὅτερα δάσος, τὰ περικυκλοῦντα τὴν λίμνην, διενυκτερεύσας μεν ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν βλαχοποιμένων ἀδελφῶν Φερεντίνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α.
Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ
ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ὁ διοικητὴς τῆς
Λαμίας Ὁ σ μ α ν
Ραντὶ πασας, ἄ-
κουε χωρὶς ἔνδι-
α ἔρον τὰ λόγια
τοῦ ἐμπιστοῦ τοῦ
Γιουσούφ Λαρίμ,
ποῦ ἀγωνιζότανε
νὰ τὸν πείσῃ πὼς
δὲν ἔπρεπε ν' ἀφί-
σῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐξόφυ-
γῃ εὐκαιρία ποῦ τοῦ
παρουσιάσθηκε.

— Ἀγαπημένε μου πασά! ἐξακολούθησε ὁ Γουσουφ. Ἄλο να σοῦ τὸ λέν, κ' ἄλλο να τὸ λῆξ με, τὰ μάτια σου εἶναι τόσο ὁμορφη, εἶναι τόσο γλυκιὰ, εἶναι τόσο χαριτωμένη ἡ γκιοῦρῖσα αὐτή, ὥστε να μὴν μπορῶ να καταλάβω γιατί ὁ Ἄλλὰξ τὴν ἄφισε ἐδῶ καὶ δὲν μπορῶ με τ' ἄλλα του οὐρὶ πῶχει στὸν Παράδεισο.

— Καὶ νέα ἔ;
— Ὡς εἴκοσι χρονῶν.
— Μὰ εἶναι ὅμως, εἶπες, καὶ καλόγρηνα!
— Ἡ ὁμορφότερη καὶ καλλιτερή. Τὴν εἶδα πασᾶ μου καὶ
θαμπώθηκα. Τὴν ἐπρόσεξα καλὰ καὶ θαλίστηκα. Πῆγα καὶ
κύτταξα τὴ ζουγραφία πόχουν οἱ γκισοῦρηδες στὴν ἐκκλῆ-
σιά τους, μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα ποῦ τὴ λένε Παναγία.
Καί, μὰ τὴν πίστη μου, εἶναι ἀπ' αὐτὴ τὴ λένη Παναγία.
Ὁ Ὅσμαν Ραντὶ δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔμπιστός του
δὲν ἀποθαρρύνθηκε.

— «Αρχίσα τότε να στριφογυρίζω στο μοναστήρι! Ήξερα λούθησε. Με πονηριά κι' έπιτηδειότητα τὰ κατάφερα γνωριστώ με τούς δυό γέρους φύλακες πούναι άγαθοί άνθρωποι καί με τό μαντρόσκυλό τους πούναι έξοχότρομερό άγρίμι. Οί φύλακες μ' έμπιστευόυναι, σκύλλος τους περιμένει κάθε φορά νά του ρίξω φαί κι' έτσι κατώρθωσα νά μάθω τὰ κατατόπια τοῦ μοναστηριοῦ καί τό μέρος άπ' όπου μπορώ νά σκαρφαλώσω γιά νά πάρω τήν πεντάμορφη...»

— Δέν θέλω, ὁρὲ Γιουσούφ, νὰ τοὺς πειράξω...
 στήν πίστη τους. Ἄν τὸ κορίτσι δὲν ἦτανε καλὸ
 γρηναῖο, βέβαια θὰ ὤφερνα στὸ γυναικωνίτη μο-
 γιὰ νὰ γλεντήσω στή γῆ τὰ οὐρὶ ποὺ μαζεῖται.
 Ἀλλάχ στὸν Παράδεισο. Μιά ὁμως κι' εἶνε καλὸ γρη-
 ναῖο.

— Καὶ ποῖός
θα μάθῃ ποτὶ
τὴν ἀλήθειαν
πασῶ μου
Μοναχός μου
ὁλομόναχος
γὼ θα μῶ στὴ
μοναστηρί. Θ
πάρω τὴν πανέ
μορφη Ἑάνθω
ἔτσι τὴ λένε
καὶ θὰ στή φ
ρὼ ἐδῶ.

—Τίποτα δὲν
μένει κρυφό, πι-
στέ μου Γιαν-
νού. Κάν ἀρ-
γὰ κάν γρήγο-
ρα, τὸ μυστικὸ
θὰ μαθευτῇ. Κα-
δὲν θέλω να εἰ-
πῇ ὁ κόσμος
οὔτε οἱ Τοῦρ-
κοι οὐτ'οἱ γκί-
ουήδες, δι-
γὰν, ὅ Ὅσμαν
Ρωδὶ, καταδύ-
τηκα νὰ πά-
ρῃς τὴν

«Κανείς δὲν θὰ μάθῃ οὔτε
τώρα οὔτε ποτὲ καὶ κανεὶς δὲν
θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ τίποτα πο-
τέ, πολυχρονεμένη μου. Καὶ ἂν
μαθευτῇ ὅτι τὴν ἄρπαξαν, κι' ἂν
ἰδοῦν ποῖος τὴν ἄρπαξε, στὸ κά-
τω-κάτω θὰ κατηγορήσουν ἐμένα
κι' ἀπὸ μένα ἄς ἔρθῃ τότε νὰ
γυρέψῃ τὸ λόγο ὁ Μπελογιάννης,
ὁ πρῶτος τῆς...»

Τό ξως αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἤρεμο
πρόσωπο τοῦ τούρκου πασά
σκιάζθηκε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ ἐκεί-
νη ἔκφραση ποὺ προδίνει τὴν
ξαφνικὴ ἔκρηξη τῆς ψυχικῆς
καταγλιδος. Τὰ φρύδια του συ-
νεσπώθησαν νευρικά, τὰ μάτια
τοῦ ἔλαμψαν, τὰ χεῖλη του συμ-
πιεσθῆκανε στὸ μεταξύ τῶν δον-
τιῶν του. Ὁ ξως τότε ψύχραι-
μος διοικητὴς τῆς Λαμίας ἀνα-
ταράχθηκε.

— Ὁ Μπελογιάννης ! ἀνέκραξε. Τί τὴν ἔχει αὐτός ; ἡ ζωὴ τοῦ αὐτοῦ δὲν ὑπό-

— Ἀδελφὴ ἡ ἐρωμένη του, αὐτὸ δὲν μπο-
ρεῖς ἀνὰ τὸ ἐξακριβῶσω. Τὴν προστατεῦει
ὁ μὴς; κι' ὅσοι τὴν ξέρουν, τὴν σέβονται καὶ
τὴν κυττίζουν μὲ φόβο... Μά... μὴν ἀνησυ-
χῇς πασὰ μου, οὐτε κι' αὐτὸς δὲν θὰ μπο-
ρεῖ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν; μὰ κι' ἂν τὴν
μάθῃ, ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ ὑπεύθυνος.

— Ο Μπελογιάννης! βρυχήθηκε, και να κρυφθῇ ἐνῶ ἀπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ μίσους του;

Είχε σηκωθεί, είχε γίνει κατακίτρινος. Το θύναμα του περιφημού άρματωλῶ που προ-
καλούσε κρυερό φόβο, τὸν ἀνθρώπου ἐκείνου
που νομιζότανε ὡς ἓνα ὃν ὑπερφυσικό, μυ-
στηριώδες καὶ ἀκατανόητο, εἶχε φέρει τρο-
μακτικὴ ἀναστάτωση στὸν τοῦρκο μεγα-
στάνα, πού δὲν κρατήθηκε νὰ μὴ ἐκφράση
τὶς σκέψεις πού εἶχαν στριμωχθῇ στὸ μυαλό
τάρασαν τὴν ψυχὴ του.

— Ο Μπελογιάννης! ανακραυγάζει. Ο
τόν τρέμουν όλοι, Τούρκοι και Έλληνες, κο-
όλοι, μικροί και μεγάλοι, και μιλάνε με θα-
κες και άντρες, όλος ο ντουινιάς. Ο Μπε-
θεωρείται μυστήριο κι' είναι ο τρόμος. Έως
σ' όλη τή στερνά, στο Μωρηά, στα νησιά και
λι, ένα όνομα προκαλούσε τόν σεβασμό, τόν δι-
νομιζόμουνα γιάτό μεγαλύτερο και άκατάβλη-
Και φανερώθηκε αυτός! Ο Άνεμογιάννης ή
Κι' έδειξε παλληκαριά, αυτό τόν παραδέχομα
μά τόν άπειλεί νά σκιάσει τόν τιμημένο δι-
παλληκαριά του πιστεύθηκε μεγαλύτερη άπ-

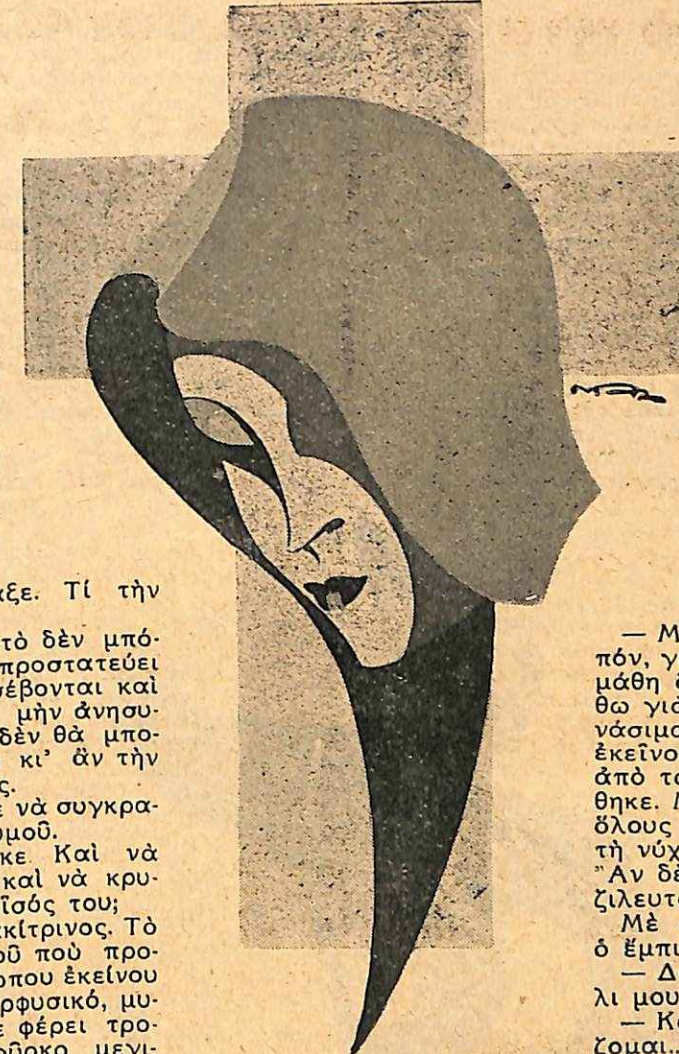
Ο Τούρκος διοικητής έτρεμε από θυμό και του τόν κύτταζε με τρόπο, μαζί και άπορροή φωνική εκείνη έκρηξη της καταγίδος.

— Μέσα στη στερητή ήμουμα ένας ύ παλλη
ξασμένος, τώρα είμαστε δύο. "Ημουνα ό π
δυεύώ τώρα νά γίνω ό δεύτερος. Δεύτερος
καί σέ κάτι άλλο.

Χαμήλωσε τὴ φωνή του καὶ σχεδὸν συρ-
λούθησε :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ μοιράστη μα
μοῦ φαίνεται πὼς μοιράσθηκε μαζί μου κα
ΡΩζ χανοῦμ... Ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ, μ' ἔκανε
φρικτὸ πόνο τῆς ζήλειας, ἔγινε ἡ ἀφορμὴ
νά κλάψω ἐγὼ ὁ Ὅσμαι Ραντί, ἀπὸ πόνο, ὁ
ἀπὸ μίσος, μ' ἔκανε νὰ μὴ κοιμηθῶ νύχτες
ἐν Βελσκό ἡσυχία μέρες πολλὰς.

μη βρισκω ησυχια μερες ποικιλιας
του. Ήταν, σαν να πνιγότανε κι ήθελε να πάρ
τοῦσαν ἀστραπές, τὰ χεῖλη του, ὅταν δὲν
λέξεις τοῦ μίσους, ἔτρεμαν σὸ φρικιασμὸ
τῆς μανίας του.

— Ἔ, ἦρθε καιρὸς νὰ λογα-
ριστοῦμε πιά! ἔσουνέχισε. Ἡ
ἐγὼ ἢ αὐτός, ἐτελείωσε. Δυὸ
ἤλιοι στὸν ἴδιο οὐρανὸ εἶν' ἀδύ-
νατο. Ἐγὼ ἢ αὐτός, πρέπει νὰ
λείψουμε. Ἡ ἐγὼ βασιλῆας στὶς
ψυχὰς καὶ ἄρχοντας στὸ φόβο
τοῦ κόσμου, ἢ ἐκεῖνος κυρίαρ-
χος στὶς πόλεις καὶ στὰ θρόνα,
στὰ χαρέμια καὶ στὸν ἔρωτα
τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κορι-
ταίων μας. Αὐτός ἢ ἐγώ, θὰ εἶ-
ναι ὁ πρῶτος, χωρὶς νὰ ὑπάρχη
ὁ δεύτερος.

— Ὡστε πασᾶ μου ;
— Μ' ἔκανε νὰ ζηλέψω, Γιου-
σοῦφ, θὰ τὸν κάνω νὰ πεθάνη
ἀπὸ πόνο, ἂν εἶναι ἐρωμένη του,
ἀπὸ ντροπὴ ἂν εἶναι ἀδελφὴ του.
— Θὰ τὴν ἀρπάξω λοιπόν ;

— Θα τὴν ἀρπάξω λοιπόν ;
— Καὶ τὸ συντομώτερον μάλι-
στα. Τὴν ἄλλη Παρασκευὴ ἔχου-
με γιορτὴ καὶ θὰ κάνω γλέντι.
Ἔως τὴν Παρασκευὴ τὴν ἄλλη,
μπορεῖς νὰ τὴν ἔχῃς ἐδῶ ;
— Μπορῶ !

— Μπροστά στους καλεσμένους μου λοιπόν, για να τὸ ἴδουν οἱ δικοί μας καὶ νὰ τὸ μάθῃ ὅλος ὁ ντουινιάς, θ' ἀτιμάσω τὴν Ξάνθω για νὰ προσβάλῃ τὸν Μπελογιάννη θανάσιμα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν προσβολὴ αὐτῇ, ἐκεῖνος ἦ ἔγώ θὰ πρέπῃ νὰ λείψῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο θὰ παραδεχθῇ πῶς νικήθηκε. Μά... πρόσεξε ὅμως... Θὰ τὸ εἰπῶ σ' ὅλους τοὺς φίλους μου, πῶς τὴν Παρασκευὴ τὴ νύχτα θὰ ρεζιλιέσω τὸν Μπελογιάννη. "Αν δὲν τὸ κάνω, ἂν δὲν τὴν φέρῃς, ἂν ρεζιλευτῶ ἐγώ...

Μὲ ἀπόλυτη πεποίθησις στὸν ἑαυτό του
ὁ ἔμπιστός του ἀπήντησε :

— Δέχομαι νά πληρώσω με τό κεφάλι μου...

— Καί θά πληρώσης, Γιουσούφ, στο όρκί-
ζομαι...

Ὁ ὑπηρετὴς προσκύνῃσε καὶ ἔφυγε. Ὁ διοικητὴς ἀρχίσει νὰ πηγαινοέρχεται στὴν κάμαρή του μὲ τὴν ἴδια ἐκείνη νευρικότητα, ποὺ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴν στιγμή π' ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ μισητοῦ ἀντιζήλου του. Σκέψεις τρομεραὶ φρικταὶ ὑπόνοιαι καὶ ἄγριοι πόθοι ἀναπηδῶσαν καὶ στριφογυρίζαν στὸ θολωμένο μυαλό του. Στάθηκε ὕστερα μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὅποιο φαινόντουσαν τὰ βουνὰ ὅπου βρισκότανε ὁ ἀντίπαλός του.

— Μπελογιάννη ἐγγρύλλισε. "Αν δὲν σὲ κἀψῃ τὸ μίσος μου, ὅς μὲ παθῶν ἐμένας, ἡ πληγὴ τῆς ψυχῆς μου. Μπελογιάννη, ἀνθρώπε—φάντασμα, δὲν ὑπάρχει τόπος καὶ γιὰ τοὺς δύο μας στὴ γῆ. Σὺ ἢ ἐγώ, πρέπει νὰ λείψουμε.
Καὶ παραδόθηκε στὶς μαῦρες ἐκεῖνες σκέψεις, ποὺ τοῦ γεννοῦσε ἀδιάκοπα ἡ κόλαση τῆς ψυχῆς του ποὺ ζήλευε ἄγρια.

Κρυμμένος ο Γιουσούφ μέσα σὲ μιὰ καταπράσινη μικρὴ τάφρο, ἀπὸ τίς πολλὲς ἐκεῖνες ποὺ αὐλακώνουν τὸ Γαλατάκι, τὴ θαυμασιὰ τοποθεσία τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὸ μοναστήρι τῆς Ἐσθλῶς, περιμένει μ' ἐπιμονὴ ἀπὸ ὥρες πολλές. Τὸ μοναστήρι, σὰν ἓνα κατάσπρο περιστέρι ποὺ προσπαθεῖ νὰ φτερουγίσαι πάνω ἀπ' τὴ σκοτεινότητα τοῦ πρασίνου, καθρεφτίζεται τὴν ἡμέρα ὁλοκάθαρα μέσα στὰ γαλάζια νερά τοῦ Εὐβοϊκοῦ, ποὺ κυλινδρᾷ ἥρεμα στὴ βάση τοῦ μεγαλοπρεποῦς ὀγκόλιθου, πάνω ἀπ' τὸν ὁποῖο οἱ πιστοὶ ἔχουνε χτίσει τὸν τόπο τῆς ἀσκητείας καὶ τῆς λατρείας τῶν.

Με τὰ βλέμματά του καρφωμένα στο μοναστήρι, περιμένει. Ἀλλά περνάει ἡ ὥρα καὶ ὁ θόρυβος ἐξακολουθεῖ, πράγμα πού τὸν κάνει νὰ καταλάβῃ ὅτι οὐ φάλακος ἀκόμη δὲν κοιμηθῆκανε. Πέρασαν ἔτσι ὥρες πολλές. Ζυγώνουν μεσάνυχτα κι ὁ Γιουσούφ, κυττάζοντας ἀνήσυχος τὸν οὐρανό. Σὲ λίγο θὰ βγῇ τὸ φεγγάρι καὶ φοβάται ὅτι δὲν θὰ μωρῶσῃ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του, τουλάχιστο αὐτὴ τὴ βραδυά.

Τέλος, τὰ φῶτα σβύστηκαν καὶ ἡ σιγαλία ἀπλώθηκε βα-
θειά καὶ ἀπόλυτη. Μονάχα ὁ σωμαιώδης μανδρόσκελος
τοῦ μοναστηριοῦ περπατᾷ ἀργὰ πάνω στοὺς ψηλοὺς τοί-

χους, χωρίς να ένοχληται από τα μυτερά γυαλιά, οι κοφτερές άκρες των οποίων επρόβαλλαν απειλητικές κάτω από τα πόδια του.

Περίμενε λίγο ακόμα. Κι' όταν νόμισε πως οι φύλακες θάχαν άποκοιμηθῇ, βγήκε από την κρυψώνα του, έπροχώρησε και στάθηκε κάτω από τη μάντρα. Ο σκύλος άκουσε τον θόρυβο της πατημασιάς του και σήκωσε το κεφάλι.

— Αζόρ! του φώναξε ο Γιουσούφ. Αζόρ! Έδω, νά! Έδω! Ο σκύλος γνώρισε τη φωνή και τον έπισκέπητη του και κούνησε την ουρά του. Ο Γιουσούφ πέταξε το γάντζο πουχε δεμένο στην άκρη ενός μεγάλου δυνατού σχοινοῦ και ο γάντζος πιάστηκε από μια μεγάλη πέτρα. Σκαρφάλωσε τότε και σέ λίγο βρέθηκε καβαλημένος στη μάντρα.

— Νά Αζόρ! είπε σιγά στο σκύλο, δίνοντάς του ένα κομμάτι κρέας. Έλα, Αζόρ!...

Ο σκύλος ποδταν συνηθισμένος σ' αυτές τις χειρονομίες του, άρπαξε το κομμάτι το κρέας και το καταβρόχθισε. Ο έμπιστος του διοικητοῦ κρεμάσθηκε από τον τοίχο και πήδησε στην αὐλή, ενώ ο Αζόρ ξανάρχισε τα περπατήματά του.

Αλλά τα σταμάτησε γρήγορα και ξαπλώθηκε σ' ένα σχετικώς επίπεδο μέρος της μάνδρας. Σέ λίγο άρχισε ν' αφήνει έλαφρούς γρυλλισμούς. Αργότερα από το στόμα του έβγαιναν άφροί. Λίγες στιγμές πὺ έπειτα έγειρε πλάγια και γκρεμίσθηκε βαρύν. Ήταν δηλητηριασμένος.

Ο Γιουσούφ, βέβαιος γιά το γρήγορο άποτέλεσμα του δηλητηρίου του, έπροχώρησε κατά το κελλί της αδελφῆς Ξενίας—αὐτό το όνομα είχαν δοσμένο στην όμορφη Ξάνθω.— Και άφ'οῦ άκροάσθηκε, κι' έβεβαιώθηκε ότι κι' αὐτή κοιμότανε, ανέβηκε στην ταράτσα και από κεί βρέθηκε στο διάδρομο που περνούσε μπροστά άπ' τα κελλιά.

Πατώντας στα δάχτυλα πήγε και στάθηκε μπροστά στο κελλί της νέας. Βεβαιώθηκε γιά μιá φορά άκόμη πως έκοιμότανε, έβγαλε το μαχαίρι του γιά νά το μεταχειρισθῇ στην άνάγκη, και χούφτωσε το πόμολο. Αργά, χωρίς θόρυβο, με έπιμονή και τεντωμένα τ' αὐτιά του, το γύρισε, κι' έσπρωξε την πόρτα.

Η όμορφη καλόγρη—ή δόκιμος αδελφή Ξενία—κοιμότανε άνάσκελα. Μπήκε κι' έγυρε την πόρτα. Προχώρησε κι' έφτασε άπάνω από την κοιμισμένη, αλλά την ίδια στιγμή, εκείνη άνοιξε τα μάτια της. Πρίν νά προφτάση όμως νά καταλάβη τί γινότανε και πρίν νά βγάλη φωνή, ο Γιουσούφ της έχωσε ένα μαντήλι στο στόμα και την έφίμωσε. Ύστερ' από μιá στιγμή, της είχε δεμένα τα χέρια και τα πόδια.

— Αν δέν καθήσης φρόνιμα, της είπε σιγά, σ' έσκότωσα.

Αὐτή του τη φοβέρα δέν την άκουσε ή Ξάνθω, γιάτι έν τώ μεταξύ λιποθύμησε. Ο Γιουσούφ το κατάλαβε κι' εύχαριστήθηκε. Την πήρε στους ώμους του και βγήκε. Με τις ίδιες προφυλάξεις, από τον ίδιο δρόμο και με τον ίδιο τρόπο, άπομακρύνθηκε από το μοναστήρι μ' όση ταχύτητα του έπέτρεπε ή άνωμαλία του δρόμου και το βάρος του φορτίου του. Έφθασε σ' ένα κολπίσκο, που σχημάτιζε μιá θαυμάσια κρύπτη. Εκεί είχε άφημένη

μιá βάρκα. Έβαλε μέσα σ' αὐτήν τη λιποθυμισμένη νέα έκωπλήτησε λίγο-κι' ύστερα άνοιξε το πανί.

Τό πρωινό αέρακι, αρκετά δυνατό, έκόλλωσε το πανί κι' ή βάρκα γλυστροῦσε γρήγορα στην άντικρυνή στεριά, στις άκτές δηλαδή της Στερεάς Έλλάδος, ένw στο μοναστήρι έξακολουθοῦσε ή ίδια ήσυχία που πρόδινε ότι δέν είχε κατ'αλάβει εκεί κανένas αὐτά που γινῆκανε.

Ο Γιουσούφ, εύχαριστημένος γιά την έπιτυχία, καθότανε και κύτταζε κι' άποθαύμαζε την όμορφη νέα, τα νυχτικά της οποίας άφιναν νά φαίνονται οι θησαυροί ενός θαυμάσιου στήθους κι' οι καλλιτεχνικές γραμμές του θεσπεσίου κορμιού της. Τώρα τό φεγγάρι σκορπούσε άρκετό φώς και μπορούσε νά διακρίνη ολοκάθαρα, νά θαυμάζει και νά συνταράσσεται από τολμηρές σκέψεις, από τους επικίνδυνους κορμίου πόθους, που έπόμενο ήταν νά θολώσουν το μυαλό ανθρώπου που βρέθηκε υπό τέτοιες περιστάσεις καταποθυμισμένη καλόγρη.

Όσο την κύτταζε, τόσο την εύρισκε όμορφώτερη. Ήθελε γιά μιá στιγμή και

στάθηκε σκεπτικός άπ' έπάνω της. Της έβγαλε το φλωτρο και της έλυσε τα σχοινιά. Με τα χοντρά του χέρια χάιδεψε το μαλακό πρόσωπό της. Ύστερ' από λίγο έγινε πὺ τολμηρός. Ταραγμένος ξαναγύρισε στη θέση του, και με μάτια όρθά-νοιχτα παρατηροῦσε την νεράιδα που έκλεψε και που σχεδόν την ξεγύμνωσε, τότε που της έκοβε τα σκεπτότανε, ότι ο κύριός του μπορούσε νά μη μάθη ποτέ ότι αὐτός την έβίασε. Σ' αὐτή του τη σκέψη χαλίστηκε. Τί τον έμπόδιζε νά την κάνει δική του πρίν νά την πάη στον Όσμάν Ραντί;

Πόθοι που δέν μπορούσε νά συγκρατήση, όλα του τα κτηνώδη ένστικτα τον έπνιγαν, τον έκαναν τρελλό. Σκέφθηκε νά την βιάση εκεί μέσα στην θάλασσα, την ίδια εκείνη στιγμή. Κύτταξε κατά το μοναστήρι. Ήσυχία. Γύρισε πρὸς τ' άπάνω. Τίποτα. Νοτινά όμως, μακριά σημάδι. Υποπτεύθηκε πως ήταν κάποιον καράβι, και φοβήθηκε, αν και ήταν μακριά πολύ.

— Καλά! έμουρμούρισε. Σάν φτάσω στην στεριά! Την πηγαίνω στη σπηλιά του Λύκου και εκεί την γλεντάω...

Ύστερα από λίγη ώρα, ή βάρκα έφτασε στην άκτῃ. Ο Γιουσούφ έδεσε την βάρκα, έπήρε την Ξάνθω στα χέρια του, βγήκε και έπροχώρησε βορεινά. Έφθασε σ' ένα κολίωμα βράχων, που το σκίαζε μιá βελανιδιά. Το μέρος εκείνο, που μοίζε σαν σπηλιά, τοῦ φάνηκε κρυφώνα κατάλληλη. Αφισε χάμω την Ξάνθω, την έδεσε και την έφίμωσε και πάλι.

Ο αέρας ήταν δυνατόs και ή βάρκα είχε λοξέψει. Το μέρος όπου άποβίβάσθηκε ήταν μισή ώρα πὺ μακριά από κεί που είχε άφισει το άλογό του. Έπρε ε νά τρέξη νά το φέρη και νά πάρη την Ξάνθω γιά νά την πάη στη σπηλιά του Λύκου πρὸς τα και στη Λαμία έπειτα. Σέ πολύ μικρή σχετικώς άπόσταση άπ' εκεί διέκρινε μιá ψαρόβαρκα. Οι ψαράδες δέν έπρεπε νά καταλάβουν τίποτα.

— Γιά κάθε καλό, σκέφθηκε, άς λάβω τα μέτρα μου. Μάζεψε και τοποθέτησε μπροστά στη κρυφώνα θάμνους και κλαδιά, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε νά κρύβουνε τη λιποθυμισμένη νέα. Κι' έπειτα

έφυγε τρέχοντας, κατά το μέρος όπου είχε άφισει τ' άλογό του.

Πήγε και το πήρε, καβάλλησε και ξαναγύρισε καλπάζοντας με άσβυστη πάντοτε την έπιθυμία νά την κάνει δική του. Αλλά όταν έφθασε κι' έπήδησε κάτω από τ' άλογο και παρτήμέρισε τα κλαριά και τους θάμνους, άφισε μιá τρομερή βλαστήμια:

— Άνάθεμα! βρυχήθηκε. Τί έγινε; Η όμορφη καλόγρη, που την είχε άφισει δεμένη, φλωμένη και λιποθυμισμένη, δέν ήτανε εκεί. Τ' είχε γίνει; Κάποιος φυσικά θά την άρπαξε. Ίσως κανένas φυγόδικος, πιθανόν έλληνες κλέφτες ή τούρκοι ληστές, διόλου παράδοξο ταιγγάνοι έμποροι λευκής σαρκός ή και Άλγερινοί κουσαόροι.

Τό μυαλό του εθόλωσε. Όχι γιάτι δέν θάκανε δική του μιá τόσο όμορφη κοπέλλα, αλλά γιάτι ο άφέντης του θά τον τιμωροῦσε, άν έως την Παρασκευή δέν του την πήγαινε. Άνέβη στο βράχο, κύτταξε γύρω του και κατάλαβε: Ένα μεγάλο κουραόρικο καράβι, φάνηκε που γλυστροῦσε κατά τον Παγασητικό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

— Κακά μαντάτα, καπετάν Μπελογιάννη. Ο Όσμάν Ραντί καυχῆθηκε πως θά σ' έξευτελλση και το διεκήρυξε σ' όλους τους φίλους του.

Ο Μπελογιάννης, ένας γιγαντόσωμος άνθρωπος με ή-ράκλειο δύναμη, άρρενωπός στη μορφή, με βλέμμα άητού, γλυκειά φυσιογνωμία και μεγαλοπρεπές παράστημα, στο άκουσμα των λόγων εκείνων τοῦ κουμπάρου του, που μόλις έφτασε στο λιμέρι του, γέλασε με την καρδιά του.

— Και παράγγειλε σ' όλους, εξακολούθησε ο χωρικός, ότι, αύριο Παρασκευή, θά γλεντήση τις όμορφιές μιás καλόγρης που προστατεύεις έσύ, της πεντάμορφης Ξάνθως.

Ο Μπελογιάννης συγκλονίστηκε όλος:

— Τόειπε αὐτό; ρώτησε βραχνά.

— Όχι μονάχα τό είπε, αλλά φαίνεται πως θά το κάνει. Γιάτι, κατά που έμαθα σήμερα τό πρωί, τη δυστυχισμένη Ξάνθω την κλέψανε από το μοναστήρι προχτές τα ξημερώματα.

Ο όμορφος άρματωλός που πετούσαν σπίθες, οι γροθιές του σφιγγόντουσαν νευρικά, το στήθος του άνεβοκατέβαινε στο ξέσπασμα της θύελλας που σηκώθηκε μέσα του, έτοιμ' άξαφνα:

— Ω, συμφορά που τον βρήκε, αν είναι αληθινό αὐτό! βρυχήθηκε.

— Αληθινό, ναι, καπετάνιο μου. Σήμερα βεβαιώθηκα γιά όλ' αὐτά κι' έτρεξα νάρθω μήπως μπορέσης και προλάβης τη συμφορά. Την Ξάνθω την άρπαξαν από το μοναστήρι, αὐτό τό έξέρω καλά.

— Και γι' αὐτό λοιπόν δέν γύρισε ο Μούρτος, που τον έστειλα στο μοναστήρι; Και ο παλληκ'ρας ο Όσμάν Ραντί, καταδέχτηκε νά βάλη χέρι σέ μιá γυναίκα, στη γυναίκα που προστατεύω εγώ;

Δάγκωσε τα χείλη του τόσο δυνατά, ώστε ματώσανε. — Οι δύο μας λοιπὸι τότε Όσμάν Ραντί! έσυνέχισε. Με τό ίδιο μου το χέρι θά τοῦ ξεσχίσω τα στήθια και θά τοῦ ξερριζώσω τα σώθια, αν ετόλμησε νά σηκώσει τα μάτια μονάχα, γιά νά κυττάξη την Ξάνθω, Σταμούλη, όρέ!

— Καπετάνιο!

— Σῦρε και φώναξε τα παλληκάρια μου όλα. Σῦρε και κουβάλησε τους λεβέντες μου έδω, ν' άκούσουν τον φρικτό μου όρκο και την τρομερή μου άπόφαση.

Ο Δῆμος Σταμούλης, ο δεύτερος ύπαρχηγός του άνταρτικού σώματος, βρισκότανε κι' αὐτός σέ ταραχή που μάταια προσπαθοῦσε νά κρύψη. Η όμορφη Ξάνθω, ήτανε ή κόρη π' άγαποῦσε κρυφά, ήτανε ή πεντάμορφη βασίλική σα ή θρονιασμένη στην καρδιά του. Την άγάπαγε μ' όλη την όρμη της άγριας ψυχῆς του, κοιμώτανε με τό ίδιο όνειρο και ευπνοῦσε με τον ίδιο πόθο, νά την παντρευτῇ έστω και διά της βίας.

Πίστευε στην αρχή πως ήταν αδελφή τοῦ Μπελογιάννη Τελευταίως, έν τούτοις, άρχισε νά φοβάται ότι αὐτό δέν ήταν αληθινό. Όποσδήποτε γύρευε την εδκαίρια νά έξακριβώσει την αλήθεια και με πονεμένη την καρδιά, ρώτησε:

Λόγω τυπογραφικῆς άβλεψίας, ή συνέχεια της σελίδος 582 τοῦ διηγήματος «Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ» εύρίσκεται εις την σελίδα 559.

— Και είναι λοιπόν αδελφή σου ή Ξάνθω, καπετάνιο μου; Ο Μπελογιάννης τον έκύτταξε βλοσυρά. Χωρίς άλλο ή έρώτησή εκείνη τον είχε πειράξει κατάκαρδα.

— Αδερφή μου; άνέκραξε. Και γιάτι όχι; Και γιάτι νά μην είναι αὐτή, όπως και κάθε άλλη; Τί είμ' εγώ; Το παιδί της νύχτας! Το παιδί που βρέθηκε μέσα σ' άμπελία μιá νύχτα που φυσομανοῦσε ο παγώμένος βορρῆς. Ένα παιδί που το άρτάξαν οι τούρκοι νά το κάνουν γανήτσaro και το πέταξαν, ποιος ξέρει γιάτι, μέσα στο δρόμο. Το παιδί τοῦ άνέμου, τοῦ σκοταδιού και τοῦ μίσους εγώ, τί το παράδοξο άν έχω αδελφή εκείνη ή κάθε άλλη, την μιá και τον καθ' έ-νανε; Μά δ, τι κι' αν είναι, ό, τι κι' αν την έχω, συμφορά σ' έ-κείνον που τόλμησε νά σηκώσει τα μάτια του και νά την ιδῇ. Άλλοίμονο, τρις άλλοίμονο στον Όσμάν Ραντί και που την έκλεψε.

Ο Δῆμος Σταμούλης δέν τόλμησε νά ειπῇ τίποτα. Ήταν τόσο έρεθισμένος και τόσο εξαγριωμένος ο άρχηγός τους, ώστε έπροτίμησε νά σιωπήση. Φεύγοντας όμως τοῦρ-ριξε βλέμματα γεμάτα μίσος. Τα χείλη του κινήθηκαν σέ ψιθυρισμό που δέν ακούσθηκε, κι' ένα υπόκωφο οὔρλιασμα ξεφύγε από μέσα τους. Δέν πρόδοσε έν τούτοις τους κατασκότεινους λογισμούς του. Είδοποίησε τους κλέφτες και σέ λίγο όλοι ήταν γύρω από τον άρχηγό τους.

Με άπλά λόγια, ο Μπελογιάννης τους εξήγησε τις σκέ-ψες του.

— Ο Όσμάν Ραντί, είπε, μούβαλε ένα πυρωμένο σίδερο στη ψυχή μου, μούρριξε κατά πρόσωπο τη πιό φριχτή προσβολή. Έβαλε και κλέψανε την Ξάνθω, γιά νά την κάνει έρωμένη δική του, ίσως και των άλλων ανθρώπων του, και τοῦτο γιά νά προσβάλη έμένα, όπως έκαυχῆθηκε. Αν δε-χτώ τη προσβολή, παλληκάρια μου, δέν θά είμαι άξιός νά λέγωμαι άρχηγός τόσον λεβέντηδων, όπως έσείς. Αν άφί-σω τον Όσμάν άτιμώρητο, θάπρεπε νά μη ζήσω από τη ντροπή, και τοῦ κόσμου την καταφρόνηση.

— Νά τον σκοτώσουμε! έφώναξαν οι σύντροφοί του.

— Έγώ προέπει νά μετρηθῇ μαζί του, γιάτι προσωπικώς έμένα προκαλέσε: σεις πρέπει νά τον δικάσετε, γιάτι σεις είστε οι τίμιοι. Θά κατεβῶ λοιπόν νά μπῶ στο σεράι του, θά τον πάρω μέσα από τους φίλους και καλεσμένους του νά σῶς τον φέρω. Μπροστά σας θ' άπολογηθῇ: σεις θά τον δικάσετε. σύμφωνα με τους νόμους μας τους ήθικούς, αλλά άγραφους, κι' εγώ θά έκτελέσω την άπόφασή σας τη δίκαιη... Παλληκάρια μου, σεις δέν θάδωθε μαζί μου.

Δέν έπέτρεπε πραγματικώς νά τον συνοδεύση κανένas. Έδωσε τις οδηγίες του, έτοιμάσθηκε.

Και σαν πληγνόμενο λιοντάρι, όρμησε κατά τη Λαμία, ενώ οι σύντροφοί του συζητοῦσαν ανήσυχoi γιά το τρελλό τόλμημά του, κι' ο Σταμούλης συνεπλήρωνε τους σκο-τεινούς λογισμούς του.

Τό άλλο βράδυ σ' άνάκτορο τοῦ Όσμάν Ραντί ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι έπίσημοι Τούρκοι, στρατιωτικοί και πολίτες, ό,τι είχε νά δείξη ή Λαμία που τόσο ήκμαζε τότε, σέ πλοῦτο, μεγαλοπρέπεια, δύναμη. Νέες ζωηρές και θελκτικές χανούμισσες, στόλιζαν τη γιορτή. Και μέσα σ' όλες βασίλισσα στην όμορφία, στη κορμοστασία και χάρη, ή Ρόζ χανούμ, τοῦ Όσμάν Ραντί, σκορπούσε πληγές με τη φεγγοβολή των ματιών της, έκανε καρδιές νά δονοῦνε, με τό γλυκό, το παθητικό της τραγοῦδι, το γεαυτό μελαγχολική νοσταλγία, γιά κάποιον μεθυστικό όνειρο, θαμένο μέσα στις θαμπές αναμνήσεις, ακαρυνόῦ παρελθόντος.

Ο Τούρκος διοικητής όμως φαίνότανε ανήσυχος. Είχε διακηρύξει στους φίλους του ότι εκείνο τό βράδυ θά προσέβαλε θανάσιμα τον Μπελογιάννη κι' είχε συγκεντρώ-σει εκεί στρατό δολόκληρο, νά υποδεχθῇ τους κλέφτες, αν έπλησίαζαν. Αλλά έως εκείνη τη στιγμή—κι' ήτανε προχω-ρημένη ή νύχτα,—ο έμπιστός του Γιουσούφ δέν είχε φανεί. Γιά ποιά λίγο τάχα; Θάρσώτανε σέ λίγο, ή τοῦ είχε συμβῇ κάποιον άτύχηα; Ένώ μασοῦσε ανήσυχος τα μουστάκια του, ένας ύπνρέτης τον έπλησίασε.

— Αφέντη, τοῦπε, ἦρθε κάποιος και θέλει νά σοῦ μιλήση.

— Ποιός; Ο Γιουσούφ;

Χαμήλωσε τη φωνή του ο ύπνρέτης, και με φανερό τρόπο άπήντησε:

— Ο Μπελογιάννης, πολυχρονεμένο μου!

(Ακολουθεῖ)

“ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΙ !”

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΗ

— Μιά τέτοια νύχτα αποκριάτικη ο φίλος μου Ντέ Νανσού έχασε τους συγγενείς, τους φίλους του, την περιουσίαν του, όλο τον κόσμο...

— Και πού είναι τώρα; ρώτησε μια ωραία κυρία δίπλα μου.

— Στο φρενοκομείο, απάντησα με πόνο.

— Όλοι γύρω μου σιωπήσανε και με κυτάξανε. Γύρω μας τὸ ἀποκριάτικο γλέντι βρισκόταν στὸ ζενίθ. Ἡ τζάζ ἐπαί-
ζε σὰ δαιμονισμένη. Τὰ ζευγάρια στριφογύριζαν σὰν κουρ-
ντισμένα.

Ξαφνικά άκουσα μιὰ λεπτή, ἀνήσυχη φωνή νὰ μὲ ρωτᾷ
δίπλα μου.

— Καὶ πὼς τοῦ συνέβη αὐτὸ τὸ κακό;

Σήκωσα τὸ κεφάλι κύτταξα ὅλους τριγύρω μου, κ' ἐνιω-
σα πὼς ὅλων ἡ περιέργεια γιὰ τὸν κοινὸ
φίλο μας τὸν Ντέ Νανσού, τὸν μεγάλο αὐτὸ
γλεντζὲς τῆς παρέας μας, εἶχε κορυφωθῇ,
γιατὶ μονάχα ἐγὼ ἤξερα τὸ μυστικὸ, τὸ
μεγάλου θλιβεροῦ μυστικὸ του.

— Όλοι βέβαια, νομίζατε ὅτι ταξιδεύει
στὶς Ἰνδίες. Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι...

Πᾶνε τώρα τρία χρόνια... ἦταν μιὰ
νύχτα ἀποκριάτικη σὰν τὴ σημερινή.

Ἦρθαμε ἐγὼ καὶ ὁ Ντέ Νανσού σ' αὐ-
τὸ ἐδῶ ἀκριβῶς τὸ κέντρο. Καθίσαμε
σὲ κεινὴ ἐκεῖ τῇ γωνιά. Δὲ μᾶς συν-
τρόφευε κανεὶς ἄλλος. Μοῦλεγε πὼς
ἀγαποῦσε μιὰ ξανθοῦ, πὼς ἐπρόκειτο
νὰ παντρευτοῦνε...

Σήκωσα τὰ μάτια μου καὶ
κύτταξα τὴ ξανθὴ κυρία πού
εἶχα ἀπέναντί μου. Ἐκείνη μὲ
κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή ἐντα-
τικά μέσα ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς
καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι τῆς.

— Μὲ λίγα λόγια ἦταν εὐ-
τυχισμένος. Στὶς δώδεκα ἀ-
κριβῶς, τὸ κέντρο θὰ μᾶς ἔ-
κανε κάποια ἐκπληξη. Ἐπρό-
κειτο νάρθη νὰ κάνῃ ἕνα νού-
μερο χορευτικὸ μιὰ ἀρτίστια
τοῦ Χόλλυγουντ, περαστικὴ
ἀπὸ τὸ Παρίσι. Όλοι μας
περιμέναμε μὲ ἀγωνία τὴ δω-
δεκάτη.

Πολλὲς κοπέλλες ἦρθαν
καὶ κάτσανε στ' ἀναμεταξύ
στὸ τραπέζι μας. Κεράσαμε
ἡπιασε καὶ μεῖς μπόλικη σαμ-
πάνια. Τίποτα ὅμως δὲ στα-
μάτησε τὴ θέληση καὶ τὴ σκέ-
ψη μας, οὔτε οἱ ὁμορφιές,
οὔτε τὸ πιετό. Όταν ἐμφα-
λίστηκε ἡ Κλάρα Σάρλεϋ ὁ
φίλος μου τὴν ἔβλεπε, σὰν
μαγνητισμένος. Ξέχασε τὸ
βράδυ ἐκεῖνο καὶ ἀρραβωνια-
στικά, καὶ ὑποχρέωση, καὶ
περιουσία, μὰ καὶ αὐτὸν τὸν
ἴδιο.

Όλα τὰ κατέθεσε μπροστὰ στὰ ὠραία ποδαράκια τῆς
Κλάρας.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ συνεχίστηκε ὅλη τὴ βδομάδα τῶν Ἀπό-
κρεω καὶ ἤθελα δὲν ἤθελα συνώδευα τὸ Νανσού ὅπου ἤξερε
θετικά πὼς θάβρισκε τὸ νέο ἱνδαλμά του. Θυμᾶμαι ἕνα
βράδυ μάλιστα μετὰ ἀπὸ κάποιο γλέντι, ἡ Κλάρα πῆγε σὲ
κάποια χαρτοπαικτικὴ λέσχη. Ὁ Ντέ Νανσού κάθισε δίπλα
τῆς κι' ἀφοῦ ἄδειασε τὸ κάρνὲ τῶν ἐπιταγῶν του ἔβαλε
πάνω στὸ πράσινο τραπέζι καὶ τὸ μέγαρό του ὅπως βρι-
σκότανε. Τόχασε κι' αὐτό...

Κι' ἀπὸ τὴν Κλάρα δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα οὔτε ἕνα ἀπλὸ
φιλί...

Τὰ νεῦρα του εἶχαν κλονιστεῖ καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπι-
τέλους τῆς ἔκανε τὴν ἐξωμολόγησή του.

Τῆς τὰ εἶπε ὅλα. Ἀκόμα πὼς ἔχασε ὅτι εἶχε καὶ δὲν
εἶχε, γι' αὐτὴ, κι' ὅτι τοῦμενε μονάχα ὁ Πύργος τῆς Βαλάνς.

Ἐκείνη τὸν ἄκουε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Στὸ τέλος χα-
μογέλασε, καὶ τί νομίζετε πὼς ἀπάντησε; Τίποτα, πῆρε
μονάχα ἕνα χαρτί κι' ἔγραψε ἀπάνω: «Σὰς χαρίζω τὸν
Πύργο τῆς Βαλάνς».

Τέτοια ἀπογοήτευση, τέτοιο κλονισμό δὲν τόχα ξαναδῶ
στὸ Ντέ Νανσού.

Τὸν πῆρα, φύγαμε, τὸν συνώδευα μέχρι τὸ σπίτι του μὲ
τὰ πόδια γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ ὁ ἀέρας τῆς νύχτας καὶ γιὰ
ρεῦα μὲ παρήγορα λόγια νὰ τὸν κάνω νὰ συνέλθῃ ἀπὸ
τὴν ἀπελπισία του.

Τὸν καληνύχτισα μπροστὰ στὸ σπίτι του κι' ἐτράβηξα
μέχρι τὴ σκοτεινὴ γωνιά πού στρίβει γιὰ τὸ Μπουλβάρ Ντε
ζιταλιέν.

Ἰσως κάποια διαίσθηση μὲ
ἔκανε νὰ σταματήσω, γιατί
ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸν εἶδα νὰ
βγαίνει καὶ πάλι.

Τὸν ἀκολουθῆσα χωρὶς νὰ
τοῦ μιλήσω. Κ' ἐφτάσαμε ἀπὸ
ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Κλάρας.

Αὐτὸς ἐχτύπησε, τ' ἀνοίξαν
ἀνέβηκε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο κα-
νέβηκα κι' ἐγὼ, κι' ἀφοῦ κα-
τάφερα τὴν ὑπηρετρία μὲ δυο-
ροδοκία καὶ κοπιμένα ἔφτα-
σα τὴν πόρτα τῆς Κλάρας.

Αὐτὸ πού ἀντίκρουσα μὲ
ἀνοιξά σιγανὰ τὴν πόρτα δὲν
θὰ τὸ ξεχάσω.

Εἶδα τὸ Νανσού ἀγριεμένο,
ὄρθιο πάνω ἀπὸ τὴν Κλάρα
πού καθότανε ἡρεμὴ μπροστὰ
στὸ τραπέζι τῆς τουαλέ-
τας τῆς. Κρατοῦσε ἕνα μπου-
καλάκι καὶ τόφερνε πότε-πότε
κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς καὶ
ἐκκλινε τὰ μάτια. Τὸ μπουκα-
λάκι εἶχε αἰθέρα, γι' αὐτὸ
καὶ δὲν ἔνιωσα τὴν παρουσί-
α τοῦ Νανσού.

Ἐκείνος ἐξαγριωμένος μέ-
σα σὲ μιὰ ἀπόλυτη σιωπὴ σήκωσε ψύ-
χραιμα μιὰ βουρτίσα ἀπὸ ἐλεφαντί-
νονα καὶ τὴν ἐχτύπησε μὲ δύναμη
πάνω στὸ κεφάλι τῆς Κλάρας.

Ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ, ἐκείνη λιγο-
θύμισε μὲ τὸ κεφάλι ματωμένο πάνω
στὴν πολυθρόνα τῆς, κι' ἐκεῖνος ἔπεσε
ἀναίσθητος χάμω στὸ πάτωμα.

Ἡ ξανθὴ κυρία ἔφερε τὸ χέρι στὴ
μάσκα τῆς, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν τὰ δάκρυα πού
ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Ἐπειτα; ψιθύρισε σιγανὰ;

— Ἐπειτα κανονίσαμε τὴν ὑπόθεση μαζί μὲ
τὴν ὑπηρετρία. Ἐκείνη συνῆλθε τὸ πρωί, τῆς
τὰ διηγήθηκα ὅλα, κι' ἔφυγε τὸ μεσημέρι δὲν
ξέρω γιὰ πού.

Ἐκείνος δὲ συνῆλθε παρὰ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς
μέρες γιὰ νὰ μὴν ἀνήκῃ πιά οὔτε στὸν κύκλο
μας οὔτε στὸν κόσμο.

Ὁ καλὸς μας φίλος, ὁ γλεντζὲς ὁ Ντέ Νανσού πού καν-
χίόταν πὼς «ὁ ἔρωτας εἶνε ἕνα πουλάκι πού αὐτὸς τόχῃ
μέρα σ' ἕνα κλουβὶ καὶ τόβαζε νὰ κλεαῖδῃ ὁπότε ἤθελε»
εἶχε τρελλαθῇ ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ἕναν τρελλὸ ἀκαταλόγη-
στον ἔρωτα γιὰ μιὰ γυναῖκα πού δὲν τὸν ἀγάπησε
ποτέ.

Τοῦβγανα ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴν Ἰταλία, τὸν συνώδευα
μέχρι τὴ Ρώμη καὶ κεῖ μὲ τὴν ἐντολὴ τῶν γιατρῶν τὸν
κλείσαμε στὸ ζωντανὸ τάφο τοῦ Σάν Φραντσκο.

Πρῶτῃ ἡ ξανθοῦ κυρία σηκώθηκε. Τὴν ἀκολουθῆσαμε
ἔξω, μακριὰ ἀπὸ τὸ κέντρο ἐκεῖνο πού μᾶς θύμιζε μιὰ
τόσο θλιβερὴ ἀποκριάτικη νύχτα. Κι' ἀποχαιρετιστήκαμε
παίρνοντας ὁ καθένας ξεχωριστὸ δρόμο, νὰ βγοῦμε καὶ
γὰ δὲν ξέρω πού, φτάνει νὰ μὴ μᾶς θύμιζε ἡ παρουσία
τοῦ ἐνὸς στὸν ἄλλο τὸν δυστυχισμένο Ντέ Νανσού.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἦμουν περαστικός ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶχα καλοφάει σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐστιατόρια καὶ χάζευα στοὺς δρό-
μους ὅταν εἶδα μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή. «Μπάλ μασκέ.» Μπῆ-
κα, νοίκιασα στὸ βεστιαριό ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ ντόμινο
κι' ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου στὴν αἴθουσα.

Ἀγόρασα κάμποσα πακεττάκια σερπατίνες, δυὸ σακου-
λάκια μὲ μπαμπακένια σφαιρίδια, κάθισα σ' ἕνα ἀπόμερο
τραπέζι καὶ παρακολουθοῦσα ὅλον αὐτὸν τὸν εὐθυμο
κόσμο, πού περιτριγύριζε μπρὸς μου μὲ μιὰ γλυκεῖα ἡδυ-
πάθεια, στοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Ἡ μουσικὴ σταμάτησε, τὰ ζευγαράκια χωρίζανε καὶ κα-
θένας πήγαινε στὸ τραπέζι πού εἶχε ἀφήσει τὴν ταρέα του.

Μιὰ γυναῖκα ὁμορφῆς, ξανθοῦ, ψηλῆς πέρασε μπροστὰ μου
κύτταξε ἀριστερὰ, δεξιὰ καὶ τέλος μὲ πλησίασε καὶ μὲ
ρώτησε:

— Εἰσθε βέβαιοι, κύριε, ὅτι τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶναι
δικό σας;

— Ὅπως βλέπετε... Κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκ-
τός ἀπὸ μένα, καί... ἂν μπορούσατε καὶ θέλατε νὰ μοῦ
κάνετε συντροφιά, θάμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ
κόσμου, γιατί εἶμαι ξένος στὴν πόλη
σας καὶ μόνος μου.

Μὲ κύτταξε καλὰ-καλὰ ἔριξε πάλι
τὴ ματιὰ τῆς ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ
ψιθύρισε:

— Νὰ μὲ συγχωρήτε πού θὰ σᾶς
ἐνοχλήσω λιγάκι, μά... ἔχω χάσει τὸν
ἄντρα μου...

Ἡ ὁμιλία τῆς, τὸ πα-
ρουσιαστικὸ τῆς, ὅλα
τῆς ἦταν θελκτικά, εἶχε
μιὰ τσαμπινιά διαβο-
λική καὶ μιὰ ἀγγελικὴ
χάρη. Ἡ μικρὴ μάσκα
τῆς τῆς ἔδινε μιὰ πα-
ράξενη γοητεία.

Καταλαβαίνετε βέ-
βαια πὼς τσακίστηκα
νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τῆς
προσφέρω τὴν πολυθρό-
να τῆς γωνιάς. Δὲν εἶχε
προσέταση νὰ καλοκα-
θίσω ὅταν χάλασα τὸν
κόσμο νάρθη τὸ γκαρ-
σόνι γιὰ νὰ παραγγείλω
μιὰ μπουκάλα σαμπάνια.

Ὡς πού νάρθη ἡ σαμπά-
νι φώναζε τὴ πωλήτρια
μὲ τὶς σερπαντίνες καὶ
τὰ λουλούδια καὶ διέ-
ταξα νὰ ἀφίσω στὸ τρα-
πέζι μας ὁλόκληρο τὸ ἐμπόρεμά τῆς.

Ἡ ξένη κυρία μὲ κύτταξε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο
πού ἔγινε ἀκόμα πιὸ παράξενο ὅταν διέταξα τὴν τζάζ νὰ
παίξῃ ἕνα ταγκὸ πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσα καὶ σηκώθηκα
νὰ τὴν προσκαλέσω νὰ χορέψωμε. Τὸ ταγκὸ πού χορέψα
μαζί τῆς μὲ ἀποτρέλλανε καὶ ἀρχισα νὰ κάνω ἕνα σωρὸ
τρελλὰ ἔξοδα πού ἔκαναν τὴν ντάμα μου νὰ μὲ βλέπῃ μὲ
κάποιο θαυμασμὸ ἀναμεμιγμένο μὲ ἐκπληξη.

Εἶχα βλέπετε λεφτά, πολλὰ λεφτά. Ἀς εἶναι, εἶχα μιὰ
θεῖα πολὺ καλὴ πού δὲ μ' ἄφινε ποτέ τῆς ἄψιλο, προπάν-
των τέτοιες μέρες καὶ σὲ ξένο τόπο.

Όταν πέρασαν τὰ μεσάνυχτα βγάλαμε τὶς μάσκες. Περ-
νοῦσε στὴν ὁμορφιά καὶ τὶς τολμηρότερες προβλέψεις τῆς
φαντασίας μου, μὰ κ' ἐγὼ τῆς ἔκανα φαίνεται ἐντύπωση
γιατὶ ὅταν τὴ σηκώσα γιὰ νὰ βγοῦμε ἔξω καὶ νὰ πάρουμε
ἕνα ταξί... δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση, οὔτε ἀντίσταση.

Πού πῆγα; Πού πήγαμε μᾶλλον; Ἀποφασίσαμε νὰ ἐξα-
κολουθήσωμε τὸ γλέντι μας τέτ' ἄ τέτ' ἕνα ἔξοχικὸ ξε-
νοδοχεῖο ὅπου νοίκιασα δυὸ δωμάτια.

Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα καὶ εἶχα ἀρχίσει ν' ἀπαγγέλω
ὅλους τοὺς τρυφεροὺς στίχους πού εἶχα διαβάσει στὴ ζωὴ
μου, ὅταν ἀκουσα δυὸ χτυπήματα στὴν πόρτα μου.

Ἦμουν περαστικός ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶχα καλοφάει σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐστιατόρια καὶ χάζευα στοὺς δρό-
μους ὅταν εἶδα μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή. «Μπάλ μασκέ.» Μπῆ-
κα, νοίκιασα στὸ βεστιαριό ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ ντόμινο
κι' ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου στὴν αἴθουσα.

Ἀγόρασα κάμποσα πακεττάκια σερπατίνες, δυὸ σακου-
λάκια μὲ μπαμπακένια σφαιρίδια, κάθισα σ' ἕνα ἀπόμερο
τραπέζι καὶ παρακολουθοῦσα ὅλον αὐτὸν τὸν εὐθυμο
κόσμο, πού περιτριγύριζε μπρὸς μου μὲ μιὰ γλυκεῖα ἡδυ-
πάθεια, στοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Ἡ μουσικὴ σταμάτησε, τὰ ζευγαράκια χωρίζανε καὶ κα-
θένας πήγαινε στὸ τραπέζι πού εἶχε ἀφήσει τὴν ταρέα του.

Μιὰ γυναῖκα ὁμορφῆς, ξανθοῦ, ψηλῆς πέρασε μπροστὰ μου
κύτταξε ἀριστερὰ, δεξιὰ καὶ τέλος μὲ πλησίασε καὶ μὲ
ρώτησε:

— Εἰσθε βέβαιοι, κύριε, ὅτι τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶναι
δικό σας;

— Ὅπως βλέπετε... Κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκ-
τός ἀπὸ μένα, καί... ἂν μπορούσατε καὶ θέλατε νὰ μοῦ
κάνετε συντροφιά, θάμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ
κόσμου, γιατί εἶμαι ξένος στὴν πόλη
σας καὶ μόνος μου.

Μὲ κύτταξε καλὰ-καλὰ ἔριξε πάλι
τὴ ματιὰ τῆς ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ
ψιθύρισε:

— Νὰ μὲ συγχωρήτε πού θὰ σᾶς
ἐνοχλήσω λιγάκι, μά... ἔχω χάσει τὸν
ἄντρα μου...

Ἡ ὁμιλία τῆς, τὸ πα-
ρουσιαστικὸ τῆς, ὅλα
τῆς ἦταν θελκτικά, εἶχε
μιὰ τσαμπινιά διαβο-
λική καὶ μιὰ ἀγγελικὴ
χάρη. Ἡ μικρὴ μάσκα
τῆς τῆς ἔδινε μιὰ πα-
ράξενη γοητεία.

Καταλαβαίνετε βέ-
βαια πὼς τσακίστηκα
νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τῆς
προσφέρω τὴν πολυθρό-
να τῆς γωνιάς. Δὲν εἶχε
προσέταση νὰ καλοκα-
θίσω ὅταν χάλασα τὸν
κόσμο νάρθη τὸ γκαρ-
σόνι γιὰ νὰ παραγγείλω
μιὰ μπουκάλα σαμπάνια.

Ὡς πού νάρθη ἡ σαμπά-
νι φώναζε τὴ πωλήτρια
μὲ τὶς σερπαντίνες καὶ
τὰ λουλούδια καὶ διέ-
ταξα νὰ ἀφίσω στὸ τρα-
πέζι μας ὁλόκληρο τὸ ἐμπόρεμά τῆς.

Ἦμουν περαστικός ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶχα καλοφάει σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐστιατόρια καὶ χάζευα στοὺς δρό-
μους ὅταν εἶδα μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή. «Μπάλ μασκέ.» Μπῆ-
κα, νοίκιασα στὸ βεστιαριό ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ ντόμινο
κι' ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου στὴν αἴθουσα.

Ἀγόρασα κάμποσα πακεττάκια σερπατίνες, δυὸ σακου-
λάκια μὲ μπαμπακένια σφαιρίδια, κάθισα σ' ἕνα ἀπόμερο
τραπέζι καὶ παρακολουθοῦσα ὅλον αὐτὸν τὸν εὐθυμο
κόσμο, πού περιτριγύριζε μπρὸς μου μὲ μιὰ γλυκεῖα ἡδυ-
πάθεια, στοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Ἡ μουσικὴ σταμάτησε, τὰ ζευγαράκια χωρίζανε καὶ κα-
θένας πήγαινε στὸ τραπέζι πού εἶχε ἀφήσει τὴν ταρέα του.

Μιὰ γυναῖκα ὁμορφῆς, ξανθοῦ, ψηλῆς πέρασε μπροστὰ μου
κύτταξε ἀριστερὰ, δεξιὰ καὶ τέλος μὲ πλησίασε καὶ μὲ
ρώτησε:

— Εἰσθε βέβαιοι, κύριε, ὅτι τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶναι
δικό σας;

— Ὅπως βλέπετε... Κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκ-
τός ἀπὸ μένα, καί... ἂν μπορούσατε καὶ θέλατε νὰ μοῦ
κάνετε συντροφιά, θάμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ
κόσμου, γιατί εἶμαι ξένος στὴν πόλη
σας καὶ μόνος μου.

Μὲ κύτταξε καλὰ-καλὰ ἔριξε πάλι
τὴ ματιὰ τῆς ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ
ψιθύρισε:

— Νὰ μὲ συγχωρήτε πού θὰ σᾶς
ἐνοχλήσω λιγάκι, μά... ἔχω χάσει τὸν
ἄντρα μου...

Ἡ ὁμιλία τῆς, τὸ πα-
ρουσιαστικὸ τῆς, ὅλα
τῆς ἦταν θελκτικά, εἶχε
μιὰ τσαμπινιά διαβο-
λική καὶ μιὰ ἀγγελικὴ
χάρη. Ἡ μικρὴ μάσκα
τῆς τῆς ἔδινε μιὰ πα-
ράξενη γοητεία.

Καταλαβαίνετε βέ-
βαια πὼς τσακίστηκα
νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τῆς
προσφέρω τὴν πολυθρό-
να τῆς γωνιάς. Δὲν εἶχε
προσέταση νὰ καλοκα-
θίσω ὅταν χάλασα τὸν
κόσμο νάρθη τὸ γκαρ-
σόνι γιὰ νὰ παραγγείλω
μιὰ μπουκάλα σαμπάνια.

Ὡς πού νάρθη ἡ σαμπά-
νι φώναζε τὴ πωλήτρια
μὲ τὶς σερπαντίνες καὶ
τὰ λουλούδια καὶ διέ-
ταξα νὰ ἀφίσω στὸ τρα-
πέζι μας ὁλόκληρο τὸ ἐμπόρεμά τῆς.

Ἡ ξένη κυρία μὲ κύτταξε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο
πού ἔγινε ἀκόμα πιὸ παράξενο ὅταν διέταξα τὴν τζάζ νὰ
παίξῃ ἕνα ταγκὸ πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσα καὶ σηκώθηκα
νὰ τὴν προσκαλέσω νὰ χορέψωμε. Τὸ ταγκὸ πού χορέψα
μαζί τῆς μὲ ἀποτρέλλανε καὶ ἀρχισα νὰ κάνω ἕνα σωρὸ
τρελλὰ ἔξοδα πού ἔκαναν τὴν ντάμα μου νὰ μὲ βλέπῃ μὲ
κάποιο θαυμασμὸ ἀναμεμιγμένο μὲ ἐκπληξη.

Εἶχα βλέπετε λεφτά, πολλὰ λεφτά. Ἀς εἶναι, εἶχα μιὰ
θεῖα πολὺ καλὴ πού δὲ μ' ἄφινε ποτέ τῆς ἄψιλο, προπάν-
των τέτοιες μέρες καὶ σὲ ξένο τόπο.

Όταν πέρασαν τὰ μεσάνυχτα βγάλαμε τὶς μάσκες. Περ-
νοῦσε στὴν ὁμορφιά καὶ τὶς τολμηρότερες προβλέψεις τῆς
φαντασίας μου, μὰ κ' ἐγὼ τῆς ἔκανα φαίνεται ἐντύπωση
γιατὶ ὅταν τὴ σηκώσα γιὰ νὰ βγοῦμε ἔξω καὶ νὰ πάρουμε
ἕνα ταξί... δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση, οὔτε ἀντίσταση.

Πού πῆγα; Πού πήγαμε μᾶλλον; Ἀποφασίσαμε νὰ ἐξα-
κολουθήσωμε τὸ γλέντι μας τέτ' ἄ τέτ' ἕνα ἔξοχικὸ ξε-
νοδοχεῖο ὅπου νοίκιασα δυὸ δωμάτια.

Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα καὶ εἶχα ἀρχίσει ν' ἀπαγγέλω
ὅλους τοὺς τρυφεροὺς στίχους πού εἶχα διαβάσει στὴ ζωὴ
μου, ὅταν ἀκουσα δυὸ χτυπήματα στὴν πόρτα μου.

Ἦμουν περαστικός ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶχα καλοφάει σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐστιατόρια καὶ χάζευα στοὺς δρό-
μους ὅταν εἶδα μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή. «Μπάλ μασκέ.» Μπῆ-
κα, νοίκιασα στὸ βεστιαριό ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ ντόμινο
κι' ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου στὴν αἴθουσα.

Ἀγόρασα κάμποσα πακεττάκια σερπατίνες, δυὸ σακου-
λάκια μὲ μπαμπακένια σφαιρίδια, κάθισα σ' ἕνα ἀπόμερο
τραπέζι καὶ παρακολουθοῦσα ὅλον αὐτὸν τὸν εὐθυμο
κόσμο, πού περιτριγύριζε μπρὸς μου μὲ μιὰ γλυκεῖα ἡδυ-
πάθεια, στοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Ἡ μουσικὴ σταμάτησε, τὰ ζευγαράκια χωρίζανε καὶ κα-
θένας πήγαινε στὸ τραπέζι πού εἶχε ἀφήσει τὴν ταρέα του.

Μιὰ γυναῖκα ὁμορφῆς, ξανθοῦ, ψηλῆς πέρασε μπροστὰ μου
κύτταξε ἀριστερὰ, δεξιὰ καὶ τέλος μὲ πλησίασε καὶ μὲ
ρώτησε:

— Εἰσθε βέβαιοι, κύριε, ὅτι τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶναι
δικό σας;

— Ὅπως βλέπετε... Κυρία μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκ-
τός ἀπὸ μένα, καί... ἂν μπορούσατε καὶ θέλατε νὰ μοῦ
κάνετε συντροφιά, θάμουν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ
κόσμου, γιατί εἶμαι ξένος στὴν πόλη
σας καὶ μόνος μου.

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Ο Βικέντιος Φλερμουά ήτανε καλό-καρδο παιδί. Είχε μιὰ μικρή ανεύθυνη θεσοῦλα σὲ μιὰ μεγάλη ἐταιρεία. Ὁ μισθὸς του τοῦ ἀρκοῦσε ἀνετα γιὰ τὰ ἔξοδά του. Ήτανε ἀνθρώπος χωρὶς μεγάλες βλέψεις, χωρὶς μεγάλες ἀρετές, χωρὶς μεγάλα ἐλαττώματα. Μὲ τὸν ἀξιαγάπητο χαρακτήρα του εὗρισκε πάντα τὶς πιὸ εὐχάριστες παρέες: Εἶχε πολλοὺς καὶ καλοὺς φίλους.

Ἀπάνω λοιπὸν στὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ εὐτυχισμένου ἀνθρώπου, ἡ τύχη θῆκε καλὸ ν' ἀδειάση μονομιᾶς καὶ ὅλως διόλου ξαφνικὰ τὸ περίφημο κέρασ τῆς ἀφθονίας: Μιὰ μέρα, ὁ Βικέντιος Φλερμουά, πληροφορήθηκε τὸν θάνατο κάποιου θείου του, ποὺ οὔτε καν τὸν ἤξερε καλὰ—καλά. Τοῦ ἄφισε δέκα ἑκατομμύρια κληρονομία.

Ὁ Βικέντιος ἄκουσε βέβαια μ' εὐχαρίστηση αὐτὴ τὴν εἴδηση, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὰ χάσει.

— Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἀπὸ κείνους ποὺ τοὺς μεθάει τὸ χρήμα, εἶπε ἀπὸ μέσα του. Φυσικὰ τώρα κάτι θ' ἀλλάξω στὴ ζωὴ μου: θὰ δώσω τὴν παραίτησή μου, θ' ἀλλάξω σπίτι, θ' ἀγοράσω αὐτοκίνητο, θάχω ὑπηρετές, ὁ χαρακτήρας μου ὅμως, τὰ γούστα μου, τὰ αἰσθήματά μου δὲ θ' ἀλλάξουν διόλου.

Ἀλλοῖμονο! Παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ὥραιες ἀποφάσεις του, ὁ Βικέντιος Φλερμουά δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ, πὼς ἂν δὲν ἄλλαξε αὐτὸς ἄλλαξαν οἱ φίλοι του.

Ὅ,τι καὶ νάκαμε, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε, οἱ παλιοὶ του φίλοι δὲν ἦτανε πιά οἱ ἴδιοι μαζί του. Ἐβλεπε κανένας στὴ στάση τους κάποια ἐπιφυλακτικότητα. Πολλοὶ μάλιστα τοῦ μιλοῦσανε τώρα στὸν πληθυντικό.

Τὸ χειρότερο ὅμως ἦτανε ποὺ ὅλοι τους, τὸν ἔβλεπαν μὲ κάποια ὀπισθοβουλία. Ἀνθρώποι ποὺ πρὶν ζητοῦσαν τὴν φιλία του ἀπὸ καθαρή συμπάθεια, πῆγαιναν τώρα νὰ τὸν βροῦν μονάχα γιὰ συμφέρον. Ἀφ' ὅτου πῆρε τὴν κληρονομία, σπανιώτατα πῆγαινε κανεὶς νὰ τὸν ἴῃ χωρὶς νὰ τοῦ ζητήσῃ κάτι. Δὲν χρειάζοντανε βέβαια καὶ περισσότερα ὁ δυστυχισμένος γιὰ νὰ καταντήσῃ μελαγχολικὸς κι' ἀμίλητος. Ὁ Βικέντιος Φλερμουά, μὲ τὰ ἑκατομμύρια στὴ ράχη, ὑπόφερα γιὰτὶ κανένας πιά δὲν τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του!...

Ἐνα ἀπόγευμα λοιπὸν, καθὼς ἐτοιμαζότανε νὰ ἔβγῃ ἔξω, παρουσιάζεται ὁ καμαριέρης του—εἶχε καὶ καμαριέρη βλέπετε—καὶ τοῦ λέει:

— Κύριε, ἕνας κύριος, θέλει νὰ ἴδῃ τὸν κύριο.

— Πῶς λέγεται; ρωτᾷ ὁ Βικέντιος.

— Πεσελέ, Ἰούλιος Πεσελέ, λέει πὼς εἶναι παλὸς φίλος τοῦ κυρίου.

Ὁ Ἰούλιος Πεσελέ ἦτανε πραγματικὰ ἕνας παλὸς σύντροφος τοῦ Βικέντιου. Συμμαθηταὶ στὸ σχολεῖο. Ἀργότερα κουτοσπόινεσε μαζί, γλεντοκοποῦσανε παρέα. Ἡ ζωὴ ὅμως τοὺς εἶχε χωρίσει γρήγορα.

Ἀν καὶ δὲν ἦταν πλούσιος ὁ Πεσελέ, ἦτανε ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Φλερμουά, ποὺ δὲν τὸν τράβηξε ἀμέσως ἡ ἐξοφικὴ περιουσία τοῦ παλτοῦ του συντρόφου. Τὶ ἐρχότανε τώρα λοιπὸν νὰ κάμῃ; Θὰ τοῦ ζητοῦσε χωρὶς ἄλλο δανεικὰ ἢ νὰ μῇ σὲ καμμιὰ ἀπ' τὶς περιφημίες ἐπιχειρήσεις του.

Ἀπάνω σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ ὑπηρετὴς ἔμπασε τὸν Πεσελέ, ὅπως πάντα ἀγέραςιο, πρόσχαρο, ζωηρό, λίγο ἀπεριποίητο ἴσως ἀλλὰ εὐπαρουσίαστο καὶ πρό πάντων εὐδιάθετο.

— Καλημέρα σου, τοῦ εἶπε ἀνοιχτόκαρδα, ἄργησα νὰ μάθω γιὰ τὴν κεραμίδα ποὺ σὲ βρῆκε κατακέφαλα καὶ γι' αὐτὸ ἔρχομαι μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ σοὺ φέρω τὴν παλὰ καὶ παντοτεινὴ μου συμπάθεια, χρήσιμη σὲ τέτοιες στενόχωρες περιστάσεις. Μὴ θαρρεῖς πὼς ἀστεϊεύουμαι. Κάθε ἄλλο. Οὔτε ψῶλλος σὶδὸν κόρφο σου! Γιατὶ ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, τὰ καταλαβαίνω αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ μεγάλη περιουσία σέρνει πολλὰ σκοτούρες. Ἐ! φουκαρὰ μου, σὲ λυπᾶμαι, σὲ λυπᾶμαι κατάκαρδα!...

Ἀναστένανε κωμικὰ κι' ὕστερα προσέθεσε μὲ ὕφος φιλοσοφικόν:

— Ἐχει βέβαια κανεὶς τὸ χουζοῦρι του, τὸ διαλεχτὸ φαῖ, τὸ κρασάκι του, καὶ τὴ σαμπανίτσα του ἀκόμα. Ἐχει στρώματα καὶ μαξιλάρια ἀκόμα ἀπὸ πούπουλα παραδείσιων πουλιῶν, ἔχει δούλους, δοῦλες, δουλάρες καὶ δουλ-

ΦΙΛΟΣ

τσες ἀκόμα ἂν τοῦ κάνῃ κέφι, ἔχει μὲ λίγα λόγια καὶ τοῦ

πουλιοῦ τὸ γάλα, ἀλλὰ τοῦ λείπει τὸ κυριώτερο: Τὸ ἀντοπίπερο τῆς ζωῆς: ἡ ἐπιθυμία. Ὅταν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες, ὅταν δὲν ἔχει καμμιὰ τρεμοῦλα, καμμιὰ λαχτάρα γιὰ τὸ μέλλον, εἶναι σὰ νὰ τρῶ μεσημέρι βράδυ νερόβραστα. Κακομοίρη μου! Εἶσε γιὰ κλάμμα. Σὲ κλαίω μερὰ ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

Ὁ Βικέντιος τὸν κύτταζε χαμένος. Ὁ φίλος του εἶχε σκεπῆ: Ἐπρεπε νὰ τὸν συμπονοῦν.

— Δίκιο ἔχεις, εἶπε στὸν Ἰούλιο μισοαστεῖα, μισοσοβαρὰ. Δίκιο καὶ δίκιο, ἀξιοδράκρυτε ἀνθρώπε, ποὺ περνᾷς ἀπὸ τὶς βιτρίνες τῶν ζαχαροπλαστείων καὶ δὲν πλημμυρίζει τὸ στόμα σου ἀπὸ σάλιο, θλιβερὸ ἀνθρώπε, ποὺ βλέπεις μιὰ ὁμορφὴ γυναικοῦλα καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ βρῇς ἔξυπνα κοπλιμέντα, γλυκόλογα καὶ ψευτιὲς γιὰ τὴν κατακτήσῃς.

Σ' αὐτὸ ἀπάνω ἔβαλε τὰ γέλια, γέλασε κι' ὁ Βικέντιος ἐνθουσιασμένος γιὰ τὰ πρῶτάκουστα αὐτὰ λόγια τοῦ φίλου του.

Πέρασαν ἕνα θαυμάσιο ἀπόγευμα. Πρόσφερε στὸ φίλο του διάφορα λικέρ. Ἐκείνος τὰ κατέβαλε μονορροφί καὶ τὴν παραμικρὴ φιλοφρόνηση. Τοῦδεῖξε κατόπιν τὸ σπῆτι του, κι' ὁ Ἰούλιος ἔλεγε τὴ γνώμη του γιὰ τὸ κάθε τι. Λίγα πράγματα τοῦ ἄρεσαν, πολὺ λίγα. Ὁ Βικέντιος ἦτανε τέλεια εὐχαριστῆμένος. Ἐλάμπε ὁλόκληρος. Θέλησε νὰ κρατήσῃ τὸν παλὸ φίλο τὸ βράδυ στὸ τραπέζι, ἔκείνος ὅμως, μὲ μεγάλη λεπτότητα βέβαια, ἀρνήθηκε.

— Ἀφίσε γιὰ καμμιὰν ἄλλη φορά, τοῦ εἶπε χτυπώντας τον προστατευτικὰ στὴν πλάτη. Ἐχουμε καιρὸ.

Ἐφευγε λοιπὸν ὁ καλόκαρδος Ἰούλιος. Κρίμα!... Ὑστερὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐγκάρδιες χειραψίες, γυρνᾷ ἔξω καὶ τοῦ λέει, μ' ἕνα ὕφος ἔτσι ὅλως διόλου λεύτερο.

— Ἀλήθεια, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ, εἶδες κόντεψα νὰ ξεχάσω... Αὐτὲς τὶς μέρες βρέθηκαν λιγάκι στενοχωρημένοι: Κάποιοι ἄγριοι πισωτῆς, ἤθελε καὶ καλὴ νὰ μὴ κάμῃ κατάσχεση. Γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσω νὰ μὴ γκαρλῇ τοῦ πέταξα στὰ μοῦτρα μιὰ συναλλαγματικὴ, σὲ ὄνομα σου καὶ μάλιστα, γιὰ νὰ μὴ σ' ἐνοχλῶ γιὰ τέτοιες ψιλοδουλειές, ἔβαλα καὶ τὴν ὑπογραφή μου, ἴδια καὶ ἀπὸ ράλλαχτη. Εἶδες μωρέ, κόντεψα τὰ τὸ ξεχάσω. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ θυμήθηκα νὰ σὲ εἰδοποιήσω. Θὰ στὰ ζητήσω αὐτὲς τὶς μέρες. Δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Δέκα ψωροχιλιάδες. Αὐτὸ τὸ μνημονικὸ μου ἀλήθεια! Φιοῦ! Γελάει σου, γειά σου!...

ΡΕΝΕ ΝΤΥΜΠΑΚΕΝ

ΠΑΝΘΕΟ

ΦΤΩΧΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΗΑ

Ὁ Φρανσίς Ντονὲς ἐξαντλημένος ἀπὸ μιὰ ὑπερβολικὴ ἐργασία, ἐκνευρισμένος ἀπὸ ἕναν ἄτυχο ἔρωτα, ἔφυγε μιὰ παραμονὴ τῆς Ἀποκρίας γιὰ τὴ Νίκαια.

Τὰ λίγα χρήματα ποὺ ἐκονομήσουν οἱ ἀδελφές του καὶ ἡ μητέρα του πρὶν φύγει, μόλις θὰ τοῦφταναν νὰ περάσῃ ἕνα μῆνα στὴν πόλη τοῦ γλεντιοῦ διασκεδάζοντας μὲ τὸ γλέντι τῶν ἄλλων.

Τὸ καρναβάλι ἔδινε κι' ἔπερνε. Τὴν ἄλλη μέρα θάταν ἡ μεγάλη παρέλαση.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι γλετζέδες ὅλου τοῦ κόσμου εἶχανε μαζεθεῖ γιὰ νὰ ξεσκάσουν μέσα στὸ στρόβιλο τῆς χαρᾶς.

Ὁ Φρανσίς Ντονὲς διστακτικὰ ἀλλὰ μὲ κάποια εὐχαρίστηση, ποὺ τοῦ ἔδινε τὸ περιβάλλον, ἀνακατεύθηκε μὲ τὸν πληθὸν καὶ χαμογελοῦσε σὰν μεγάλο παιδί μὲ τὶς τρέλλες τῶν ἄλλων. — Φρανσίς! Φρανσίς, ἄκουσε πίσω του μιὰ ὁλόδροση φωνὴ κ' ἕνα ἀπαλὸ χεράκι, ποὺ ἀκούμπησε σχεδὸν τὸ λαιμὸ του, τοῦ ἔδωσε ἕνα εὐχάριστο ρίγος.

Ἐγύρισε τὸ κεφάλι:

— Πῶς, σεῖς, δεσποινὴς Ἐλσα! Κ' ἔσκυψε καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χεράκι.

Καὶ μπροστὰ στὸ λουλουδένιο ἐκεῖνο προσωπάκι ποὺ χαμογελοῦσε, μπροστὰ στὰ δόξανθα

ἐκεῖνα μαλλιά, μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ ἐκείνη ὁ Φρανσίς ἔβλεπε ἕνα δυνατό, γλυκὸ χτυποκάρδι, μὰ καὶ τὴ λεπτὴ μέση ποὺ τοῦ ἔφερνε κίθε φορά, ὅλο τὸν περασμένο χειμῶνα, τὸ ἀντίκρουσμα τῆς χαριτωμένης Ἐλσας.

— Ἐρεπε, ὁ πατέρας μου εἶναι ἀδιάθετος, ἔξακολούθησε ἡ Μίς Ἐλσα μὲ τὴν ξενικὴ προφορά της, δὲν μπόρεσε λοιπὸν νὰ μᾶς συνοδέψῃ. Νά, πάρτε τὸ εἰσιτήριό του καὶ ἔλατε γρήγορα... Πόσο χάρηκα ποὺ σὰς εἶδα... Εἶναι καὶ ὁ ἐξάδελφός μου Τζίμυ... Νά σὰς συστήσω.

Ὁ Φρανσίς γύρισε δεξιὰ του καὶ εἶδε ἕνα ψηλὸ ὁμόρφο παλληκάρι, φορτωμένο μὲ μιμόζες καὶ βιολέττες.

Ἡ Μίς Ἐλσα ἔκανε γρήγορα τὴ σύσταση κι' ἀμέσως, τοὺς παρέσυρε καὶ τοὺς δυὸ ὥς τὴν ἐξέδρα ποὺ εἶχε κρατῆσει τὶς τρεῖς θέσεις της, δυὸ μπροστὰ καὶ μιὰ πίσω.

— Σεῖς μπροστὰ καὶ κοντά μου, Φρανσίς τοῦ εἶπε πρὶν ἀκόμα καθίσει...

Πόσο εὐτυχὴς εἶμαι ποὺ σὰς βρῆκα, θὰ εἶμαστε κοντὰ καὶ θὰ κουβεντιάσουμε... Ὁ Τζίμυ θὰ καθῇ πίσω... πιστεύω νὰ εἶναι εὐχαριστῆμένος μὰ ἂν δὲν εἶναι... πάλι δὲν πειράζει... Καὶ τώρα γρήγορα, Τζίμυ, κάνε γρήγορα, δόσε μου τὰ μπουκέτα. Νά οἱ Πάκινσον... περνᾷ τὸ ἀμάξι τους... Θὰ τοὺς ρίξω λουλούδια.

Μόλις πλησίασε τ' ἀμάξι τῶν Πάκινσον ἀκούστηκαν γέλια, φωνές, χαιρετισμοί. Καὶ ὕστερα ἄρχισε ὁ ἀνθοπώλεμος, οἱ Πάκινσον ἀνθοβόλησαν τὴν Ἐλσα μὲ μιμόζες μὰ καὶ ἡ Ἐλσα βομβάρδισε κυριολεκτικὰ στοὺς Πάκινσον μ' ὅλα τὰ λουλούδια.

Μεθυσμένη ἀπὸ χαρὰ ἡ Ἐλσα, ἄρπαξε τὶς βιολέτες ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζίμυ καὶ τὶς πέταγε ἀπρόσεχτα, τρελλὰ κι' ὅταν τῆς ἔρριχναν κ' ἐκείνης λουλούδια ἐκλείνε φοβισμένη τὰ μάτια της.

Τ' ἀμάξι τῶν Πάκινσον πέρασε καὶ ἡ Ἐλσα χαρούμενη ἐνθουσιασμένη γύρισε καὶ εἶπε στὸ Φρανσίς:

— Βλέπεις, τὰ ἔρριξα ὅλα... δὲν ἔχω πιά ἄλλα. Καὶ νευριασμένη κάπως δείχνοντας τὰ ἄδεια χέρια της ἐπρόσθεσε:

— Καὶ ἔρχεται τ' ἀμάξι τῶν Στέμπ... πρέπει νὰ ρίξω καὶ

στοὺς Στέμπ πολλὰ, πολλὰ λουλούδια... Φρανσίς, ἀγάπη μου, ἐφοδίασε με γρήγορα μὲ λουλούδια, γρήγορα σὰς παρακαλῶ.

Ἐνα παιδί μ' ἕνα πανέρι λουλούδια ψήλωσε τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα καὶ τὸ σήκωσε ψηλὰ πάνω ἀπ' τὰ χέρια του.

Ἡ Ἐλσα τάρπαξε μὲ χαρὰ. — Μπράβο ἀγόρι μου,

μπράβο... Φρανσίς, πλήρωσε, σὲ παρακαλῶ, δώσε του ὅσα σοῦ ζητήσῃ.

Τῶπε αὐτὸ ἡ Ἐλσα φυσικὰ ὅπως θὰ τὸλεγε στὸν πατέρα της, ὅπως θὰ τὸλεγε στὸν Τζίμυ.

Καὶ καθὼς περνοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη τὰμάξι τῶν Στέμπ, ὁ Φρανσίς σκυμμένος κάτω ἀπὸ μιὰ βροχὴ λουλουδιῶν, ρωτοῦσε τὸ παιδί ποὺ ἔδωσε τὰ λουλούδια.

— Πόσα κοστίζει τὸ καλάθι;

— Διακόσια φράγκα, εἶπε ὁ μικρὸς ποὺ εἶχε πάρει θάρρος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Ἐλσας.

Ὁ Φρανσίς ἔκρινε περιττὸ νὰ συζητήσῃ μὲ τὸ μικρὸ γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ τιμὴ ποὺ τοῦ ζητοῦσε κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του δύο ἑκατοστάρικα καὶ τὰ δώσε.

Μέσα στὸ φτωχὸ του πορτοφόλι μέινανε ἄλλα δέκα ὀχτὼ ἑκατοστάρικα ὅσα τοῦ φτάνανε ἀκριβῶς νὰ περάσῃ τὸ μῆνα του στὴν Νίκαια.

Καί... πόσους κόπους, πόσα ξενύχτια κοστίσανε στὴν ἀδελφὴ του καὶ στὴ μάνα του αὐτὰ τὰ δεκαοχτὼ ἑκατοστάρικα!

Ἄ, ὅχι, δὲν ἦταν δυνατόν, μὲ τὴ φόρα ποὺ εἶχε πάρει ἡ Ἐλσα, θὰ μοίραζε τὰ λεφτά του σὲ λουλούδια, ἔτσι γιὰ ἕνα ἀπλὸ καπρίτσιο της. Ἄ... ὅχι! δὲ θὰ γινότανε αὐτὸ, δὲν ἦταν δυνατό νὰ γίνῃ.

— Μίς Ἐλσα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ παραχωρήσω τὴ θέση μου στὸν ἐξάδελφό σας;

— Γιατί;

— Γιατί... γιατί, ψιθύρισε ὁ Φρανσίς μαζεύοντας ὅλη τὴν τόλμη του, γιατί δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα νὰ πληρώσω ὅλα αὐτὰ τὰ λουλούδια.

Ἐνας φόβος, μιὰ ταραχὴ, καὶ ὕστερα μιὰ θλίψη πέρασαν γιὰ μιὰ στιγμή μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἐλσας, μὰ γρήγορα ξαναβρῆκαν τὴν λάμψη τους.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν σοβαρὰ πράγματα γιὰ τὸ μικρὸ ἐλαφρὸ, θεότρελλο κεφαλάκι της.

Καὶ σὰν νὰ τῆς συνέβαινε ἀπλῶς κάτι δυσάρεστο, ψιθύρισε.

— Τί κρίμα!

Καὶ ξαφνικὰ ἕνα μάτσο λουλούδια τὴ χτύπησαν στὸ πρόσωπο.

— ὦ, οἱ Στέμπ, φώναξε, νὰ τους, ξαναγυρίζουν.

Καὶ ρίχνοντας τὰ μάτια της στὸ ἄδαιο καλάθι τοῦ Φρανσίς, θυμήθηκε ὅτι τῆς εἶχε πει, κατάλαβε τί ἄβυσσο ἀνοίγαν τὰ λόγια αὐτὰ ἀναμεταξύ τους κ' ἔβγαλε ἕναν ἀναστεναγμό.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀνάμεσα στὸν ἀνθοπώλεμο, στὰ μπουκατάκια, τὶς μιμόζες καὶ τοὺς μενεξέδες, φαντάστηκε τὸν φίλο της φτωχοντυμένο, σκυφτό, ἀξύριστο.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀισθάνθηκε μιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν δυστυχισμένο «φτωχὸ» μὰ τ' ἀμάξι τοῦ Στέμπ πλησίαζε κι' ἔδωξε ὅσον μπορούσε γρήγορα αὐτὴ τὴν εἰκόνα, λέγοντας στὸν Τζίμυ:

— Ἐ, λοιπὸν καλὰ... ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἀφήστε τὸν Τζίμυ νὰ καθῇ. Γρήγορα, γρήγορα λουλούδια, μὰ δὲν τοὺς βλέπεις τοὺς Στέμπ ποὺ ξαναγύρισαν;

Γρήγορα Τζίμυ, λουλούδια! Πολλὰ λουλούδια!

ΣΑΡΛ ΦΟΔΕΥ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὴν προηγούμενη μέ-
ρα εἶχα στείλει τὸ
αὐτοκίνητό μου
στὸ Ρουέν. Θὰ πῆγαινα
μετὰ τὸ σιδηρόδρομο ἐκεῖ νὰ τὸ βρῶ γιὰ νὰ πάω στὸ σπῆτι
κάτι φίλων μου ποὺ κατοικοῦσαν στὴν ὁχθὴ τοῦ Σηκουά-
να. Ἀνέβηκα στὸ βαγόνι. Ἀλλὰ λίγα λεπτά πρὶν ξεκινήσει
τὸ τραῖνο, μπῆκαν ἐπὶ τὰ κύριοι. Οἱ πέντε καπνίζανε, ὅλοι
θορυβοῦσαν. Ἀν καὶ τὸ ταξίδι ἦταν μικρό, δὲν ὑπῆρχε
λόγος νὰ στενοχωρηθῶ ταξιδεύοντας μετὰ τέτοια παρέα.
Πῆρα λοιπὸν τὸ πανωφόρι, τὶς ἐφημερίδες καὶ τὸν ὁδηγό
μου τοῦ σιδηροδρόμου καὶ πῆγα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ γειτονικά
διαμερίσματα.

Ἐκεῖ ἦταν μιὰ κυρία, ποὺ μόλις με εἶδε ἔκανε κίνημα
δυσφορίας καὶ με ἔδειξε μετὰ τὸ βλέμμα σ' ἓναν κύριο ποὺ
στεκότανε στὸ σκαλοπάτι τῆς πόρτας, καὶ ποὺ χωρὶς ἄλλο
ἦταν ἄντρας τῆς. Ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξε καὶ φαίνεται ὅτι
τοῦκανα καλὴ ἐντύπωση. Εἶπε κάτι με χαμηλὴ φωνὴ καὶ
μοῦ χαμογέλασε καὶ οἱ δύο. Ἐκατάλαβα πὼς ἡ κυρία
καθυσόχασε. Ὁ ἄντρας τῆς εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγῃ σύν-
τομα γιὰτὶ εἶχε κάποια βιαστικὴ δουλειά.

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴν φίλησε κι' ἔφυγε, ἐνῶ
ἐκείνη τὸν χαιρετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο μετὰ
τὸ μαντύλι τῆς.

Σφύριγμα ἀντήχησε καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνη-
σε. Ἀκριβῶς ἐκείνη τῇ στιγμῇ, παρὰ τὶς δια-
μαρτυρίες τῶν ὑπαλλήλων, ἡ πόρτα ἀνοίξε
με ὀρμὴ καὶ ἓνας ἄνθρωπος τρύπωσε στὸ
βαγόνι μας. Ἡ κυρία ποὺ ἦταν ὀρθὴ καὶ
ἐτοιμαζέ τις ἀποσκευές τῆς, ἄφισε κραυγὴ
τρόμου καὶ ἔπεσε στὸ κάθισμά τῆς. Δὲν εἶ-
μαι φοβιταίρης, κάθε ἄλλο· ἀλλὰ νὰ σὰς
πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ πηδήματα στὰ βα-
γόνια τὴν τελευταία στιγμῇ, δὲν μοῦ ἀρέ-
σουν καθόλου. Μοῦ φαίνον-
ται ὑποπία, καὶ ὄχι πολὺ φυ-
σικά. Πρέπει κάτι νὰ κρύ-
βουν· διαφορετικά...

Ὡς τόσο ἡ ὄψις τοῦ νεο-
ελθόντος καὶ ἡ στάση του
μετριάσανε τὴν κακὴ ἐντύ-
πωση ποῦκανε ἡ πράξη του.
Εὐπρεπής, σχεδὸν κομψός,
γραβάτα με ὠραῖο γοῦστο,
γάντια καθαρὰ, μορφή ζωη-
ρή. Μὰ ἀλήθεια, ποῦ διάβο-
λο εἶχα ἰδεῖ ἐγὼ αὐτὸ τὸ
πρόσωπο; Γιατί, δὲν χωροῦ-
σε ἀμφιβολία, κάπου τὸν εἶ-
χα ἰδεῖ. Τούλαχιστὸ ξανά-

βρισκα μέσα μου τὴν ἀνάμνηση π' ἀφίνει μιὰ εἰκόνα ποὺ
ἀντικρύσαμε, πολλές φορές, χωρὶς νάχομε ἰδῇ τὸ πρωτό-
τυπο. Καὶ ταῦτοχρόνως ἐκατάλαβα ὅτι ἀδίκῃ θὰ προσ-
παθοῦσα νὰ θυμηθῶ ἢ γνωριμία ἐκείνη ἦταν ἀδιαμόρφωτη
καὶ ἀόριστη.

Ὅταν ὅμως κύτταξα τὴν κυρία, ἔμεινα κατάκληκτος γιὰ
τὴν ὁχρότητα καὶ τὸν τρόμο ποὺ τὴν εἶχε πιάσει. Κύτταξε
τὸ γείτονά τῆς—ἦταν καθισμένοι στὴν ἴδια πλευρά—με ἔκ-
φραση ἀληθινῶς τρόμου, καὶ βεβαιώθηκα ὅτι τὸ ἓνα τῆς χέρι
ποῦ ἔτρεμε, γλυστοῦσε νὰ πιάσῃ τὸ σῆκ—βοαγιάζ, ποὺ
εἶχε ἀφίσει μιὰ πιθαμὴ μακρὰ τῆς. Τὸ ἄρπαξε καὶ τὴν
σά μὴπως ἦταν ἀδιάθετη καὶ ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυ-
ρο. Ἐκείνη, χωρὶς ν' μ' ἀπαντήσῃ, μοῦδειξε με φοβισμένο
κίνημα τὸν ἄγνωστο. Ἐγὼ τῆς χαμογέλασα καὶ τὴν καθη-
σύχασα μετὰ τὴν νοήματα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἄγνωστος γύρισε κατὰ μᾶς καὶ
μᾶς κύτταξε τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν κορυφὴν
ἕως τὰ νύχια. Ἐπειτα μαζεύτηκε στὴ γωνιά του καὶ δὲν
ἐσανακινήθηκε πιά. Σιωπήσαμε ὅλοι. Τέλος ἡ κυρία μοῦ εἶ-
πε σιγὰ.

— Δυστυχία μας! Ξέρετε ποῖος εἶναι; Ὁ Ἀρσέν Λουπέν!
Δὲν εἶχε σηκώσει τὰ βλέμματά τῆς ἀπὸ τὸν ταξιδιώτη,
καὶ μᾶλλον σ' αὐτὸν παρὰ σὲ μένα, ἐπέταξε τὶς συλλαβές
τοῦ ἀνησυχητικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Ἐκεῖνος κατέβασε τὸ κα-
πέλλο του ἕως τὴ μύτη του. Τόκανε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν τα-
ραχὴ του, ἢ ἐτοιμαζότανε γιὰ νὰ κοιμηθῇ; Ἐγὼ τῆς εἶπα:

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Ὁ Ἀρσέν Λουπέν καταδικάστηκε χθὲς ἐρήμην εἰς εἴ-
κοσι ἔτῳ καταναγκαστικά ἔργα. Δὲν πιστεύω λοιπὸν πὼς
θὰκανε τὴν κουταμάρα νὰ φανῇ στὸν κόσμο. Ἐκτὸς αὐτοῦ
οἱ ἐφημερίδες δὲν ἔγραψαν ὅτι εἶναι στὴν Τουρκία;

— Βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ τραῖνο, εἶπε πάλι ἡ κυρία, δυ-
νατὰ τώρα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ ἄγνωστος. Ὁ
ἄνδρας μου εἶναι ὑποδιευθυντὴς τῶν φυλακῶν καὶ ὁ ἀστυ-
νόμος τοῦ σταθμοῦ μᾶς εἶπε ὅτι καταζητεῖται ὁ Λουπέν.
Τὸν εἶδαν στὴν αἰθούσα νὰ βγάξῃ εἰσιτήριο πρώτης θέσεως
γιὰ τὸ Ρουέν. Δὲν ἐπρόλαβαν νὰ τὸν πιάσουν. Ἐξαφανίστη-
κε. Φαίνεται ὅτι πῆγε καὶ ἀνέβηκε στὸ ἔξπρες ποὺ φεύγει
δέκα λεπτά ὕστερ ἀπὸ μᾶς.

— Τότε θὰ τὸν γραπώσουν ἐκεῖ!

— Καὶ ἂν τὴν τελευταία στιγμῇ πῆδησε ἀπὸ τὸ ἔξπρες
γιὰ νάρθῃ ἐδῶ στὸ δικό μας τραῖνο... ὅπως εἶναι πιθανόν.
ὅπως εἶναι βέβαιο;

Τῆς ἐξήγησα ὅτι, ὅπως καὶ ἂν
εἶγε τὸ πρᾶγμα ὁ Λουπέν θὰ κα-
θότανε ἥσυχος, ἀλλὰ δὲν τὴν κα-
θησύχασα. Ἐν τούτοις ἔπαψε γιὰ
νὰ μὴ μ' ἐνοχλῇ. Ἐγὼ ἐξεδίπλω-
σα μιὰ ἐφημερίδα καὶ διάβαζα
τὰ πρακτικά τῆς δίκης τοῦ Λου-
πέν. Ἦμουν κουρασμένος καὶ θέ-
λησα νὰ κοιμηθῶ, ἀλλ' ἡ κυρία
δὲν μᾶφησε. Ἀρχισα νὰ κυττάζω
τὰ τοπεῖα ἀλλὰ τὰ μάτια μου
βάρυναν, ὁ ὕπνος μοῦ τᾶκλεισε.
Ὁνειρεῖτο ἀδιαμόρφωτα τὸν ἔκα-
μαν εὐχάριστον. Σὲ μιὰ στιγμῇ
ὄνειρευόμουν πὼς ἓνα πρόσ-
πο, ποὺ δὲν ἦταν ὁ Λουπέν, μ' ἐ-
πλησίαζε κι' ὀλοένα μεγάλωνε.
ἔπειτα πῆδησε στὸ βαγόνι κι' ἔ-
πεσε στὸ στήθος μου. Ἐνας δυ-
νατὸς πόνος, μιὰ σπαρακτικὴ
φωνή, ξύπνησα.

Ὁ ἄγνωστος ταξιδιώτης μετὰ
τὸ ἓνα γόνυ ἀπάνω στὸ στήθος
μου μοῦσφιγγε τὸν λάρυγγα. Τὸ
εἶδα αὐτὸ ἀορίστως, γιατί
τὰ μάτια μου ἦσαν γεμάτα αἷμα.
Εἶδα ἐπίσης τὴν κυρία νὰ σπαρ-
ταράξῃ σὲ μιὰ γωνία, γιατί τὴν
εἶχε πιάσει νευρικὴ κρίσις. Δὲν
ἐδοκίμασα ν' ἀντισταθῶ. Ἀλλὰ

τε δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ τὸ κάνω... ἀσφυκτιοῦσα. Λίγο ἂν
κόμα καὶ θὰ μ' ἐπνιγε. Ὁ ἄγνωστος φάνηκε πὼς ἐνόησε,
γιατὶ ἐλάττωσε τὸ σφίξιμό του!

Ἐπειτα πῆρε ἓνα σχοινὶ ποῦχε ξεδιπλώσει καὶ σὲ μιὰ
στιγμῇ βρέθηκε λιταρωμένος καὶ σφιχτοδεμένος. Τὸ κα-
τῶρθωσε αὐτὸ μετὰ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο, μ' εὐκολία ποὺ
δεῖχνε ἐξηρησμένο χέρι δασκάλου, κλέφτη καὶ κακούργου.
Ἐξ ἐπαγγέλματος. Οὐτε μιὰ λέξη, οὐτε ἓνα κίνημα νευρικὸ
Ψυχραιμία καὶ θράσος!

Καὶ ἤμουν ἐκεῖ, στὸ κάθισμά μου, φασκιωμένος σὰν
μούμια ἐγὼ, ὁ Ἀρσέν Λουπέν!

Ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια γιὰ γέλια. Ὁ Ἀρσέν Λουπέν νὰ
τυλιχθῇ σὰν ἀρχάριος! Νὰ ξεχαρτζιλικωθῇ... γιατί ξέρετε;
Μοῦ πῆρε ὁ ἀθεόφοβος καὶ τὸ πορτοφόλι μου. Ὁ Ἀρσέν
Λουπέν κλεμμένος, θύμα κι' αὐτὸς νικημένος. Τὶ περιπέτεια!

Στὴν κυρία δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία. Περιόριστη
νὰ πάρῃ τὸ μικρὸ τσαντάκι ποῦχε πέσει χάμω καὶ νὰ
βγάλῃ ἀπὸ μέσα τὰ κοσμήματα, τὸ πορτοφολάκι, τὰ χρυ-
σὰ καὶ ἀσημένια παιχνιδάκια ποῦχε μέσα. Ἡ κυρία ἀνοίξε
τὸ ἓνα τῆς μάτι. φάνηκε ὅτι ἐρρίγησε. Ἐβγαλε τὰ δακτυ-
λῖδια τῆς καὶ τᾶδωσε στὸν ἄγνωστο. Αὐτὸς τὰ πῆρε. Ἐκεῖ-
νὴ ἐλιποθύμησε.

Τότε σιωπηλὸς πάντοτε καὶ ἥρεμος χωρὶς πιά νὰ προ-
σέχῃ σὲ μᾶς, γύρισε στὴ θέση του, ἀναψε ἓνα σιγάρο, κα-
ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τοὺς θησαυροὺς ποῦχε κερδίσει. Αὐτὸς
φαίνονταν εὐχαριστημένος, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν καθόλου.
Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς δώδεκα χιλιάδες φράγκα, ἀπὸ τὰ

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΤΡΑΙΝΟ

πὼς ἔγιναν, εἶπε ὅσα τῆς
ὑπέδειξα· φτάνει νὰ μὴν
ἔλεγε τίποτα γιὰ τὸ πα-
λτό... Τὴν ἴδια στιγμῇ φά-

ἵκηκε ὁ ἀδελφός τῆς, Γεώργιος Ἀρντέλ, διευθυντὴς τοῦ Κρε-
ντί Ρουέν. Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, με συνέστησε
γιὰ φίλον τοῦ ἀνδρός τῆς.

— Ἀ, τὸν ἀχρεῖο! τὸν Ἀρσέν Λουπέν! ἔλεγε. Πῆδησε στὸ
τοῦνελ. Φοροῦσε καπέλλο μαλακό...
— Διόλου μαλακό! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Καπέλλο σκληρό.

— Καπέλλο μαλακό, τὸ βε-
βαιῶνα ξαναεἶπε ἡ κυρία Ρε-
νὲν καὶ παλτὸ γκρί.

— Πραγματικῶς, εἶπε ὁ ἀ-
στυνόμος, τὸ τηλεγράφημα
ἀναφέρει αὐτὸ τὸ γκρί παλ-
τὸ μετὰ ἀπὸ μαῦρο βε-
λοῦδο.

Ἡ κυρία τὸ ἐπιβεβαίωσε,
ἐγὼ ἀνέπνευσα. Ἀ, τὴν ἐξαί-
ρετη φιλενάδα ποὺ εἶχα βρῇ.
Οἱ κλητῆρες μοῦκοψαν τὰ
δεσμά, ἐγὼ τοὺς ἐσυμβού-
λευσα νὰ τρέξουν νὰ τὸν
βροῦν. Προσεφέρθηκα νὰ
τοὺς βοηθῶ. Πῆγαμε στὸ
γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου. Γιὰ μιὰ στιγμῇ ἔκανα τὴ
σκέψη νὰ τὸ σκάσω. Ἀλλὰ θάχανα καὶ τὶς δώδεκα
μου χιλιάδες. Ἐμεινα. Εἶπα στὸν ἀστυνόμο νὰ μποῦ-
με στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ νὰ τρέξουμε νὰ προφθά-
σουμε τὸν Λουπέν. Ἐκεῖνος ἐδήλωσε πὼς εἶχε στείλει δύο
κλητῆρες μετὰ ποδήλατα νὰ ψάξουν κατὰ τὸ Ρουέν καὶ τὰ
περίχωρα. Τοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ πῆγαινε οὔτε στὸ Ρουέν,
οὔτε στὰ περίχωρα, ἀλλὰ θὰ τριγύριζε αὐτὴ τὴ στιγμῇ
γύρω ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Νταρεντάλ. Ἄλλος σταθμὸς
δὲν ὑπάρχει κοντὰ. Καὶ γιὰ νὰ συμβουλευθῇ, ὅταν μᾶς ἔ-
λθαι, ὅταν τὸν ὁδηγὸ τοῦ σιδηροδρόμου, θὰ εἴπῃ ὅτι ἤθελε
νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸ μέρος θὰ ἔπενε τὸ ἐπόμενο τραῖνο.

Ὁ ἀστυνόμος με παρατηροῦσε ἐκπληκτος. Ἐγὼ, παρεσύρ-
θηκα ἀπὸ τὴν πεποίθησή μου καὶ ἔκανα τὸ λάθος νὰ δει-
ξῶ τὴν ἐπιτηδεύτητά. Στὸ βλέμμα του διέκρινα κάποια ὑ-
ποψία καὶ φόβηθηκα ὅτι προσπαθοῦσε νὰ σπουδάσῃ τὰ χα-
ρακτηριστικά μου. Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ, ἀλλ' ἡ κυρία Ρενέ
προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν συμβουλεύῃ, νὰ με βοηθήσῃ νὰ
πιάσω τὸν Λουπέν. Ἐκεῖνος μοῦ δήλωσε ὅτι θὰ ἦταν εὐτυ-
χὴς ἂν πετύχαινε, με συνώδεψε ἕως τὸ αὐτοκίνητό μου,
μοῦδωσε μαζί δύο ἀστυνομικούς, τὸν Μασὸλ καὶ Ντελιβιέ.
Κάθησαν μεσά. Ἐγὼ στὸ βολάν, ὁ σὺφὲρ δίπλα μου. Ξεκι-
νήσαμε. Εἶχα σωθεῖ.

Ἀ, ὁμολογῶ ὅτι καθὼς ἔτρεχα με ἱλιγγιώδη ταχύτητα,
ἐνοιώθα μιὰ ὑπερφόρτιση. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ δένδρα
φεύγανε πίσω μας καὶ ὁ Λουπέν ἔτρεχε νὰ πιάσῃ τὸν Λου-
πέν, τὴ συνοδεία δύο ἀστυνομικῶν! Καὶ τὶ θάχανα ἂν δὲν
εἶχα αὐτοὺς νὰ μοῦ δείχνουν τὸ δρόμο; Στὸ Νταρεντάλ
φθάσαμε τρία λεπτά ὕστερα ἀπὸ
τὸ τραῖνο. Μάθαμε ὅτι ἐκεῖ πῆρε
τὸ τραῖνο ἓνα πρόσωπο με γκρί
παλτό, μπῆκε στὴ δευτέρη θέση
γιὰ τὴν Ἀμιέννη. Τὸ τραῖνο θὰ
ἐξαναστατοῦσε στὸ Μοντερολί
Μπουσέ, εἰκοσι τρία χιλιόμετρα
ἀπὸ κεῖ, ὕστερα ἀπὸ 19 λεπτά.
Κι' ἔπρεπε νὰ εἰμαστέ ἐκεῖ πρὶν
ἀπ' τὸ τραῖνο. Ἀλλοῖς θὰ ἐξα-
κολουθοῦσε τὸ δρόμο του γιὰ τὴ
Διέπη ἢ τὸ Παρίσι γιατί στὸ Κλέρ
γινότανε διασταύρωση.

Τὶ συγκινητικὴ διαδρομὴ, τὶ
τρομακτικὴ ταχύτης. Γλυστροῦ-
σαμε ἐπάνω στὸ ἑδάφος. Τὰ ὀ-
ρόσημα φαίνοντο σὰν κεφάλ-
ια τρομαγμένων ζώων ποὺ χά-
νονταν στὴν προσέγγισί μας. Κι'
ἐξαφνὰ στὴ καμψὴ τοῦ δρόμου,
τοῦφα καπνός. Τὸ ἔξπρες τοῦ
Βορρά! Ἐπὶ διάστημα ἐνὸς χι-

λὸ γκρί παλτὸ ἦταν δικό μου.
Ἡ τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸ Ρου-
έν, οἱ ἀστυνομικοὶ πῆδραν ἀμέ-
σως στὸ βαγόνι. Ἡ κυρία ἄρχισε
νὰ φωνάζῃ, τὰ διηγῆθηκε ὅλα ὁ

λιόμετρου εκάναμε δρόμο ταχύτητος, πλευρά με πλευρά, άγων άνισος. Φθάσαμε στο σταθμό μερικά δευτερόλεπτα πριν. Τρέξαμε στο τραίνο, ψάξαμε, ό κλέφτης πουθενά!

Εννοήσα: Μάς είχε ιδεί ότι τον κυνηγούσαμε και πήδησε από το τραίνο. Διακόσια μέτρα μακριά από τον σταθμό είδα κάποιον να τρέχει επάνω στην επιχωμάτωση. Ρίχτηκε κατά κεί, οι αστυνομικοί μ' ακολουθούσαν. Εκείνος μάς αντιμελήθη, πήδησε ένα φράκτη, έσκαρφάλωσε την ανηφοριά και μπήκε σ' ένα μικρό δάσος. Φθάσαμε στο δάσος, τοποθέτησα τοδς αστυνομικούς στα δυο πιδ κατάλληλα μέρη. Έγώ θάψαχνα μέσα στο δάσος, θά τον ανάγκαζα να βγί και οι σύντροφοί μου θά τον έπιαναν. Αν θέλαμε να είδοποιήσουμε ό ένας τον άλλον θά ρίχναμε μιά πιστολιά.

Οί αστυνομικοί έτρεξαν στις θέσεις των, εγώ μπήκα στο δάσος. Ακολουθώντας ένα μονοπάτι, είδα μιά έρμηωμένη καλύβα και κατάλαβα ότι θά ήταν κρυμμένος εκεί. Προχώρησα χωρίς θόρυβο, έπλησίασα στα χαλάσματα. Ένας έλαφρός κρότος με είδοποίησε ότι πραγματικώς ήταν εκεί. Από τό άνοιγμα ενός τοίχου τον είδα. Μοϋ είχε γυρισμένες τις πλάτες.

Με δυο πηδήματα βρέθηκα επάνω του. Δοκίμασε να σηκώση το πιστόλι που κρατούσε, αλλά δέν τοϋδωσα καιρό. Τόν κύλησα χάμω, έτσι ώστε τα χέρια του να βρεθούν στραγγαλισμένα κι' εγώ με τό γόνατο άπάνω στο στήθος του.

Τοϋ είπα στ' αϋτί πως ήμουνα ό Άρσέν Λουπέν κι' ότι έπρεπε να μοϋ δώση τό πορτοφόλι μου και τό τσαντάκι της κυρίας. Τότε θά τον άφηνα να φύγη και θά τον έκανα σύν-

τροφό μου, γιατί είχε παίξειωραία τό κόλπο του και μοϋ χρειαζότανε. Έμεινε σύμφωνας και τον άφησα να σηκωθί. Αλλά τότε έψαξε στην τσέπη του, έβγαλε ένα πλατύ μαχαίρι και δοκίμασε να με χτυπήση. Τοϋδωσα ένα δυνατό χτύπημα στην καρωτίδα. Έπεσε άναίσθητος. Στο πορτοφόλι μου βρήκα τά χαρτιά μου και τά χρήματα. Άπό περιέργεια πήρα τό δικό του. Σ' ένα φάκελλο είδα τ' όνομά του: Πέτρος Όνφρέ! Έρρίγησα. Ήταν ό δολοφόνος της δδου Λαφοντέν, ό Πέτρος Όνφρέ που έστραγγάλισε την κυρίαν Δελμποϋά και τις δυο κόρες της! Έσκυφα και τον κύτταξα. Ναί, είχα ιδεί την φωτογραφία του, γι' αϋτό στο τραίνο νόμισα πως μοϋ ήταν γνωστός.

Άλλά ή ώρα περνούσε. Έβαλα σ' ένα φάκελλο δυο εκατοστάρικα και μιά κάρτα που έγραφα «Ο Άρσέν Λουπέν στους δυο καλούς του συντρόφους Μασόλ και Ντελιβιέ, εις ένδειξιν εύγνωμοσύνης». Δίπλα έβαλα τό τσαντάκι της κυρίας Ρενέ. Μπορούσα να μη τό έπιστρέψω στην εξαίρετη φίλη μου; Έξομολογούμαι όμως ότι έβγαλα ό,τι πολύτιμο είχε. Δέν της άφισα παρά τό κραγιόν γιά τά χείλη της και μιά φουρκέτα.

Τήν άλλη μέρα —ας μη περιφρονοϋμε και τη ρεκλάμα— ή «Ήχώ της Γαλλίας» έγραφε τό έξής: Χθές εις τά περίε του Μπουσύ, κατόπιν πολλών έπεισοδίων, ό Άρσέν Λουπέν έπέτυχε να συλλάβη τον δολοφόνον Πέτρον Όνφρέ, που είχε ληστεύση κατά τό ταξίδι την κυρίαν Ρενέ. Ο Λουπέν της έπέστρεψε τά κλοπιμαία και άντήρ ειπε ήγγεμονικά τοϋς αστυνομικούς που τον έβοήθησαν να τον συλλάβη!...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

Εκείνο τό βράδυ στο Πτι-Γκινιόλ είχανε πρεμιέρα. Παίζανε τό ανατριχιαστικό δράμα «Ο χήρος και τό τρελλοκόριτσο», τοϋ νεαροϋ δραματικού συγγραφέα Λουσιέν Μπαρτάν.

Φαντάζεστε βέβαια την συγκίνησή του: Ήτανε τό πρώτο του έργο και τί έργο!...

Μπήκε με καρδιοχτύπι στο καμαρίνι τοϋ πρωταγωνιστοϋ. Ο Βιτρύ ήτανε έτοιμος, ντυμένος και μακιγιαρισμένος:

—Ωραία, θαυμάσια, τοϋ είπε ό συγγραφέας, έξοχο μακιγιάζ. Τι σιλουέτα! Αϋτό τό μαϋρο φόρεμα, αϋτό τό σκοτεινό κραγιόνι που βάλατε, τά βαθουλωτά και σκοτεινά μάτια σας, τά άταχτα μαλλιά σας, οι ρυτίδες! Όποιος δέν ανατριχιάση και δέν κλάψη άπόψε θά είναι ντίπ άναίσθητος. Δέν είδα ποτέ μου πιό πένθιμη εμφάνιση στη σκηνή. Πάω μιά στιγμή. Θά ξανάρθω.

Κι' έτρεξε στο καμαρίνι της πρωταγωνιστριας, τοϋ τρελλοκόριτσου.

Έτοιμη κι' ή Λουσιέν Ντενύ.

—Έξοχα, της είπε, υπέροχα, δεσποινίς, έχετε μιά τσακινιά, μιά χάρι, μιά σπιρτάδα... και τό ντύσιμό σας θαυμάσιο! Τό πρόσωπό σας ό,τι χρειάζεται. Λαμποκοπά! Είστε ή ένσάρκωση της τρελλής νιότης και της χαράς. Ζήτω ή χαρά! Όποιος δέν εύθυμήση και δέ γελάση άπόψε με σας θά είναι ήλίθιος! Είστε θαύμα!

—Εϋχαριστώ.

—Έγώ σας εύχαριστώ. Τρέχω στην πλατεία να σας χειροκροτήσω, έσας και τον Βιτρύ.

Ο Βιτρύ είν' έτοιμος γιά την είσοδό του στη σκηνή. Είναι αλήθεια φρικαλέος, άπαίσιος.

Ο πυροσβέσης της σκηνής άρχισε να κλαίη μόνο που τον είδε.

Εκείνη τη στιγμή τον πλησιάζει βιαστικός ένας συνάδελφος:

—Βιτρύ!

—Τι τρέχει;

—Τι αριθμό έχει τό λαχείο που ά-

γοράσαμε μαζί χθές τό βράδυ;

—6365, γιατί ρωτάς; Τόν έχεις γραμμένο κι' έσύ.

—Ε, λοιπόν, χγάπη μου Βιτρύ, κερδίσαμε ένα εκατομμύριο οι δυο μας!

—Βρέ, μίλα καλά! Ξεφωνίζει ό χήρος και τά μάτια του βγάζουνε σπίθες.

—Στην τιμή μου.

—Νά σε φιλήσω, αδελφέ μου.

—Βιτρύ, μπαίνεις, φωνάζει ό οδηγός

της σκηνής, να πάρε και τό πιστόλι που αϋτοκτονείς.

Τότε ό άπαίσιος χήρος, τρελλός άπ' την χαρά του, μπαίνει χοροπηδώντας στη σκηνή

κι' ό κόσμος καταπληκτος λιγώθηκε άπ' τά γέλια.

Η ώρα να βγί ή Λυσέτ.

Γελάει καθώς στέκεται στις κούνιες, γιά να πάρη φόρα, γελάει με όλη της την καρδιά, μ' ένα δροσερό, άσημένιο, σιγανό γέλιο που ήταν άδύνατο να φαντασθίκανεϊσπως ήταν ψεύτικο.

—Λυσέτ!

—Τι τρέχει;

—Ένα γράμμα γιά σένα.

—Φέρτο έδώ, εύχαριστώ.

Και διαβάζει βιαστικά:

«Αγάπη μου, μη με παρεξηγήσης.

Δέν μποροϋσε να εξακολουθήση αϋτό. Γιά καλό και των δυο μας έπρεπε να χωρίσουμε. Φεύγω λοιπόν γιά την Άμερική μαζί με την κόρη τοϋ σπιτονο-

κό κύρη μου και τις οικονομίες της.

Σε φιλώ Ζώρς»

Η καϋμένη ή Λυσέτ δέν μόρεσε να κρατηθί. Οί λυγμοί την έπνιγαν καθώς έκανε να ξαναδιαβάση αϋτές τις γραμμές. Ξέσπασε σ' ένα δυνατό κλάμμα. Ο Ζώρς! Ο Ζώρς; που τον λάτρευε!

—Ω, είναι άπίστευτο!... Ο Ζώρς!

—Λυσέτ, μπαίνεις, έμπρός! φωνάζει ό οδηγός άνυπόμονα και την σκουντάει έλαφρά προς την σκηνή με τό χέρι του.

Κι' έτσι έκαμε την εμφάνισή του τό Τρελλοκόριτσο, ένω τά δάκρυα έτρεχαν ποτάμι άπό τά κατακόκκινα μάτια της.

Τό κοινό έμεινε πιά κατάπληκτο. Κανείς δέν μόρεσε να καταλάβη τίποτα κι' όταν τό κοινό δέν καταλαβαίνει τίποτα είναι πάντα ένθουσιασμένο. Τά χειροκροτήματα άντήχησαν στη σάλα θριαμβευτικά. Η αϋλαία άνοιγόκλεισε δέκα φορές.

Οί δημοσιογράφοι έτρεξαν:

—Θρίαμβος, μπράβο φίλε μου!

—Ο νέος μας Σαίξπηρ.

Σφιγίματα χεριών, φιλιά, μπράβο.

Ο Λουσιέν Μπαρτάν ήηρε τό τίτλο τοϋ μαίτρ και τοϋ ιδρυτή νέας σχολής γιάτί κατώρθωσε να δείξη με τό έργο του, με καταπληκτική φυσικότητα την ύποσυνειδητη κωμική γραμμή που κρϋβει μέσα του ό άνθρωπος πόνος και τη θλίψη που πάντα σκεπάζει τό γέλιο και ή εύθυμία.

G. DOLLEY

γραφείο, βάχει τό σύρτη γιά να μείνη ήσυχος λίγα λεπτά. Κάνει την ένεσή του, κατόπι απλώνει τό χέρι και σβύνει τό φως, όπως συνήθιζε. Σε λιγάκι όμως, ίσως κι' άμέσως, πέφτει άναίσθητος από τη δυνατή δόση της μορφίνης. Δέν άκούει όταν χτυποϋν την πόρτα κι' άν άκούη δέν έχει τη θέληση ή τη φυσική δύναμη ν' άπαντήση, κι' έτσι όλοι νόμισαν πως όταν χτυποϋσαν στην πόρτα είχε πιά πεθάνει... Λοιπόν όχι. Ήτανε μονάχα ναρκωμένος, άνίκανος ν' άπαντήση, ίσως και ν' άκούση. Αϋτή άκριβώς ή πλάνη, γιά τη στιγμή τοϋ θανάτου, έκανε άκατανόητη όλη την ύπόθεση.

4ον) Ο δολοφόνος, έπωφελείται άπ' τη γενική συγκίνηση, πέρνει κρυφά την αίγυπτιακή καρφήτσα, ένω όλοι είνε μαζεμένοι έξω άπ' την πόρτα τοϋ γραφείου. Παραβιάζουν την πόρτα. Μπαίνει πρώτος στο σκοτεινό δωμάτιο. Μόνο αϋτός έξέρει τά κατατόπια. Χωρίς δισταγμό πηγαίνει στο καναπέ όπου ήτανε ξαπλωμένος ό Χέκεϋ. Με τό άριστερό του χέρι βρίσκει τό μέρος και με τό δεξι βυθίζει την καρφήτσα. Τό σώμα πέφτει μαλακά επάνω στο χαλί. Τότε ό δολοφόνος γυρνά άμέσως τον διακόπτη, που μονάχ' αϋτός μόρεϊ να τον βρή μέσα στον σκοτάδι. Άνάβει τό φως κι' όλος ό κόσμος βλέπει τοϋ Χέκεϋ νεκρό, ξαπλωμένο χάμω. Νομίζουν όλοι πως βρισκόταν εκεί, σ' αϋτή τη θέση, τοϋλάχιστον ένα τέταρτο της ώρας. Όλα είναι έν τάξει...

Ο Τερρώμπ άκουσε σαν άφηρημένος, συντριμμένος, έξουθενωμένος.

—Ποιον μποροϋσα λοιπόν να ύποψιαστώ, κ. καθηγητά, εκτός από σας; Ποιός άλλος είχε τις έπιστημονικές γνώσεις και την ικανότητα να τά κάνει όλ' αϋτά; Και όμοιος δίστασα ακόμα. Ήθελα, εύχόμουν να είχα άδικο... Δυστυχώς, ένα άλλο κομματάκι γυαλί βεβαίωσε άκλόνητα τις ύποψίες μου: Τό μονόκλ που βρίσκεται στην άνάκριση, δέν είναι τοϋ δημοσιογράφου, είναι τό δικό σας! Κι' αλήθεια, έσείς έχετε μυωπία, ό Χέκεϋ είχε πρεσβυωπία. Νά λοιπόν τι έγινε: Ο Χέκεϋ βάχει τό μονόκλ του γιά να γεμίση τη σύρτη. Κατόπι, μέσα στη νάρκη του, τοϋ πέφτει άπ' τό μάτι. Μπαίνετε μέσα έσείς. Άπάνω στη βιαστική προσπάθεια σας, ξεφεύγει και τό δικό σας τό μονόκλ άπ' τό μάτι σας, κατ'ά στο χαλί, πέφτει όμως άπάνω του τό πτώμα. Άνάβετε τό φως, χωρίς γυαλί όμως, δέν βλέπετε καλά, διακρίνετε κάτι να γυαλίζει άπάνω στο χαλί, τό πέρνετε, είναι όμως τό μονόκλ τοϋ Χέκεϋ κι' όχι τό δικό σας. Τό βάχετε στο μάτι σας, είνε όμοιο με τό δικό σας, χωρίς κορδόνι, χωρίς σκελετό, μεγαλώνει όμως τό αντίκειμενο, ένω τό δικό σας τά μικροίνει. Δέν μόρεϊτε να τό βγάλετε έτσι άμέσως, σας ένοχλεί όμως πολύ και στραβοπατάτε! Και δέν άνι, νωρίζετε, φυσικά, τη Δδα Σουβεραίν άν και τό πρόσωπό της είνε πολύ κοντά στο δικό σας, όταν θ' έλετε να τη βγάλετε άπ' τό γραφείο. Έκείνη τό άπέδωσε αϋτό στη συγκίνηση, ένω όλοι οι μάρτυρες και πρώτος ό γαμπρός σας, θαύμασαν την ψυχραιμία σας.

Τότε άκούστηκε ή φωνή της κοντέσας ντε Σεριζύ, άγνώριστη όμως, άλλιοωμένη, όπως άγνώριστο και άλλοιωμένο ήτανε και τό πρόσωπό της μέσα στα δάκρυα:

—Ρίξτε μιά ματιά σ' αϋτά τά χειρόγραφα έδώ, κ. Ρότζες, έλεπε δίνοντάς του έναν όγκώδη φάκελλο, και λάβετε την καλωσύνη να μάς πητε, άν έσείς, στη θέση τοϋ πατέρα μου, δέν θά σκοτώνατε τον Χέκεϋ...

Ο Τερρώμπ στέναξε βαθειά. Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο Ρότζες, σοβαρός αλλά κάτωχρος, απομάκρυνε τον κ. Γκαλλινό, που περίεργος είχε φησιάζει, κι' άνοιξε τον φάκελλο.

—Ο κ. Γκαλλινό είναι παληός φίλος τοϋ μπαμπά εξακολούθησε ή Άλίκη, θά σας τά διηγηθώ σύντομα μπροστά του:

Είναι τώρα δεκαοχτώ χρόνια. Ήμουνα μικρό κοριτσάκι πέντ' έξη χρονών, όταν βρισκόμουν... στα χέρι' άτσιγγών στην Αίγυπτο, στην Άλεξάνδρεια...

—Έσείς;...

—Ναί, εγώ! Μην άπορητε! Όρίστε!.. Ο Χέκεϋ φύλαξε καλά τις φωτογραφίες... Ποιός έξέρει από ποϋ με είχανε κλέψει και ποιοί είναι οι γονείς μου. Τότε βρισκόντουσαν στην Άλεξάνδρεια, μαζί, ό Χέκεϋ με δημοσιογραφική άποστολή κι' ό καθηγητής Τερρώμπ γιά τις μελέτες του.

Όταν με είδανε να χορεύω και να ζητιανεύω με λυπηθίκαν, ό Χέκεϋ πήρε μερικές φωτογραφίες. Τά χαρακτηριστικά έδειχναν φανερά πως δέν ήμουνα τσιγγανόπαιδο. Κατώρθωσε λοιπόν, τότε ήτανε ικανός και γιά καλές πράξεις, με τη βοήθεια της αστυνομίας, να με άποσπάση άπ' τά χέρια των έκμεταλλευτών μου. Ο καθηγητής φρόντισε κατόπι και μ' έβαλε έσωτερική στις καλόγρης, ένω ό Χέκεϋ έφυγε γιά τις Ίνδιες. Ήτανε τόση ή φιλομάθειά μου και τόση ή εύγνωμοσύνη κι' ή άφοσίωσή μου που ύστερ' από χρόνια ό άτεκνος κ. Τερρώμπ με υιοθέτησε και σήμερα είμαι ή κόμηση ντε Σεριζύ.

Γνωρίσατε τον άντρα μου και την κορούλα μου. Ήμουνα άλληθινά εύτυχισμένη, όταν ό Χέκεϋ άποφάσισε να εκμεταλλευτή κι' αϋτός με τη σειρά του την παληά τραγική δυστυχία μου. Και πως να την εκμεταλλευτή! Διαβάστε αϋτές τις λίγες σελίδες έδώ...

Απόλυτη σιγή επικρατοϋσε στην εύρύχωρη αίθουσα της βιβλιοθήκης. Δέν άκούόντουσαν παρά μόνο τά φύλλα που γυρνοϋσαν κάτω από τά γκριζα μάτια τοϋ παληοϋ δικαστικού, κι' ή κουρασμένη άνανυχοϋ τοϋ Τερρώμπ. Τά δάκρυα πέφτανε στάλα—στάλα άπ' τά κατακόκκινα φλογισμένα μάτια του, κι' οϋτε φρόντιζε να τά σκουπίση.

Ήτανε φριχτό, ανατριχιαστικό, τό τι έγραφ' εκεί μέσα ό Χέκεϋ! Περιέγραφε την Άλίκη σαν μιά έκφυλη άνήλικη πόρνη, τον καθηγητή Τερρώμπ, παληό εκμεταλλευτή γυναικών, τον λοχαγό ντε Σεριζύ, έναν παρασημοφορεμένο προαγωγό. Τά όνόματα σχεδόν όμοια. Τό συγκινητικό έπεισόδιο της σωτηρίας τοϋ κλεμμένου παιδιού άπ' τον καθηγητή κι' ή άνάτροφή τρυ στο μοναστήρι, είχανε μετα-

βληθί στην πιό βδελυρή πράξη σωματεμπορίας. Και οι παληέφωτογραφίες ένίσχυαν αϋτή την άπαίσια περιγραφή.

Όταν τέλειωσε ό Ρότζες ρώτησε:

—Και πως βρίσκεται στα χέρια σας αϋτός ό φάκελλος;

—Δέν είμαι μονάχα δολοφόνος, κ. Ρότζες, είπε με μιά βραχνή φωνή που μόλις άκούσανε ό καθηγητής Τερρώμπ, είμαι και κλέφτης. Τόν έκλεψα τη μέρα της αϋτοψίας στο σπίτι τοϋ Χέκεϋ. Αϋτός ήταν ό τελικός σκοπός μου.

—Γκαλλινό, μόρεϊς να γράψης δυο λέξεις, είπε ώχρος ό κ. Ρότζες. Γράφε:

Πολυάριθμα γράμματα και τηλεγραφήματα, τηλεφωνήματα, ακόμα και άρθρα στίς έφημερίδες, ρωτούν σε τί σημείο βρισκούνται οι έρευνές μου. Άπαντ'ό: Άπέτυχαν όλοκληρωτικά. Δέν είμαι σε θέση να καθορίσω πως πέθανε ό κ. Όσκαρ Χέκεϋ. Κι' όπως ό κ. Άνακριτής, δηλώνω κι' εγώ ότι θεωρώ την ύπόθεση περατωμένη.

Από τις έρευνές μου όμως αϋτές έχω σχηματίσει την άκλόνητη πεποίθηση γιά την απόλυτη άθωότητα της Δδος Ζαννίν Σουβεραίν. Αϋτό τό βεβαιώνω με τον έπισημότερο τρόπο.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΡΟΤΖΕΣ.

ΙΕΝΤΙ ΠΟΙΗΣΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Δέ μ' άγαπάς! Δέ μ' άγαπάς!

Θαρρείς κακό μοϋ κάνει!

Σε βλέπω: είμαι βασιληάς!

Μέ φτάνει.

Δέ μ' άγαπάς! Τό στόμα σου

τό λέει, κι' όρκο πάνει.

Άς τό φιλοϋσα μιά φορά!

Μέ φτάνει.

□

Τό κόκικνό σου μάγουλο

φλογίζει καλοκαίρι,

μά την μικρή σου την καρδιά

παγώνει τοϋ βορρηά ή πνοή.

Άχ πως θ' αλλάξουν οι καιροί

χρυσό μου περιστέρι;

Νά χειμωνιάση ή ύψη σου

και ή καρδιά σου να καθ.

(μετ. ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΥ)

Τρία χρόνια παντρεμένος, πρώτη φορά έβλεπα απόψε τον πενθερό μου νάχη τόσο κέφι. Τύπος βαρύς, λιγώλογος, που δεν τ' άρεσαν οι διαχυσεις κι' οι πολλές—πολλές οικειότητες με τους νέους, ο γέρω—δικαστής, συνταξιούχος πουχε ζήσει χρόνια στις πιο απομακρυσμένες και στις πιο παράξενες άποικίες, δε μούχε δώσει ποτέ την ευκαιρία να τον γνωρίσω καλλίτερα. Ός τόσο ήξερα πως μ' έτιμούσε και πως αγαπούσε πολύ την κόρη του. Δεν μ' άρεσε συνηθίσει σε συχνές επισκέψεις. Ήταν τυπικός, ευγενικός μ' ψυχρός για μένα τον αίσθηματικό κι' εκδηλωτικό άνθρωπο. Η γυναίκα μου δεν έμοιαζε το πατέρα της. Και τον έβλεπε κι' εκείνη με το ίδιο μάτι. Σ' ένα πρόσωπο αγαπημένο, που η ανταπόδοση της αγάπης από κείνο γίνεται μ' έναν τρόπο που τη δείχνει λιγότερη, ίσως ανύπαρκτη πραγματικά.

Συνηθισμένος να τον ξέρω έτσι—τρία χρόνια τώρα—με το δική μου παρεξενεύτηκα όταν τον είδα απόψε να μπαίνει στο σπίτι ευθυμικός, χαρούμενος, διαχυτικός.

— Ήρθα να σ' άς κάνω παρέα! Μου είπε.

Κι' ύστερα πρόσθεσε χαριτολογώντας:

— Μήπως δε με θέλετε;

— Έχετε τόσο σπάνια τη διάθεση να περάσετε δυο πληγ

κτικές ώρες μαζί μας, τ' άπάντησα που δεν διατρέχετε τον κίνδυνο να μη σ' άς λαχταρούμε.

— Πάντα είσαι ευγενικός και κοπι-

μεντόχος

Μά' ξνοια

σου. Από

σήμερ

α μ' έχης

πολύ συχ

νά. Ίσως

κάθε βρά

δυ. Καί το

νίζοντα

τη φράση του, μ' άρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα. Σ' άνθελε να ψυχολογήσει την έντύπωση που μ' άκανε το άγγελμα. Εί-δα στα μάτια της γυναίκας μου τη στίθα της χαράς.

— Να το πιστέψουμε μπαμπά;

— Μά ναί. Θυμάσαι ποτέ να

π' άς κάτι που να μην το κάνω.

Του πρόσφερα ένα πούρο. Τό πήρε, τ' άναψε, κι' άφίνοντας το πρώτο μπλέ συννεφάκι να το χαϊδέψει τα μαλλιά, μ' άειπε, σιγά, προσπαθώντας να δώσει φαιδρό τόνο στην έξομολόγησή του.

— Άπεφάσισα να γεράσω.

Κυτταχήκαμε. Κι' εγώ κι' η γυναίκα μου καταλαβαίναμε πολύ—καλά τί ήθελε να πη. Μά δεν το δείξαμε.

— Παραξενεύσατε; συνέχισε ο πεθερός μου πριν βρω την κατάλληλη λέξη για να τ' άπαντήσω.

Κι' επανέλαβε:

— Άπεφάσισα να γεράσω. Είναι τώρα καμιά δεκαριά χρόνια που δυσκολεύομαι να πάρω την άπόφαση. Μά τ' ά γερατεία, είναι μιά υπόθεση περίεργη. Την αναβάλλεις όσο θέλεις ώπου να φτάσει η μέρα ή τελευταία. Τότε πιά δεν παίρνεις άλλη άναβολή. Δικάζεσαι και καταδικάζεσαι... Έτσι μού συνέβη και μένα...

Σταμάτησε για μιά στιγμή, μ' άς κύτταξε και τους δυό, και σ' άλλω τόνο:

— Μήπως σ' άς κουράζω; είπε.

Διαμαρτυρηθήκαμε, όχι από υποχρέωση, μ' ά γιατί πραγματικά μ' ά ενδιέφερε ή στιγμή. Κι' ο πατέρας συνέχισε, ή μάλλον άρχισε την ιστορία του:

— Όταν πέθανε ή γυναίκα μου—π' άνε τώρα είκοσι πέντε χρόνια—μ' άφισε τη γυναίκα σου μωρό, λίγο μηνών. Την αγαπούσα τόσο που αν δεν υπήρχε στη ζωή ένα παιδί, ίσως και να τελειώνα τότε τις ήμέρες μου. Τό παιδί με συγκράτησε, με παρηγόρησε, μούδωσε κουράγιο. Έζησα τέσσερα ολόκληρα χρόνια έτσι, με την αγάπη του παιδιού,

χωρίς καμιά άλλη άπασχόληση, χωρίς έρωτα για να μ' άψω καθαρά, πιστός στη μνήμη της γυναίκας μου. Ύστερα... βρέθηκε στη ζωή μου μιά γυναίκα. Μιά χαριτωμένη αισθηματική γυναικούλα, μονάχη στον κόσμο, χτυπημένη από τη μοίρα, δυστυχισμένη, που είδε σε μένα τον προστάτη και μού άφοσιώθηκε μ' όλη τη δύναμη και την τρυφερότητα των είκοσιόχτώ χρόνων της. Την αγάπησα. Ήταν για μένα γυναίκα μου και παιδί μου μαζί. Ένδιαφερόταν για την κόρη μου, με ρωτούσε πάντα τί κάνει, άνησυχούσε και πονούσε μαζί μου όταν εκείνη άρρώσταινε, κι' έτσι με είχε κερδίσει ολόκληρο κι' άληθινά! Δεν την πατρεύομαι γιατί σκόπευα να φύγω για την άποικία, όπως κι' έφυγα. Μ' άκολουθούσε όμως. Κι' όπου πήγα, τη νόμιζαν γυναίκα μου. Έτσι μού ήταν πάλι δύσκολο να την παντρευτώ, γιατί θάρπεπε όσο μυστικά κι' αν έκανα το γάμο, να μάθουν άρισμένοι άνθρωποι πως δεν ήταν γυναίκα μου. Για ένα δικαστή όλα αυτά παίζουνε σπουδαίο ρόλο. Έτσι κυλούσαν τα χρόνια ώπου ξαναγύρισα στο Παρίσι. Τό πρόβλημα ή αν θέλετε τ' όνειρο του γάμου μ' άκολουθούσε πάντα. Μά δεν το σκεπτόταν παρά εκείνη.

Εκείνη που ήταν πιά ή καυμένη πενήντα τεσσάρω χρόνων. Όταν μού μιλούσε για γάμο τ' άβρισκα άστοί. Καί—περίεργο!—όχι για τον εαυτό μου. Μόνο για κείνη. Βγαίναμ' έξω μαζί, έλεύθερα πιά, κι' αυτό την έτρόμαζε. Δεν μπορούσε να καταλάβη πως ήταν πιά μιά σοβαρή μισό-

κοπη γυναίκα που δε μ' έζέθετε καθόλου όταν τη συνόδευα. Άς είναι. Την αγαπούσα πάντα και τη λυπόμουν. Μά αισθάνθηκα την ανάγκη να της κάνω άπιστία. Τό πέτυχα μόλις έκανα την πρώτη άπόπειρα. Από τότε είχα συχνές περιπετειούλες, ώπου καταστάλαξα σε μιά. Ένα ζωντανό μπιμπαλώ είκοσιπέντε χρόνω μό-

λις! Μιά μεγάλη άδυναμία μού γεννήθηκε γι' αυτή. Άρχισα να ζω μόνο για την καινούρια μου αγάπη. Άγαπούσα σ' αν παιδί, σ' ά φοιτητής. Έκανα ό,τι μού ήταν δυνατό για κείνη. Κι' όμως δε μπορούσα να καταλάβω γιατί με άγχολούσε, γιατί με τον καιρό γινόταν νευρική και άνήσυχη. Δέ μού περνούσε άπ' το μυαλό πως της έλειπε ο έρωτας, ο έρωτας ο άληθινός που τον διψούσανε τα νιάτα. Έγώ δεν ήμουν γι' αυτή, παρά ένας καλός φίλος, ένας στοργικός πατέρας, μ' ά τίποτα παραπάνω. Δεν ήθελε να μού τό πη, κι' ούτε να μού τό δείξει. Γιατί να με πίκραινε; Μά ήρθε ή στιγμή που άναγκάστηκε να τό κάνει. Γνωρίσαμε πριν από λίγο καιρό έναν όμορφο μελαχροινό νέο. Έρχότανε συχνά στη συντροφιά μας. Τη χόρευε

την περιπολιόταν και τη διασκέδαζε. Τα μάτια της πήραν από τότε καινούρια λάμψη, κι' άπότομα έγέμισε ζωή. Και πάλι δεν ύποπτευόμουν τίποτε. Ώπου χτές... μούπε πως τον παντρεύεται. Ήταν ελκρινής μαζί μου. Δεν έχω κανένα παράπονο. Μά και σκληρή λιγάκι. Μ' έκανε ν' άποφασίσω να γεράσω... Τί λέτε; Είναι τόσο τρομερό άραγε να είναι κανέναν γέρος;

Τα μάτια της γυναίκας μου ήταν βουρκωμένα. Και στο λαιμό μου ένας κόμπος σφιχτός μ' έμπόδιζε να μιλήσω. Ο πατέρας το κατάλαβε. Καί, ξαναανάβοντας το πούρο του, γέλασε, βάζοντας προσπάθεια.

— Έλάτε, είπε. Δεν ήρθα εδώ για να σ' άς μεταδώσω τη λύπη μου, μ' ά για να μού μεταδώσετε τη χαρά σας. Κι' αυτό, θ' ά γίνει, αγαπημένα μου παιδιά...

Έσκυψε και φίλησε τη γυναίκα μου μ' ένα θερμό άγκάλισμα γεμάτο στοργή. Με φίλησε κι' έμένα.

— Άπό δ' άς κι' έμπρός, θ' ά βρω κοντά σας την ευτυχία.

Η γυναίκα μου σκούπισε τα μάτια της.

— Κι' εκείνη; Τον ρώτησε δειλά. Η... άλλη!

— Ά! Είναι μιά σοβαρή κυρία, που θ' άς μ' άς κάνει πότε πότε συντροφιά. Φαντάζομαι πως άπεφάσισε κι' εκείνη να γεράσει... Τί λέτε για ένα «μωλώ» στο «Περροκέ»; Έμπρός. Φορέστε τα παλτά σας.

D. BONNOUVELLE

ΠΑΝΘΕΟΝ

Επρεπε πάντως ν' άποφασίσω. Η Σεμίρα δε μπορούσε πιά να περιμένη. Ήθελε την τελειωτική μου άπάντηση για ν' άπαντήσει κι' εκείνη στον πατέρα της που την παρακαλούσε να παντρευτεί τον Έγγλέζο μηχανικό με τη σεβαστή περιουσία.

— Ός το βράδυ πρέπει να μού πης!

Μ' αυτή τη μικρή φρασούλα πούκλεινε μέσα της όλη μου την ύπαρξη, μ' άφισε σήμερα το πρωί, ύστερ' άπ' το μπάνιο. Η Σεμίρα ήτανε κορίτσι με θέληση, μ' όλο που δεν είχε κλείσει ακόμα τα είκοσιπέντε. Τό ψεύτικο κοσμικό περιβάλλον του πατέρα της την άηδίαζε. Τό κόρτε που της έκαναν οι διάφοροι δανδήδες και που τό σταμάτησαν άπότομα μόλις κυκλοφόρησε ή είδηση της οικονομικής καταστολής του πατέρα της, της έχε δείξει πόσο άδικοι και πόσο τιποτένιοι ήταν οι άνθρωποι του κύκλου της. Τότε δέχτηκε τον έρωτά μου που της τον πρόσφερα φανερά πιά χωρίς καμιά ύστεροβουλία. Καί βρήκε στη σχέση μας τη χαρά και την άνακούφιση. Κάθε μέρα, ώρες άτέλειωτες περνούσαμε στις όχθες της λίμνης των «Ουάζ» που βρίσκονταν άρκετά χιλιόμετρα μακριά άπ' την πόλη. Σε μιά μικρή βαρκούλα μονάχοι μας, μακριά από κάθε γνώριμο κάτι κάναμε σχέδια άτέλειωτα για τη ζωή μας, για την ευτυχία μας. Έτσι πέρασαν τρεις ήμερες. Ένα βράδυ ή Σεμίρα ήρθε τραγυμένη στη λίμνη. Καί μ' άνήγειλε την πρόταση του πατέρα της. Για να τον σώσει άπ' την τελειωτική καταστροφή, ή Σεμίρα θάρπεπε να παντρευτεί τον πλούσιο Έγγλέζο. Φτάνει να τώθελε. Ο πατέρας της, άνθρωπος αισθηματικός και πολιτισμένος, δεν την έπείξε. Μά έκανε κάτι χειρότερο: Την παρακαλούσε. Κι' ή θέση της Σεμίρας ήταν τραγική διλημματική.

Άρχισε από κείνο το βράδυ να βασανίζεται. Δεν έτρωγε, κι' ούτε κοιμότανε τις νύχτες. Άγρυπνούσε με τις σκέψεις κι' έρχότανε πρωί—πρωί, χαράματα, να με παρακαλέσει να τη σώσω άπ' την τυρραγία της άμφιβολίας, περνώντας την να φύγουμε. Του κάκου προσπαθούσα να την πείσω πως αυτό δεν μπορούσε να γίνει, γιατί είμαστε κι' οι δυο φτωχοί, πολύ φτωχοί, κι' εγώ που σπούδαξα ακόμη στο Πανεπιστήμιο, δύσκολα θ' ά μπορούσα να βρω δουλειά κι' όταν θ' άπαίρνα πιά τό διπλωμά μου, ύστερ' από ένα χρόνο. Πώς θ' ά ζούσαμε; Άν είχαμε τουλάχιστο έξασφάλιση τ' άπαράλιτη... Δεν πειθόταν.

— Σο' λείπει το θάρρος ν' άντικρύσεις τη ζωή! Μούλεγε. Κι' όμως... Έγώ είχα δικήν. Κι' όσο σκεπτόμουν πως από στιγμή σε στιγμή κινδύνευσε να πη το «ναί» στον πατέρα της και να τη χάσω για πάντα, μωρχόταν να στείλω στο διάβολο τη λογική μου και να κάνω την τρέλλα που μόνη της μούχε υποδείξει. Μά την κύτταζε, την τρυφερή εκείνη κι' ολόλεπτη ύπαρξούλα, και συνεχόμουν με την ιδέα πως μπορεί κοντά μου να ύποφέρη. Έκρυβα τον πόνο μου κι' άρνιόμουν με δύναμη, με πείσμα, ώπου να τη δ' άς φεύγη και να άφισω ελεύθερο τό κλάμμα μου που μ' άπνιγε. Φρικτές στιγμές. Νύχτες φοβερές άτέλειωτες. Καί

την άλλη μέρα πάλι ή ίδια ιστορία. Εκείνη να με παρακαλεί, κι' εγώ ν' άρνιέμαι. Έτσι έφτασε κι' ή σημερινή μέρα. Ήτελευταία, όπως μούπε τονίζοντας τη λέξη, λές και τη χάραζε στην καρδιά μου με μικρές μαχαιριές. Ήτελευταία! Η θ' ά την έπερνα τό βράδυ να φύγουμε, ή δε θ' ά την ξαναβλέπα πιά. Πέρασα τις ώρες ως τό βράδυ κλεισμένος στην κάμαρά μου. Πάσχιζα να πάρω μιά άπόφαση. Όταν έφθασε ή στιγμή τ' ά παντεβού, τράβηξα για τη λίμνη, πιά άναποφασιστος ά π' ό πάντα. Τη βρήκα να περιμένη με την άγωνία στα μάτια. Στα δυό

γλυκά γαλανά ματάκια, που με ρωτούσαν άνυπόμονα. Δέ μπόρεσα να άντισταθώ πιά.

— Ναί! της είπα. Τ' άποφάσισα. Άπόψε θ' ά φύγουμε. Περίμενα να τη δ' άς πηδ' ά στο λαιμό μου σ' ά μικρό παιδί και να χτυπά τα χεράκια της άπ' τη χαρά της. Τίποτε. Έσκυψε σοβαρή, άμίλητη τό κεφάλι. Άνησύχησα.

— Μήπως είναι άργά πιά; τη ρώτησα.

Μέ κύτταξε σχεδόν με περιφρόνηση.

— Αυτή ήταν ή τελευταία σου έλπίδα; Μου είπε.

Τάχασα. Σταθήκα μπροστά της σ' αν ένοχος, χωρίς κι' εγώ να ξέρω τό γιατί.

— Μου τώπες μ' ένα τρόπο, έξακολούθησε, «Τ' άποφάσισα. Άπόψε θ' ά φύγουμε!», σ' ά να μ' άνήγγελες την καταδίκη σου.

Κι' ύστερ' από λίγο:

— Δέ μ' άγαπάς! Αυτό είναι. Τί παιδί που ήμουν, να πιστεύω στις εύκολες ρωμάντσες της λίμνης... Δεν κατάφερα να συγκρατηθώ. Τά δάκρυα που μούσφιγγαν τό λαιμό, χύθηκαν άκράτητα στο πρόσωπό μου.

— Σεμίρα, της είπα. Στ' όρκίζομαι πως αν δειλιάζω, τό κάνω μόνο για σένα. Μόνο για σένα φοβάμαι και μόνο για σένα σκέπτομαι. Άν τ' άποφασίζεις εσύ, σ' όρκίζομαι πως είμαι έτοιμος να μη διατάσω μπροστά σε τίποτα. Φτάνει να μη μ' άφίσης τότε. Γιατί θ' άναι πιά πολύ άργά και για τους δυό μας. Η ζωή μας δεν θ' ά μωρη να ξαναρχισή.

— Για μένανε και σήμερα είν' άργά. Η μόνη μου έλπίδα είναι σύ. Άν άπόψε μού πης «όχι»...

— Θ' ά παντρευτείς, Σεμίρα. Θ' ά κάνης μιά όμορφη ζωή που γρήγορα θ' ά σου δώσει τη λήθη...

Μπήκαμε στη βάρκα άμίλητοι, βουβοί, σ' ά να συνωδεύαμε την πεθαμμένη μας αγάπη. Ένοιωθα μιά σιδερένια βαρεία πλάκα να μού πιέζει τό στήθος κι' ένα περίεργο αντίθετο συναίσθημα. Ήθελα να βαστήξη αιώνια ή ώρα, να μη φτάσει πιά ή στιγμή του χωρισμού, και μαζί, να τελειώση γρήγορα ή άγωνία ή τελευταία, να μείνω μοναχός μου, ολομόναχος, να νοιώσω βαθιά την μοναξιά μου και να κλάψω, να κλάψω ώρες άτέλειωτες άπελπισμένος, έρημος, δυστυχισμένος για πάντα...

Η φωνή της Σεμίρας, θλιμμένη μ' άποφασιστική, μούκοψε τις σκέψεις.

— Ήταν μοιραίο, είπε. Δέ μπορούμε να κάνωμε κι' αλλιώς...

Δεν ξέρω γιατί, ή φράση της μού φάνηκε σ' αν καταδίκη. Μέσα μου δεν πίστευα πως θ' ά τη χάσω. Κι' όταν άξαφνα την είδα άποφασισμένη, ο πόνος μ' άπνιξε, κι' όλοι μου οι δισταγμοί διαλυθήκαν. Της άρπαξα τό χέρι δυνατά.

— Σεμίρα! Όχι! Δέ μωρη! Άπόψε θ' ά φύγουμε! Θ' ά φύγουμε κι' άς γίνει ό,τι είναι γραφτό.

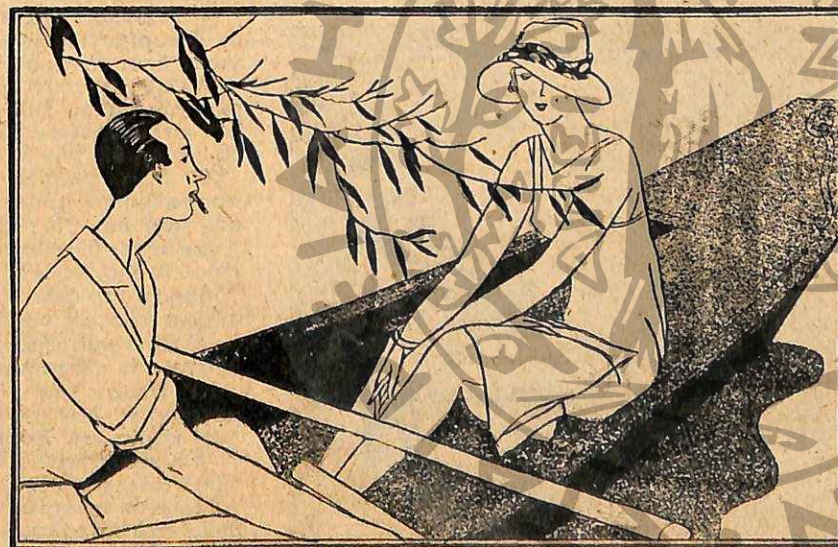
Κι' έπειδή δε μ' άπάντησε.

— Λυπήσου με, της είπα.

Δεν πρόφτασα να τελειώσω. Έπεσε στην άγκαλιά μου με λυγμούς.

— Γιατί να σε βασανίζω πιά πολύ; Μου είπε. Ο γάμος μου δεν είναι πιά άπαραίτητο να γίνει. Τά οικονομικά του πατέρα διορθώθηκαν. Του μίλησα για σένα. Δεν έχει καμιά αντίρρηση. Μπορούμε να παντρευτούμε και σ' ά να συνεχίσης τ' άς σπουδ' άς σου χωρίς τον άγώνα της βιοπάλης, που ως τώρα σου έκούραζε την ψυχή και σου χαλούσε τό κέφι.

— Ύστερ' από δέκα μέρες, κάναμε τον τελευταίο μας περίπατο στη λίμνη. Την άλλη μέρα τό πρωί θ' ά φεύγαμε παντρεμένοι για τό Παρίσι.

Είτανε νύχτα, όταν ή κυρία ντέ Σορ-μέζ, κατέβηκε μπρος στο Κεντρικό Ξενοδο-χείο του Πέγκλι. Μόλις έμπήκε με το κοριτσάκι της στο άσανσέρ, τὸ βλέμμα της έπεσε άπάνω στὸν δεκαπεντάνητο υπάλληλο τοῦ ξενοδοχείου, πού στεκότανε μπροστά της, ντυμένος μιά πράσινη στολή με γυαλιστερά κουμπιά. Καί μολονότι ήταν καπῶς ανήσυχη, έξ αϊτίας τῆς κόρης της, πού δέν ένοιωθε καλά τὸν έαυτὸ της από δυὸ μέρες τώρα, δέ μπόρεσε νά συγκρατήσῃ ένα χαμόγελο.

Αὐτὸς ὁ μικρός, με τὸ χοντρὸ ξυρισμένο κεφάλι, με τὸ κοκκαλιάρικο πρόσωπο, τὸ δυσανάλογα σοβαρὸ, σχετικὰ με τὴν ηλικία του, με τὰ μάτια του πού έμοιαζαν με χάν-τρες, φαίνονταν σαν καμμία καρικατούρα. Στεκότανε τόσο ακίνητος, με τὰ μάτια καρφωμένα στὴν κοῦκλα, πού έσφιγγε τὸ κοριτσάκι μέσ' στα χέρια του, πού άμφέβαλλε κανείς αν ήταν ζωντανὸ πλάσμα ἢ κανένα αὐτόματο. Ὅταν τὸ άσανσέρ σταμάτησε στὸ τρίτο πάτωμα, τὸ αὐτόματο ζωντανέψε καί εἶπε με τὴ βαρειά προσταχτική φωνή του :

— Περιμένετε !

Βγήκε ὁ ἴδιος πρώτος, άπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὴν κυρία καί τὴ μικρή καί, καθώς τις βοηθοῦσε νά πατήσουν στὸ κεφαλόσκαλο, τις κοῦνησε τόσο δυνατά, πού κόντεψαν καί οἱ δυὸ νά πέσουν κάτω. Ἐπειτα τις ὡδήγησε, βαδίζοντας μπροστά τους, ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους.

— Ἐδῶ εἶναι ; ρώτησε ἡ κυρία.

— Βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ υπάλληλος.

Ἡ ξένη σήκωσε τὸ χέρι της νά πάρῃ τὸ κλειδί, πού ήταν κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Αὐτὸς ὅμως πρόλαβε καί τῆς εἶπε με ὕφος ξερό :

— Ὅχι ! Θέλω ν' ἀνοίξω ἡ γὼ τὸ δωμάτιό σας !

Μπήκε μέσα, γύρισε νὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί, ἔδειξε με μιά απότομη χειρονομία τὸ κουδούνι καί, χαμηλώνοντας ξαφνικά τὸ κεφάλι, σαν κανένα βῶδι πού εἰτοιμάζεται νά ριχτῇ με τὰ κέρατά του, βγήκε κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

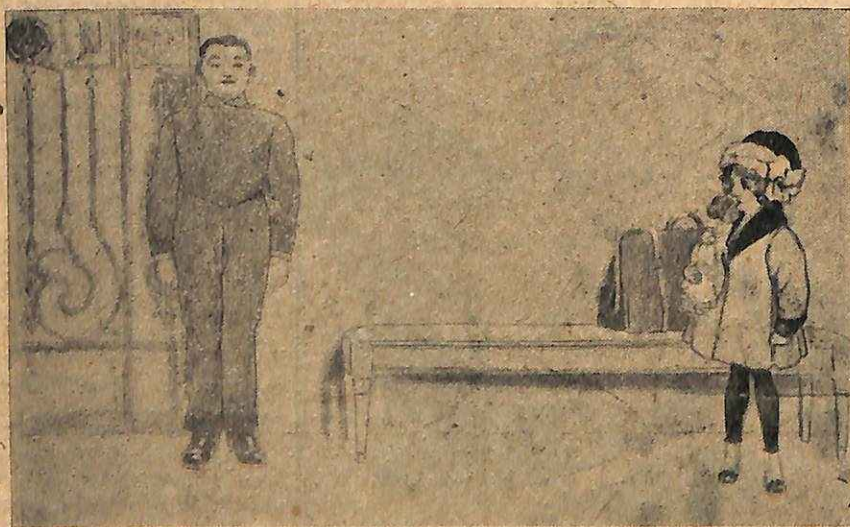
Τὸ ἀκόλουθο πρωί, περνώντας από τὸ διάδρομο τοῦ τρίτου πατώματος, εἶδε τὴν κ. ντέ Σορμέζ νά βγαίνει βιαστικά ἀπ' τὸ δωμάτιό της, νά διευθύνεται πρὸς τὸ μέ-ρος του καί νά τὸν ρωτᾷ, με ανήσυχο ὕφος, αν ὑπῆρχε γιατρός στὸ ξενοδοχείο.

— Βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Λίφτ, (ἔτσι λεγόταν ὁ μικρός).

— Σῦρε νά τὸν φωνάξῃς !...

Ὁ Λίφτ ἔκαμε μεταβολή, καί σὲ λίγο γύρισε με τὸ για-τρό. Μπήκαν μαζί στὸ δωμάτιο, ὁ Λίφτ γιά νά τρέξῃ στὸ φαρμακεῖο αν χρειάζονταν φάρμακα. Ἡ μικρή ήταν ξα-πλωμένη, με πρόσωπο χλωμό, με τὰ μεγάλα γαλανὰ μά-τια της ὀλάνοιχτα καί τὰ χρυσαφένια μαλλιά της χωμένα στὸ σκεπάσματα.

Ὁ γιατρός εξέτασε τὴν άρρωστη, καί βρήκε πῶς εἶχε κρουολογήσει τίποτα παραπάνω γιά τὴν ὥρα. Δέν παράγ-γειλε κανένα φάρμακο, μονάχα διάταξε ἀνάπαυση καί

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΑΡ

ὑποσχέθηκε πῶς θαρχόταν νά τὴν ξαναδῇ τὴν ἴδια μέρα, αν καί βεβαίωσε πῶς δέν εἶχε τίποτα τὸ σπουδαῖο.

Ἐνῶ ὁ Λίφτ εἰτοιμαζόταν νά βγῇ μαζί με τὸν γιατρό, ἡ κυρία τὸν κράτησε μαζί της. Δέν εἶχε νά τοῦ δώσῃ καμ-μιά παραγγελία, ἀλλά δέν ἤθελε νά μείνῃ μοναχή. Ὁ μι-κρός στάθηκε ὀρθὸς κοντὰ στὸ κρεβάτι. Ἡ μητέρα πήγε κατὰ τὸ παράθυρο καί ἔκανε πῶς κυττάζει τὴ θάλασσα, γιά νά κρύψῃ τὰ δάκρυά της, καταστενοχωρημένη, βα-σανισμένη ἀπὸ μιά προαισθησι τρομερή.

Ἐξαφνα, καθώς γύρισε πίσω ἡ μητέρα, εἶδε τὴ μικρὴ άρρωστη νά χαμογελά. Ἐτρεξε γρήγορα στὸ προσκέφα-λό της :

— Χαμογελάς, ἀγγελοῦδι μου, χαμογελάς ;... Εἶσαι κα-λύτερα τώρα, δέν εἶν' ἔτσι ;... Πές μου, τί συλλογίζεσαι ; Γιατί χαμογελάς ;... Γιατί χαμογελοῦσες ;...

Ἡ μικρὴ ἔβγαλε ἀπ' τὰ σκεπάσματα τὸ χεράκι της, ἔδειξε τὸ Λίφτ καί εἶπε :

— Κάμε το πάλι !

Ἡ κυρία στράφηκε καί εἶδε τὸν μικρό.

— Κάμε το πάλι !... Ξαναπαρακάλεσε ἡ άρρωστη.

Καί ὁ Λίφτ τὸ ἔκαμε : γούρλωσε τὰ περιέργα μάτια του

καί σουφρώ-

νοντας τὸ μέ-

τωπο κατέβασε

τὸ τριχῶτό του

δέρμα, σὰ νά-

τανε περρούκα

πού τοῦ ἔπε-

φτε ἀπὸ τὸ κε-

φάλι στὰ μά-

τια. Ἐπειτα τὸ

ἔφερε στὴ θέσι

του καί τὸ κα-

τέβασε γιά δεύ-

τερη φορά, ἀσ-

τραπιαῖα, δια-

τηρώντας ένα

ὕφος σοβαρὸ

πού διπλασία-

ζε τὴν κομικότητα

τοῦ παρουσιαστικοῦ του.

Ἡ μικρὴ γελοῦσε, ἡ μητέρα χαμογελοῦσε καί ἀπὸ κείνη

τῇ στιγμῇ ὁ Λίφτ ἔθεωρήθηκε ὡς ὁ καταλληλότερος νοσο-

κόμος γιά τὴν άρρωστη.

— Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε ἡ κυρία ντέ Σορμέζ.

— Λίφτ.

— Παραἔξνο ὄνομα, θάρχεσαι καμμιὰ φορά, Λίφτ, νά κρα-

τᾶς συνυποψία στὴ Νιντινίνα ;

Ὁ Λίφτ ἔκαμε νόημα πῶς θαρχόταν με μιά ἔκφραση πού

ἔδειχνε μεγάλη ἔκπληξη, καί ἔκ μέρους του, γιά τὸ ἄλλο-

κοτὸ ὄνομα τῆς μικρῆς.

Καί ὁ Λίφτ ξαναεἶπε με τὴ χονδρὴ φωνή «Νιντινίνα» σὰ

νά ἐπαναλαμβάνε ένα δύσκολο ἀριθμὸ γιά νά τὸν συγκρα-

τήσῃ στὸ μνημονικὸ του.

— Τ' ὄνομά της εἶναι Μαγδαληνή, τοῦ ἐξήγη-

σε ἡ κυρία. Τὴ φωνάζω ὅμως ἀκόμα Νιντινίνα,

γιατί ἔτσι τὸ πρόφερε ὅταν ήταν πολὺ μικρή.

Ἀλλά μολονότι ὁ Λίφτ ξανάκανε ἀρκετὲς φο-

ρὲς τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸ παιγνίδι του, ἡ μικρὴ

δέν καλυτέρεψε. Ὅταν ὁ γιατρός ἦρθε τὸ βρά-

δυ, νά τὴ δῇ, τὴν βρήκε σὲ χειρότερη κατάστασι.

Ὁ Λίφτ ξαναπήγε, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, νά

προσφέρῃ τις ὑπηρεσίες του στὴν κυρία ντέ Σορ-

μέζ πού δέν εἶχε πλαγιάσει ἀκόμα καί ἔκλαιγε.

Σηκώθηκε, βλέποντάς τον νά τῆς γνέφῃ ἀπὸ

τὴν εἴσοδο, καί τὴν ἀκολούθησε. Ὁ Λίφτ τὴν

ὡδήγησε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, σταμάτησε

σὲ μιά πόρτα πού δέν εἶχε ἀριθμὸ καί τῆς εἶπε :

— Ἐδῶ κοιμᾶμαι... Ἄν με χρειαστῇτε ἀπόψε,

ἐλάτε καί εἰδοποιήστε μα... Νά, ἔτσι...

Κι' ἔδωσε τρεῖς γερεὲς γροθιές στὴν πόρτα

μετρώντας δυνατὰ: ἔν, δύο, τρία...

Ἡ κυρία ντέ Σορμέζ τὸν εὐχαρίστησε.

— Καταλάβατε; ἐπέμεινε ὁ Λίφτ. Καί ξανά-

δωσε ἄλλες τρεῖς γροθιές.

Ἐπειτα καληνύχτισε με τραχύτητα καί ἔχῳ-

θηκε στὸ κατάλυμά του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ μικρὴ παραπονιόταν πῶς

ΓΗΣΕ ΝΑ ΦΑΝΕΡΩΘΗ

τὴν πονοῦσε τὸ στήθος. Ὁ γιατὸς εἶπε πῶς τὸ κρουολόγημα εἶχε προχωρήσει καί πῶς ὁ πυρετὸς εἶχε ὕψωθῇ. Ἡ δυστυ-χιμένη μητέρα στὴν ἀπελπισία της ζήτησε τὴν ἐπέμβασι ἑνὸς διασημοῦ παθολόγου ἀπὸ τὴ γειτονικὴ πόλη, στὸν ὁποῖο τηλεγράφησε νά ρθῇ. Λογάριαζε ὅμως ἀπὸ τώρα χα-μένο τὸ παιδί της καί κύτταξε με τρόμο τὴν κοῦκλα πού ήταν ξαπλωμένη πάνω στὸ κρεβάτι, σὰν εἰκόνα ἑνὸς μι-κροῦ πτώματος, ἀνιήτου καί κρύου.

Ἡ θέσι τῆς μητέρας ήταν τραγικὴ, ὅταν εἶδε μιά αἰμά-τινη κλωστή στὰ φλέγματα πού ἔβγαζε ἡ Νιντινίνα.

— Θεέ μου ! Αὐτὸ θάρχεται ἀπ' τὰ πλεμόνια ! φώναξε ἡ κυρία ντέ Σορμέζ. Χτύπησε τὸ μέτωπό της μ' ἀπόγνωσι καί ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα.

Ὁ Λίφτ ήταν ἐκεῖ καί άκουσε.

— Ὅχι ! εἶπε ἡ συκα. Αὐτὸ τὸ αἷμα δέν ἔρχεται ἀπὸ κεῖ (κι' ἔδωσε μια γροθιά στὸ στήθος του). Αὐτὸ τὸ αἷμα ἔρχεται ἀπὸ δῶ (κι' ἔχωσε τὸ δαίχτη του στὸ λαιμὸ του).

— Δέν ξέρεις ἐσύ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα κλαίγοντας, δέν ξέρεις ἐσύ, καυμένη μικρή...

— Εἶδα καί ἄλλους άρρώστους, ἔξακολούθησε ὁ Λίφτ κουνώντας τὸ κεφάλι του. Τὸ αἷμα πού ἔρχεται ἀπὸ κεῖ (καί ξαναχτύπησε τὸ στήθος του) εἶναι πιὸ κόκκινο... εἶναι πιὸ μαῦρο...

— Τὰ λές γιά νά με καθουχάσης. Δέν ξέρεις τίποτε...

— Ὅχι. Ξέρω...

Ἀλλά ἡ κυρία ντέ Σορμέζ δέν τὸν πίστευε.

Ἐπιτέλους, τὸ ἀπόγευμα, ἔφτασε καί ὁ γιατρός πού πε-ριμενόταν με τόσο ἀνυπομονήσι. Μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς άρρωστης καί ὑπέβαλε τὸ ἀπαραίτητο ἐρωτηματολόγιο, μ' ἑνα τρόπο κάπως ἐπίσημο, μπροστὰ στὸν γιατρό τοῦ ξε-νοδοχείου καί στὸ Λίφτ πού στεκόταν ἀκίνητος σὲ μιά άκρη. Ὅλοι γύρω του τηροῦσαν μιά σιωπὴ θρησκευτικὴ.

Ἡ διάγνωση τοῦ γιατροῦ ἀκούστηκε με ἀληθινὴ εὐχαρί-στησι. Οἱ πνεύμονες δέν εἶχαν πειραχτεῖ, τὸ αἷμα προερ-γόταν ἀπὸ ἐρεθισμὸ τοῦ λαιμοῦ, ήταν μιά βρογχίτις κα-θόλου ἐπίφορη. Συνέστησε καταπλάσματα ζεστά καί ἀνά-παυσι. Αὐτὰ ἀρκοῦν, διεβεβαίωσε τὴ μητέρα με πατρικὴ φωνή. Πῆρε τὸ φάκελλο ὅπου περιεχόταν ἡ ἀμοιβή του ἀπ' τὰ χέρια της, τὴν ἀποχαιρέτισε καί ἔφυγε.

Ἡ κυρία ντέ Σορμέζ, κλαίγοντας ἀπ' τὴ χαρά της, ἔπεσε ἀπάνω στὴ μικρὴ της καί τὴ φίλησε φλογερά. Ἐπειτα γύ-ρισε στὸν υπάλληλο καί τοῦ εἶπε :

— Εἶχες δίκιο, καλὲ μου Λίφτ.

Ὅταν ἀργότερα ὁ Λίφτ πέρασε, ὅπως πάν-τα, γιά νά τῆς εὐχηθῇ τὴν καληνύχτα, τοῦ ἔβα-λε στὸ χέρι ένα δεκάρικο, θέλοντας νά τὸν ἀνταμείψῃ γιά τις ὑπηρεσίες του. Ὁ Λίφτ ἀνοί-ξε ἄλλο τόσο τὰ μάτια του, κύτταξε τὸ νόμι-μα σὰ νά μὴν ήταν βέβαιος γιά τὴ γνησιό-τητά του, καί μισόκλεισε τὸ μάτι του στρα-βώνοντας ταυτόχρονα τὸ στόμα. Ἐτσι φανέ-ρωνε αὐτὸς τὴν ἱκανοποίησή του.

Ὁ τρόπος πού κύτταξε τὸ νόμισμα, δέν ἄρесе στὴ ξένη. Μέσα σ' αὐτὸν εἶδε μιά ψυχὴ πού διψοῦσε γιά χρῆμα. Θά ἤθελε νά διατηρήσῃ τὴν αὐταπάτη, πῶς αὐτὸ τὸ παιδί τῆς ήταν ἀφοσιω-μένο ἀπὸ καλωσύνη καί ὄχι ἀπὸ φιλοχρημασία.

Ἡ μικρὴ ἔμεινε κάμποσες μέρες ἀκόμα στὴν ἴδια καστὰσι. Ἐπειτα ἄρχισε νά πηγαίνει στὸ καλύτερο, ἀλλά ἡ πορεία της πρὸς τὴν καλυ-τέρευσι ήταν ἀργή.

Ὁ Λίφτ ἐξακολουθοῦσε νά τὴν ἐπισκέπτεται ταχτικά στὸ μεταξύ. Ἡ μικρὴ τὸν καλοῦσε κά-θε τόσο καί διασκέδαζε μαζί του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παιγνίδι τῆς περρούκας ὁ Λίφτ ἔπαιζε καί ἄλλα. Πλατάνιζε π. χ. τὴ γλῶσσα του με τέ-τοιον τρόπο πού νόμιζες πῶς άκουγες σφύριγ-μα καλουτσικοῦ. Ἐπειτα ἔκανε νά πετιέται πρὸς τὰ πάνω ἡ δεξιὰ του πλάτη με τέτοια ἐ-πιδεξιότητα πού θαρροῦσε κανείς πῶς φύτρω-νε ἀπ' τὸν ὅμο ένα... πεπόνι !

Ἡ Νιντινίνα ζητοῦσε κάθε λίγο νά δῇ τὰ παι-χνίδια του καί ἐξακριβίζονταν ἀπ' τὰ γέλοια βλέ-ποντας τις παραστάσεις τοῦ μικροῦ γελωτο-ποιοῦ. Προπάντων ὅταν ὁ Λίφτ, κρατώντας σφι-χτὰ τὰ χέρια του τὴ μεγάλη τῆς κοῦκλα καί

κυττάζοντας τὴν ἴδια μέσ' στὰ μάτια, ἀνεβο-κατέβαζε δέκα φορές, τὴ μιά πάνω στὴν ἄλλη, τὸ δέρμα τοῦ κρανίου του, ἄλλοτε γρήγορα καί ἄλλοτε ἀργά, ἡ μικρὴ γελοῦσε, γελοῦσε με ὅλη τὴν καρδιά της. Κι' ἡ μητέρα της, ἀπὸ φόβο μὴ πάθῃ τίποτε, παρακαλοῦσε τότε τὸ μικρὸ καλλιτέχνη νά πάψῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ὁ γιατρός ἐβεβαίωσε πῶς ἡ μικρὴμποροῦσε νά ταξιδέψῃ χωρὶς νά διατρέξῃ κανέναν κίνδυ-νο, ἡ κ. ντέ Σορμέζ ἀποφάσισε νά φύγῃ. Ὁ Λίφτ δέν ἔδει-ξε καμμιὰ συγκίνηση ἄμα ἔμαθε τὴν εἶδησι. Αὐτὴ ἡ ἀδια-φορία καθὼς καί ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο δέχτηκε ἑνα ρο-λογάκι πού τοῦ ἔδωσε ἡ κυρία ἐνίσχυσαν τὴν ἰδέα πού εἶχε σχηματίσει γι' αὐτόν. Πῆρε τὸ ρολόι, τὸ ἔβαλε στ' αὐ-τί του γιά νά βεβαιωθῇ αν δούλευε καί στὸ τέλος τὸ ἔκρυ-ψε σὲ μιά τσέπη κουνώντας τὸ κεφάλι του σὰν νά εὐχα-ριστοῦσε Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ ρολόι, κοίταξε τὴν ὥρα καί :

— Τὸ ἄμάξι ἔχει ένα τέταρτο πού περιμένει κάτω, εἶπε.

— Μονάχα αὐτὸ ἔχεις νά μου πῆς ; τὸν ρώτησε ἡ κυρία μ' ἀπογοήτευσι. Δέν ἔχεις νά πῆς τίποτε γιά τὴν Νιντινίνα ;

— Δεσποινὶς Νιντινίνα, εἶπε ὁ Λίφτ, δώστε μου νά σᾶς

κατεβάσω ἐγὼ τὴν κοῦκλα...

Ἡ μικρὴ τοῦ ἔδωσε τὴν κοῦκλα της καί κατέβηκαν.

Ὅταν μῆλκανε στ' ἄμάξι ὁ Λίφτ ζύγωσε καί εἶπε, δίνον-τας τὴν κοῦκλα στὴ μικρή :

— Καλὸ ταξίδι, κυρία καί δεσποινίς !

— Γιά δές ! φώναξε γελώντας καί δείχνοντας τὴν κοῦκλα,

στὴ μητέρα της. Τὰ μάγουλά της εἶν' ἀλειμμένα αὐγὸ !

Αὐτὸ ήταν σὰ μιά ἀχτίδα φωτὸς γιά τὴν κ. ντέ Σορμέζ.

Ὁ Λίφτ εἶχε φιλήσει τὴν κοῦκλα. Τὸν εἶχε λοιπὸν παρεξη-γήσει. Μετανοημένη, εἶπε στὸ Λίφτ, πού εἶχε σκύψει τὸ κε-φάλι του γιά λόγια τῆς μικρῆς.

— Λίφτ, θέλεις νά φιλήσῃς τὴ Νιντινίνα ;...

— Ναι, ναι ! Θέλω ! Θέλω, Θέλω πολὺ !...

— Φίλησέ την, εἶπε ἡ μητέρα καί ἔσπρωξε τὴν κόρη της,

αὐτὸς πῆρε τότε τὸ κεφαλάκι της στὰ χέρια του καί φι-λόντας τὸ τρελλά, ἄφισε νά ξεχυθῇ ἡ τρυφερότητα του

— Ἡ μικρὴ μας Νιντινίνα φεύγει !...

— Καλέμου Λίφτ ! φώναξε ἡ κυρία ἐνῶ τὸ ἄμάξι ἐκκινοῦσε

— Ἀντίο, Λίφτ ! εἶπε ἡ μικρὴ κουνώντας τὸ χεράκι της.

Καί γυρίζοντας οἱ δυὸ τους πίσω τὸν εἶδαν ὀρθὸ στὴ

μέση τοῦ δρόμου νά τοὺς παρακολουθῇ με τὸ κασκέτο του

στὰ χέρια του, με τὰ μάτια του ὅλο δάκρυα, ἀνεβοκατεβά-

ζοντας φουριόζικα τὸ δέρμα τοῦ κρανίου του, γιά νά δια-

σκεδάσῃ τὴ μικρὴ τυο φιληνάδα γιά τελευταία φορά...

Ο Σ Ω Φ Ε Ρ Τ Η Σ Κ Υ Ρ Ι Α Σ

(Ο Άλμπέρ Πομάς, νέος, κομψός, όμορφος, με κοστούμι σωφέρ, χτυπά το κουδούνι της κυρίας Όμπριέ).

Ο Άλμπέρ: (μόλις άνοιξε ό θυρώρος) Είμαι ό νέος σωφέρ.

Ο θυρώρος: Θέλετε νά πήτε πώς ζητάτε τη θέση του σωφέρ. Περάστε στο γραμματέα της κυρίας.

(Ο Άλμπέρ ακολουθεί το θυρώρο, και φτάνει στο γραμματέα).

Ο Γραμματέας: (μόλις τον είδε) Είσαθε σωφέρ;

Ο Άλμπέρ: (παραξευεύεται για μιá στιγμή αλλά άμέσως θυμάται πώς φορεί κοστούμι σωφέρ) Μάλιστα κύριε.

Ο Γραμματέας: Δώστε μου τά χαρτιά σας. (Ο Άλμπέρ του δίνει ένα βιβλιάριο). Τό δίπλωμά σας. Με άριστα. Ωραία, και παληό δίπλωμα. Έχετε πιστοποιητικά προϋπηρεσίας;

Ο Άλμπέρ: (καταπίνει τέσσερες φορές) Δυστυχώς όχι.

Ο Γραμματέας: Γιατί;

Ο Άλμπέρ: Δεν έχω έργασθί πουθενά!

Ο Γραμματέας: Κοροϊδεύετε; Τό δίπλωμά σας έχει έκδοσή πρό όκτώ έτών.

Ο Άλμπέρ: (στην άμχανία του) Δεν έργαζόμουν έδώ. Ήμουν σωφέρ μιás γρηάς κυρίας στην Τουλούζη.

Ο Γραμματέας: Καί δέ σας έδωσε συστατικά;

Ο Άλμπέρ: (με προσποιημένη συγκίνηση) Πέθανε κύριε.

Ο Γραμματέας: "Α, έτσι; (σέ λίγο) Ο μισθός είναι 1200 φράγκα. Άδεια άπαγορεύεται. Για τίς προσωπικές σας υποθέσεις θάχετε ώρες έλεύθερες. Τίς ώρες πού δέ θά σας χρειάζεται ή κυρία.

Ο Άλμπέρ: Είμαι σύμφωνος, κύριε. Πότε μπορώ νά αναλάβω;

Ο Γραμματέας: Είσαθε ντυμένος, βλέπω, Μπορείτε ν' αναλάβετε καί τώρα. Έτοιμάστε τό αυτοκίνητο. Η κυρία έτοιμάζεται νά βγί.

Ο Άλμπέρ: Μάλιστα, κύριε. (υποκλίνεται καί φεύγει. Ο θυρώρος τόν άκολουθεί).

ΣΚΗΝΗ 2η

(Ο Άλμπέρ κρατεί άνοιχτή την πόρτα της «Πακάρ» με τό καπέλλο στο χέρι. Ο κυρία Όμπριέ, μπαίνει στο αυτοκίνητο χωρίς νά τόν κυτάξει καθόλου).

Η κυρία: Προχωρείστε ίσια.

Ο Άλμπέρ: Μάλιστα, κυρία.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετά δέκα—πέντε ήμέρες. Η κυρία Όμπριέ συζητεί με τό γραμματέα της).

Η κυρία: Έννοείται πώς όλ' αυτά μούκαναν κατάπληξη. Στο διάστημα της άρρώστειας σας μού κρατούσε όλη μου την άλληλογραφία. Άπαντούσε περίφημα στην Άγγλική, στη Γαλλική καί στην Ίταλική! Μού μίλησε για όλη τη παγκόσμια οικονομική κίνηση. Ένημερότατος!

Ο Γραμματέας: "Ε, μά τότε δέ θάπρεπε πιά νά σας καταπλήσση!

Η κυρία: Ένας σωφέρ τόσο μορφωμένος, τόσο έξυπνος, με τέτοια συμπεριφορά; Μ' αυτός μού κάνει την έντύπωση άριστοκράτου.

Γραμματέας: Μά ποιός σας είπε πώς δέν είναι; Η κυρία: Μά άν ήταν δέ θάκανε τό σωφέρ.

Ο Γραμματέας: "Αν έχασε την περιουσία του; Η κυρία: "Ω μά τί μού λέτε τώρα; Θά πήγαινε υπάλληλος. Έχει τόσα προσόντα.

Ο Γραμματέας: Μπορεί νά μή ήθελε νά κάνη τόν υπάλληλο.

Η κυρία: Καί προτίμησε νά κάνη τό σωφέρ;

Ο Γραμματέας: Τί νά σας πώ; Μπορεί νά είναι σωφέρ πού κατάφερε νά μορφωθί.

Η κυρία: Αυτό είναι τό πιό άπίθανο. Καί όμως είναι τό πιθανώτερο!

ΣΚΗΝΗ 4η

Η κυρία—ό Άλμπέρ:—Μεσάνυχτα—Η «πακάρ» προχωρεί με 85 χιλιόμετρα άπάνω στην ύγρη άσφαλτο της φθινοπωρινής νύχτας).

Η κυρία: Άλμπέρ...

Ο Άλμπέρ: Όρίστε, κυρία.

Η κυρία: Μού υποσχέθήκατε πώς άπόψε θά μού λύετε την άπορία μου.

Ο Άλμπέρ: Μάλιστα κυρία.

Η κυρία: Λοιπόν; Πότε;

Ο Άλμπέρ: Άπόψε κυρία, άν δέν είσατε κουρασμένη.

Η κυρία: (σέ λίγο). Άλμπέρ... Μήν κρατάς τόσο πολύ τούς τύπους όταν εί-

μαστε οί δύο μας.

Ο Άλμπέρ: "Όπως θέλετε, κυρία.

(Η Πακάρ σταμάτησε μπροστά στο μέγαρο).

Η κυρία: "Όχι Άλμπέρ. Προχώρησε στο Γκαράζ.

(Ο Άλμπέρ προχωρεί καί μπαίνει στο Γκαράζ. Σταματά κι' άνοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου).

Η κυρία: (κατεβαίνοντας) Άλμπέρ. Έλάτε άπάνω.

(Ο Άλμπέρ την άκολουθεί. Ο Γραμματέας, πού παρακολουθεί κρυμμένος στο κήπο, βλέπει σέ λίγο δύο σκιές πίσω άπό τό φωτισμένο παράθυρο του γραφείου. Η σκιάς κινούνται. Σέ λίγο πλησιάζουν. Τά κεφάλια βρίσκονται τώρα πολύ κοντά. Τά στόματα σμίγουν. Ο Γραμματέας φεύγει έξω φρενών, καί συλλογίζεται πώς κι' αυτός είχε τά

ίδια προσόντα με τόν υποτιθέμενο σωφέρ. Άλλά αυτός έκανε τη δουλειά του χωρίς φιλολογία. Δεν είχε σκεπαστεί με κανένα μυστήριο).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Την επομένη. Ο γραμματέας καί ή κυρία).

Η κυρία: Λοιπόν σας άναγγέλλω πώς έλύθηκε τό μυστήριο.

Ο Γραμματέας: Ήταν όπως σας έλεγα; Ένας άριστοκράτης;

Η κυρία: Άκριβώς.

Ο Γραμματέας:

Πού είχα χάσει την περιουσία του;

Η κυρία: Καί σ' αυτό είχατε δίκιο.

Ο Γραμματέας: Καί πού σας είχε έρωτευθί καί σκέφθηκε νά σας πλησιάση με τόν πρωτότυπο αυτό τρόπο;

Η κυρία: Για αυτό δέν είμαι βέβαιη. Άλλά άς μήν τά ξεετάζουμε πιά. Στείλτε μιá άγγελία στην έφημερίδα.

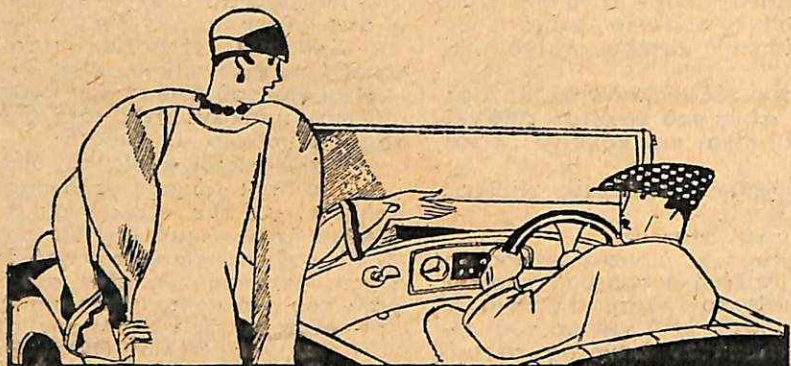
Ο Γραμματέας: Μάλιστα. Ζητείται σωφέρ νέος, εύπαρουσάστος...

Η κυρία: "Όχι. Άπαραιτήτως μέσης ηλικίας καί σοβαρός.

Ο Γραμματέας: Μάλιστα κυρία... (γυρίζει) Με συγχωρείτε.

Ο Άλμπέρ άπελύθη;

Η κυρία: Δεν είσατε έξυπνος. Μ' αυτά με βάχετε σέ δύσκολη θέση. (Ο γραμματέας φεύγει). Αύαία

ΣΚΗΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ο κύριος Διευθυντής σας ζητεί.

Είπε ό κλητήρας στον κύριο Ζάν Ντιράκ, υπάλληλο κατώτερο της Τραπεζής Μπεσσινιέ. Καί τότε δυνατά. Οί άλλοι, υπάλληλοι τ' άκουσαν καί γύρισαν με τρόμο νά τόν δουν.

Ο Διευθυντής τόν ζητούσε; Σίγουρα όχι για καλό. Ο κ. Ντε Μπεσσινιέ, δέν έβλεπε ποτέ προσωπικούς τούς υπαλλήλους του, παρά μόνο για νά τούς απαλλάξη άπό τόν κόπο της ύπηρεσίας.

Ο Ζάν Ντιράκ, ένοιωσε νά κόβονται τά γόνατά του. Τραύλισε ένα «άμέσως» στον κλητήρα πού βγήκε μεγαλοπρεπής κι' άδιάφορος, συμάζεψε πρόχειρα καί με τρεμάμενες κινήσεις σκόρπιους λογαριασμούς, πού σκέπαζαν τό γραφείο του, κουμπώθηκε με μιá αυθόρμητη άσυνειδητη κίνηση, καί τρικλίζοντας, σά νάταν στο κέφι, τράβηξε για τό γραφείο του κ. Γενικού Διευθυντού. Μπήκε στην «Ιδιαιτέρα».

—Ο κύριος; τόν έρώτησε εκείνη.

—Με ζήτησε ό κ. Διευθυντής.

Η δεσποινίς «Ιδιαιτέρα», τούρ-

ριξε δύο τρείς δόλκληρες εξέταστικές ματιές, έντελώς ευθείες, «έκ τών κάτω πρós τά άνω» καί αντίθετα.

—Είσατε βέβαιος; τόν έαυρώτησε.

Ο Ζάν έκρινε καλό, νά πη τ' όνομά του πριν έρωτηθί.

—Λέγομαι Ζάν Ντιράκ, βοηθός λογιστού. Καταθέσεις έν όψει, είπα.

Η δεσποινίς τόν άφισε, μ' ένα «περιμένετε», καί μπήκε γρήγορα στη μεγάλη ένδιάμεση πόρτα. Σέ λίγο άκού-

στηκε ένα πνιχτό κουδούνι, χωρίς μελωδικό ήχο. Ήταν πολύ άυστηρό κουδούνι. Τό κουδούνι του κ. Διευθυντού.

Ο κλητήρας τσακίστηκε. Μπήκε καί βγήκε σχεδόν άμέσως.

—Είσατε ό κ. Ντιράκ; τού είπα.

—Μάλιστα, άπάντησε εκείνος, προσπαθώντας κατί νά μαντέψη στα μάτια του κλητήρα.

—Περάστε.

Ο Ντιράκ έπέρασε. Τά παπούτσια του, καθώς χωνόντουσαν βαθεία μέσα στο παχύ χαλί της Διευθύνσεως, νόμιζε πώς κολλούσαν σέ λάσπη. Βάδιζε ακόμα πιό δύσκολα. Μά όταν στάθηκε, σέ δύο βηματίων άπόσταση, μπροστά στον κ. Διευθυντή, τού φάνηκε πώς είχε κάνει δύο ώρες νά φθάση.

—Στάς διαταγάς σας! Κατάφερε νά ψελλίσω.

Ο Ντε Μπεσσινιέ χαμογέλασε.

—Ο κ. Ντιράκ; είπα. Σας θυμάμαι. Καθήστε σας παρακαλώ.

Ο Ντιράκ έθύμωσε. Αύτοι οί Διευθυνταί δέν είναι καθόλου ευγενείς. Τί τούς χρωστάνε οί δυστυχισμένοι οί υπάλληλοι, νά τούς φέρνουν σέ τέτοια τρομερή άμχανία με τίς εύκολες στιγμιαίες έκδηλώσεις οικειότητας, πού τούς κάνουν; Κάθισε ως τόσο άκρη—άκρη στην πολυθρόνα καί με τά χέρια στήριγμένα άκίνητα στο κενό. Αισθανόταν πώς ήταν γελοίος. Μά δέν έφταιγε. Είχαν σκουριάσει οί άρμοί του κι' ένοιωθε άκαμπτη τη μέση του καί άτσαλένια τη σπονδυλική του στήλη. Η «δεσποινίς Ιδιαιτέρα» δέ μπόρεσε νά κρατήση ένα γαμόγέλο φεύγοντας. Ο Ντιράκ τήν κύταζε με λύπη πού έφευγε. Αισθανόταν, πώς άν έμενε εκεί θά τούδινε κουράγιο.

—Σας έκάλεσα, άρχισε ό Διευθυντής, ένω ή πόρτα

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ Κ. ΖΑΝ ΝΤΙΡΑΚ

έκλεινε σιγά πίσω «άπ' την Ιδιαιτέρα», για νά σας πώ πώς έχω για σας τίς καλύτερες πληροφορίες.

Ο Ντιράκ ένόμισε πώς τό φωτείγ πού καθόταν, άρχισε νά τόν άπορροφά δόλκληρο.

—Καί άπεφάσισα, έσυνέχισε, νά σας δώσω τό βαθμό του Λογιστού καί νά σας άποσπάσω στην Ιδιαιτέρα μου ύπηρεσία. Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε Ντιράκ, πού μένατε τόσον καιρό παραγκωνισμένος στην Τράπεζά μου. Άλλά έχω κι' έγώ τη δικαιολογία μου. Δεν έγνώριζα την άξία σας.

Ο Ντιράκ αισθανόταν άπολύτως τη μεγάλη σημασία πού είχε ή λέξη «κατάπληξις».

—Σας ευχαριστώ, είπα.

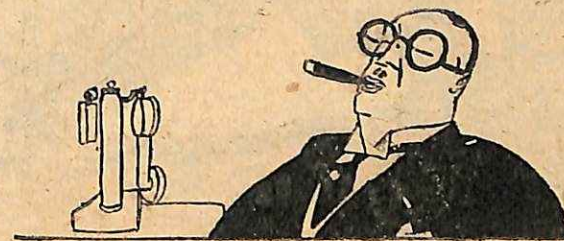
Καί σά νά μήν τώβρισκε άρκετό:

—Σας είμαι ευγνώμων! Έπρόσθεσε.

Ο Διευθυντής χαμονέλασε.

—Σας παρακαλώ. Αύριο τό πρωί, στις δέκα, έλάτε νά με δήτε.

Έχομε νά μιλήσωμε σχετικώς με τη νέα σας ύπηρεσία.

Ο Ντιράκ πήγε στο γραφείο του άλλος άνθρωπος. Έβλεπε τόν έαυτό του ψηλά άπ' τούς συναδέλφους του, τό τραπέζι του—τό φτωχό μικρούταικο τραπέζι του—νά μεγαλώνη, νά γίνεται βαρύ, άστραφτερό, κρυσταλοσκέπαστο, με μπιμπλώ, μαροκινό μπλόκ καί τέσσαρα κουδούνια. Άλλά γιατί; Σ' αυτό τό «γιατί» σταματάει. Τό έρωτηματικό άπορίας γίνεται «ελώριο, φοβερό, άδυσώπητο, κι' όρθώνεται μπροστά του γεμάτο σαρκασμό. Τά πνίγει όλα. Μαθαίνεται ό ένθουσιασμός του καί

τά όνειρα παραχωρούν τη θέση τους στην πραγματικότητα. Ο Ντιράκ ξέρει, πώς μέσα του δέν κρύβει καμιά Ιδιαιτερή άξία. Κι' ό Διευθυντής του, τού μίλησε για την παραγνωρισμένη του προσωπικότητα, την άνύπαρκτη προσωπικότητα. "Α, όσο γι' αυτό, ό Ντιράκ ήξερε πολύ καλά τόν έαυτό του. Δέ γελιόταν.

Έφυγε γρήγορα—γρήγορα άπ' τό γραφείο. Μόλις μπήκε σπίτι, ή γυναίκα του τόν κύτταξε έρωτηματικά.

—Λοιπόν; Τού είπα παιχνιδιάρικα.

Ο Ντιράκ φαντάσθηκε πώς ήταν άλλαγμένος στα μούτρα.

—Τί λοιπόν; τη ρώτησε. Έχω τίποτα;

—"Όχι. Τί έγινε με τό Διευθυντή; Θέλω νά μάθω.

Ο Ντιράκ αισθανθηκε για δεύτερη φορά, τη σημασία πού είχε ή λέξη «κατάπληξις».

—Πού τό ξέρεις έσύ; είπα.

Η Νινέττα έσκασε στα γέλια.

—Τί σέ νοιάζει; Σέ προβίβασε; Μού τώχε υποσχεθί.

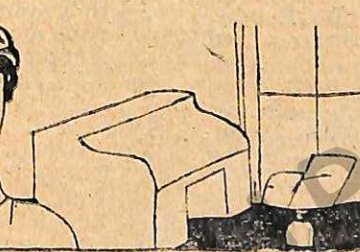
Τόν γνώρισα στην κυρία Λεβού. Είναι συγγενής τούς μακρινός. Τόν παρεκάλεσα λοιπόν για σένα...

Ο Ντιράκ ένοιωσε τό αίμα του νά παγώνη. Η κυρία Λεβού, ήταν πάντα ή άφορμή πού μάλωναν με τη Νινέττα. Τή φοβόταν αυτή τη γυναίκα ό Ντιράκ.

—Καί πώς τήν έκανε τέτοια χάρη; Σίγουρα θά σοβ ρίχτηκε.

—Σέ προσβάλλει αυτό; Έτσι ζή σήμερα όλος ό κόσμος. Βλάκα! Αιώνίως με τρύπια παπούτσια θέλεις νά περπατάμε;

Ο Ντιράκ δέν έμίλησε. Δεν έμίλησε ποτέ πιά. Δέχτηκε τόν προβιβασμό, δέχτηκε τά δώρα καί τίς επισκέψεις του κ. Μπεσσινιέ, καί τά εφρωνικά βλέμματα τών συναδέλφων, πού δέν είχαν όπως αυτός, παραγνωρισμένη άξία...

Τὸ ζευγὸς Σεβριέ, ἐργο-
στασιάρχαι χαρτοποί-
τας, ὕστερ' ἀπὸ δε-
καπέντε χρόνων δουλειᾶ
μέρα—νύχτα, ἀποφάσισαν
νὰ πουλήσουν τὸ ἐργοστά-
σιό τους, κρατώντας μονά-
χα μερικοὺς πόντους στὴ
δουλειά. "Αὐ καὶ ἡ περιου-
σία τους δὲν ἦτανε πολὺ
μεγάλη, κράτησαν ὅμως καὶ
τὸ διαμέρισμά τους τῆς λε-
ωφόρου Βολταίρου στὸ Πα-
ρίσι κι' ἀγόρασαν ἕνα κτῆ-
μα στὰ περὶχώρα τοῦ Ντρα-
γκινιάν.

Ἦταν ἡ ἐκπλήρωση τῶν
ὀνείρων τῆς Κας Σεβριέ.
Αὐτὴ μάλιστα πρότεινε ν'
ἀφίσουν τὸ διαμέρισμα τοῦ
Παρισιῶ, νὰ πουλήσουν τὰ
περιττὰ ἐπιπλα καὶ νὰ
ἐγκατασταθοῦν ἀποκλει-
στικὰ στὴν ἐξοχή. Ὁ κ.
Σεβριέ ὅμως δὲν τὸ βρῆκε
αὐτὸ σωστό: εἶχαν ἀκόμα
συμμετοχὴ στὸ ἐργοστάσιο

καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ βρῆσκαται τὸ Παρίσι ὅσο μπορούσε πιὸ
συχνά. Τὰ ρεστωράν καὶ τὰ ξενοδοχεῖα στοιχίζουν πανά-
κριβα καὶ ἦτανε βέβαια προτιμώτερο νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ
τρώῃ στὸ σπῆτι. "Επειτα κι' ἡ γυναίκα του, δὲν μπορούσε,
ἔπρεπε νὰ κατεβαίνει πότε-πότε στὸ Παρίσι καὶ δὲν ἦτανε
σωστό νὰ μένῃ στὸ ξενοδοχεῖο, Βέβαια! "Ετσι, ποὺ λέτε
τὸν κατάφερε καὶ κράτησαν τὸ διαμέρισμα τῆς λεωφόρου
Βολταίρου.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτανε ἄλλη: Ὁ παμπόνηρος Σεβριέ,
μ' ὅλα του τὰ πενήντα χρονάκια, τῆ φαλακρίτσά του, καὶ
τὴν κοιλίτσα του, εἶχε μιά φιληναδοῦλα, μιά κουκλίτσα,
τρέλλα, νὰ τὴν πιῇς στὸ ποτήρι, τὴ Φερνάνδη. Ἡ ἀνάγκη
λοιπὸν νὰ πηγαίνει στὸ Παρίσι τοῦδινε τὴν εὐκαιρίαν νὰ
ξεσκάῃ λιγάκι, νὰ πηγαίνει στὸ Παρίσι νὰ τὸ ρίχνῃ λιγου-
λάκι ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, νὰ ξεδιήν, νὰ ξαναγεννηθῇ, πῶς τὸ
θέλετε, μπρὲ ἀδελφέ, μιά ζωὴ εἰν' αὕτῃ!

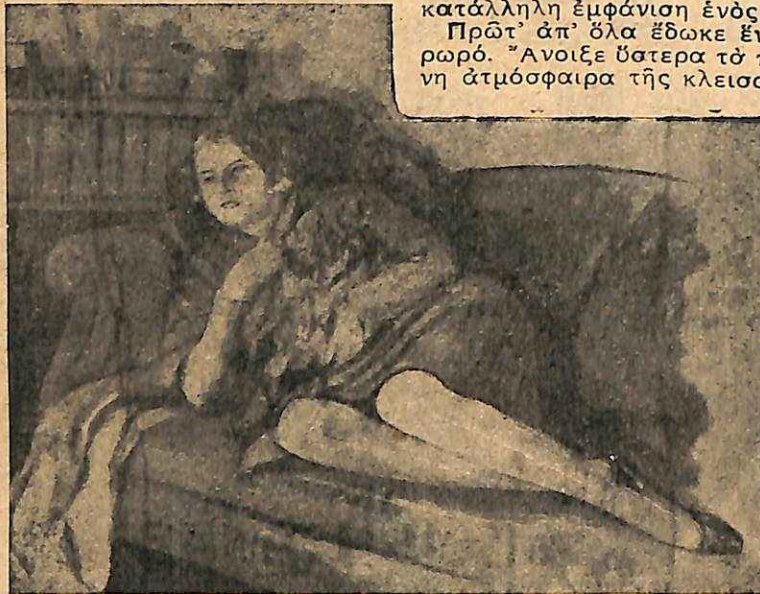
Φύγανε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐξοχή.
Δὲν πέρασαν ὅμως δυὸ βδομάδες κι' ὁ Σεβριέ εἶπε στὴ
γυναίκα του πῶς ἔπρεπε νὰ πεταχθῇ γιὰ πεντ' ἔξη μέρες
στὸ Παρίσι. Ἦτανε ἀνάγκη νὰ δώσῃ μερικὲς ὁδηγίες στὸν
καινούργιο διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου.

"Ὅλα πῆγαν θαυμάσια. Γιὰ πιὸ ἀσφάλεια μάλιστα δὲν
πήγαινε τὴ Φερνάνδη: στὸ σπῆτι του, ἀλλ' αὐτὸς ἑμεροβρα-
δυάζονταν στὸ χαρτωμένο διαμερισμά του τῆς κρα-
τοῦσε, μὲ ὅλα τὰ κονφόρ. Ἡ εὐτυχία ὅμως, ὅπως ξέρομε
ὅλοι μας, δὲν βαστάει πολὺ σ' αὐτὸ τὸ βρωμόκοσμο: Τὸ
πρῶτ' ἡς ἔκτις μέρας, ὁ Σεβριέ πῆρε ἀπὸ τὸν Ζερμπουά,
τὸ πιστὸ καὶ ἀφωσιωμένο του φίλο ποῦ ἐκτελοῦσε χρέη
«παρατηρητοῦ» τῆς Κας Σεβριέ, ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα,
ποῦ τὸν ἔκαμε κυριολεκτικῶς ἄνω κάτω.

«Γυναίκα σου ἔμαθε σχέσεις Φερνάνδη στὸ π. Ἀναχωρεῖ
μὲ νυκτερινὸ τραῖνο συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφόρῳ. Προσοχή. Ζερ-
πουά».

Ὁ Σεβριέ, ὅταν βρῆκε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα καθὼς γυρ-
νοῦσε σπῆτι του στίς 9 τὸ πρωῒ, ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος.
Σκέφτηκε ὅμως ἀμέσως, σάν καλὸς στρατηγός, γιὰ τὴν
ἀπόκρουση τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ. "Εδῶ, παιδί μου, θέ-
λει νοῦ καὶ γνώση. Χάρης στὴν ἀμοιβαία ὑποστήριξη ποὺ
εἶχε μὲ τὸν καλὸ του τὸν Ζερμπουά δὲν θὰ τὸν τσάκωνε ἡ
γυναίκα του νὰ ξενοκοιμᾶται. "Ὅσο γιὰ τὴ Φερνάνδη, δὲν
εἶχε ἔρθῃ ποτέ της στὸ σπῆτι του κι' εἶσαι δὲν ἦτανε δυνα-
τὸν ν' ἀνακαλυφθοῦν τὰ ἴχνη της. Ἡ μόνη δυσκολία λοι-
πὸν ἦτανε νὰ μὴ καταλάβῃ ἡ γυναίκα του ὅτι δὲν ἔμεινε
οὔτε μὴ ὥρα στὸ διαμέρισμά τους. Ἡ δουλειὰ ἤθελε προ-
σοχή γιὰτὶ τὸ μάτι της τὰ ἐξέταζε καὶ τὰ πρόσχε ὅλα. Μὲ
τὴν πρώτη ματιά θὰ καταλάβαινε αὕτῃ ὅτι τὸ σπῆτι εἶχε
μείνει ἀκατοίκητο ὅλες αὐτὲς τὲς μέρες καὶ τότε βλαστή-
ματα. Εἶχε ὅμως στὴ διάθεσή του μερικὲς ὥρες κι' εἶσαι
ἀνάλαβε νὰ «μακιγιάρῃ» τὸ σπῆτι, νὰ τοῦ δώσῃ δηλαδὴ τὴν

κατάλληλη ἐμφάνιση ἑνὸς κατοικημένου διαμερίσματος:
Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἔδωκε ἕνα γενναῖο φιλοδῶρημα στὸ θυ-
ρωρὸ. Ἄνοιξε ὕστερα τὸ παράθυρα νὰ φύγῃ ἡ μουχλιασμέ-
νη ἀτμόσφαιρα τῆς κλεισούρας, ξεσκόνισε ὅλα τὰ ἐπιπλα

τῆς καθημερινῆς χρήσεως, ἔ-
πειτα πῆγε στὸ μπάνιο κι'
ἔχυσε νερὰ καὶ σαπουνάδες
δεξιὰ ἀριστερά, παντοῦ. Λέ-
ρωσε πεντ' ἔξη πετσέτες, ἀνα-
κάτεψε βούρτσες, σφουγγά-
ρια, χτένια, μπουκαλάκια
τάκαμε ὅλα ἄνω—κάτω στὸ
μπουντουάρ τῆς γυναίκας του.
Τὰ ἴδια στὴν κουζίνα καὶ στὴν
τραπεζαρία: λέρωσε μερικὰ
πιάτα, ἔχυσε κρασί, λάδια,
ξύδια ἀπάνω στὸ τραπεζομάν-
τυλο καὶ στίς πετσέτες, ἔσπα-
σε ἕνα ποτήρι κι' ἕνα φλυτζά-
νι καὶ τοῦ καφέ. "Ὅλα τέλος
πάντων ἐν τάξει.

Κι' ἐπὶ τὸ κρεβάτι! Κόντεψε
νὰ ξεχάσῃ τὸ κρεβάτι! Πῆγε
λοιπὸν τσαλάκωσε τὰ ἴσεντά-
νια, κύλησε χάμω τὰ μαξιλά-
ρια γιὰ νὰ βρωμίσουνε λιγά-
κι, ἔστρωσε κατόπι ἄτσαλα

κι' ἀγαρμπα τὸ κρεβάτι, χρησιμοποίησε ἀκόμα κι' αὐτὸ
τὸ δοχεῖο τῆς νυκτός!

Κάθισε ὕστερα στὴν τραπεζαρία κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ
τάχα κάτι λογαριασμοὺς, ἄπλωσε διάφορα χαρτιά γύ-
ρω του, περιμένοντας τὴν «ἀπρόοπτη» ἐμφάνιση τῆς τρο-
μερῆς Κας Σεβριέ.

Ἡ Πράγματι δὲν ἄργησε καὶ πολὺ νὰ παρουσιαστῇ ἡ
φνικὰ. Οὔτε καλημέρα δὲν τοῦ εἶπε:

— Πῶς τῶπαθες καὶ βρίσκεσαι στὸ σπῆτι σου; Κανέ-
νας φούρνος θὰ γκρεμίστηκε χωρὶς ἄλλο!

— Ὁ Σεβριέ σηκώθηκε μὲ τὴν ἰπὶο φυσικὴν κατάπληξη.

— "Εοῦ ἐδῶ; Τί συμβαίνει; Τί τρέχει λοιπόν;

— "Α! "Α! δὲν με περιμένεις βέβαια. Ἐννοια σου
ὅμως καὶ τίς ἔμαθα τίς μπερπαντιές σου. Τὰ κοριτοδόπουλα
νοστιμεύτηκες, ἔ; Κι' οὔτε πατάς τὸ ποδάράκι σου ἐδῶ μέ-
σα! Θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ, ἔννοια σου, Σαρδανάπαλε!

— Ποιὸς βλάκας σοῦ...
— Σιωπή! Δὲν με κοροϊδεύουν ἑμένα.

Καὶ φρενιασμένη ἄρχισε τὴν «κατ' οἶκον ἔρευναν».

Ὁ Σεβριέ παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του.
Μήπως τοῦ διέφυγε τίποτα καὶ ἄσκαζε ἡ μπόμπα; Ἀλλὰ
ὄχι. Ἡ σκηνοθεσία ἦτανε τόσο πετυχημένη ὥστε οἱ οὐφές
τῆς γυναικὸς του σβύνανε σιγά-σιγά, ὅπως λυώνει τὸ χιόνι
μπροστὰ στὸν ἥλιο. "Ὅταν τελείωσε ἡ «ἐπιθεώρηση» ἡ
Κας Σεβριέ φαινότατε σὲ μεγάλῃ ἀμνηχανία. Εἶχε μετανοιώσει
γιὰ τὴ γκάφα της, Ὁ Σεβριέ τὴν κατάλαβε ἀπ' τὸ ὕφος της.
— Ἐπιμένεις λοιπὸν ἀκόμα πῶς κοιμᾶμαι ἔξω;
— Σάν νάχῃς δίκην, ἄστα νὰ πᾶν στὸ διάολο, εἶπε μὲ
μαλακὸ τόνο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

Ὁ Σεβριέ κικιρίνισε: λὲς νὰ ἦτανε ἡ Φερνάνδη; Συνῆλθε
ὅμως ἀμέσως. Ἦτανε γιὰ τὸ ἡλεκρικό. Ἐνῶ τὸ ἀντρώγουν
κουβέντιαζε τώρα ἡσυχά—ἡσυχά γιὰ κάτι μικροῦποθέσεις,
ἄκουσαν τὸ καταμετρητὴ νὰ λὲῃ μὲ ἀπορία:

— Δὲν κάψατε διόλου φῶς αὐτὸ τὸ μῆνα;
Τὰ μάτια τῆς Σεβριέ πετάξανε σπῆτες:

— Διόλου φῶς; Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς, Καζανόβα!

— Μὴν τὸν ἀκοῦς, εἶπε ζωηρὰ ὁ ἄντρας της, δὲν ξέρεῖ
τί λέει. Καὶ γυρίζοντας στὸν ὑπάλληλο βροντοφώνησε.

— Εἶσ' ἕνας ἡλίθιος, ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς ἔκαψα φῶς, Στρα!

βώθηκες φαίνεται καὶ δὲ βλέπεις. Βλάκα, ἀχρεῖε..

Ὁ ὑπάλληλος θεώρησε φρονιμώτερο νὰ φύγῃ χωρὶς ν'
ἀπαντήσῃ ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ Κας Σεβριέ ἄρχισε γενναῖα τὸν
ἐξάσφαλε τοῦ ἀντρός της καὶ δὲν ἦτανε διόλου ἀνάγκη νὰ
πῇ αὐτὸς τίποτα.

Κατεβαίνοντας ὅμως τίς σκάλες ἔκαμε τὴ σκέψη:

— "Ὅλοι παραπονιοῦνται πῶς τρέχουνε τὰ ρωλόγια καὶ
γράφουνε παραπάνω. Νὰ λοιπὸν κι' ἕνας πελάτης ποῦ μ'
ἔβρισε γιὰτὶ δὲ χρωστάει τίποτα! Ἄντε νάβρῃς ἄκρη...

Τὸ караβάνι τῶν τσιγγάνων ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ. Κά-
που δυὸ μῆνες εἶχανε μείνει στὴν πόλιν ἐκείνη. Δια-
σκέδασαν τοὺς κατοίκους της μὲ τὰ τραγούδια τους,
τοὺς χοροὺς τους καὶ τίς σπανιόλικες κιθάρες τους. Τοὺς
εἶπαν καὶ τῆς Μοίρας τοὺς τὰ γραμμένα. Ἄλλους λύπη-
σαν, ἄλλους ἔκαναν νὰ χαροῦν κι' ἄλλους τοὺς ἄφισαν ἀ-
διάφορους. Καὶ τώρα θὰ φύγουν, θ' ἀκολουθήσουν τὸ δρό-
μο τὸν ἀτέλειωτο, ποῦ ἔχει σταθμούς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἄκρη.

Μὰ δὲν μποροῦν νὰ ξεκινήσουν. Λεῖπει ἡ Λαριμέ, ἡ ὡ-
μορφὴ τσιγγανοπούλα, τὸ πρῶτο ἀστέρι τῆς κομπανίας.
Ἡ Λαριμέ πῆγε νὰποχαιρετῇ τὸν ἀγαπημένο της. Δυὸ
μῆνες τώρα γνώρισε στὴν ἀγκαλιά του ὅλες τίς χαρές, μὰ
τώρα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν ἀφίση. Ἡ καρδιά της μά-
τωνε. Εἶχε γνωρίσει κι' ἄλλες ἀγκαλιές στὴν ἀτέλειωτη
περιπλανητὴ της, μὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωθε τὴν πραγματικὴ
ἀγάπην, στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ροδερίκου της.

Ὁ Ροδερίκος, ἦταν ἕνας νέος κόμης, ὡς εἴκοσι χρονῶν.
Τὴν πλησίασε σ' ἕνα πανηγύρι, ὅταν πρωτοῦλθε στὸν τόπο
τοῦ καὶ τῆς γλυκομίλησε. Αὐτὴ τοῦ χαμο-
γέλασε καὶ τραγούδησε γι' αὐτὸν τὸ πιὸ
γλυκὸ, τὸ πιὸ παθητικὸ τραγούδι της.
Οἱ χορδὲς τῆς κιθάρας ἔβγαζαν ἀνθρώπι-
νους ἀναστεναγμούς κάτω ἀπὸ τὰ λεπτά
τῆς δάχτυλα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, τὸν ἀντάμωσε κρυφά
στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου του. Τὸ φεγγάρι
ἔρριχνε τίς χλωμές του ἀχτίδες ἀνάμεσα
ἀπ' τὰ πυκνόφυλλα δένδρα. Τὸ θρόισμα
τῶν φύλλων ἔπνιγε τοὺς στεναγμούς τῆς
ἀγάπης. Ἐνὰ καὶ μὲ εἶχε μονάχα ἡ Λα-
ριμέ, τὸ μεγαλύτερο καὶ μὲν γινώρισε
στὴ ζωὴ της: τὰ φιλιά τοῦ Ροδερίκου της,
τοῦ παραμυθένιου της βασιλόπουλου, δὲν
ἦταν ὅπως τὰ δικά της θερμά. Μὰ πρῶ-
μα παράξενο, αὐτὸ δυνάμωνε πιὸ πολὺ
τὴν ἀγάπην της.

Ἔτσι γρήγορα—γρήγορα, ὅπως περιό-
ν ὅλα τὰ ὁμορφα πράγματα, πέρασαν οἱ δι-
ὸ μῆνες. Τὸ τελευταῖο βράδυ, τὸ βράδυ
ἀποχαιρετισμοῦ, ἡ Λαριμέ σφίγγει τὴν
ἀγκαλίαν τοῦ ἀγαπημένου της, ἐκλαψε, ἔ-
κλαψε πολὺ, ἐκλαψε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
ζωὴ της. Μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα ἔδωσε τὸ
στερνὸ φιλὶ στὸν ἀγαπημένο της. Ποιὸς
ξέρεῖ ἂν θὰ τὸν ξανάβλεπε πει! Ποιὸς
ξέρεῖ ἂν ὁ Θεὸς τῶν ἀλητῶν θὰ ξαναο-
δηγήσῃ τὰ βήματά της σὲ τοῦτα τὰ μέρη!

Τὸ караβάνι τῶν τσιγγάνων εἶχε ξε-
στήσει τὰ τσαντήρια, μὰ δὲ μπορούσε νὰ
ξεκινήσῃ. Λεῖπει ἡ Λαριμέ. Μὴ μπορῶν-
τας νὰ βαστάξῃ σὲ τόσο σκληρὸ χωρι-
σμὸ, ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τὸν καλὸ της γιὰ τε-
λευταία φορὰ. Στάθηκε μπροστὰ στὴ μι-
κρὴ πορτοῦλα τοῦ κήπου καὶ σιγοτρα-
γουῖδεν τὸ σκοπὸ ποῦ τόσες φορὲς τοῦχε τραγουδήσει. Ὁ
Ροδερίκος ἐξαφνιασμένος βγῆκε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ μεγά-
ρου στὸν κῆπο. Ἡ Λαριμέ ἔσπρωξε τὴ μικρὴ πορτοῦλα καὶ
βρέθηκε κοντὰ του πηδώντας σάν ζαρκάδι.

— Ἀγαπημένο μου, τοῦ εἶπε, δὲν μπόρεσα νὰ φύγω
χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορὰ. Πές μου, θὰ μὲ θυ-
μᾶσαι, γιὰ λίγο καιρὸ τουλάχιστον;

— Γλυκεῖά μου Λαριμέ, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, πέρνον
τάς της τὰ χέρια σὰ δικὰ του. Ἡ ἀνάμνησή σου θὰ μένῃ
γιὰ πάντα χαραγμένη στὴ καρδιά μου.

Ἡ Λαριμέ ἀκούμπησε τὸ ὠραῖο της κεφάλι στὸ στήθος
τοῦ νέου. Τὰ χέρια της χαίδευαν ἀπαλά τὰ δικὰ του.

— Ἀγαπημένο μου, τοῦ εἶπε, ἀφισέ με, τώρα ποῦ θὰ
χωριστοῦμε, γιὰ πάντα ἴσως, νὰ διαβάσω τὴ μοῖρα σου
στὸ χέρι σου. Κάθε φορὰ ποῦ σοῦ τὸ πρότεινα μὲ κορόι-
δευες, ποτὲ δὲ θέλησες νὰ πιστέψῃς πῶς ἡ μοῖρα τῶν ἀν-
θρώπων εἶναι γραμμένη μέσα στὴ χούφτα τους μὲ πεντα-
κάθαρα γράμματα γιὰ κείνους ποὺ ξέρουν νὰ τὰ διαβά-
ζουν. Μὴ θελήσῃς νὰ με πικράνης στὴν ὑστατὴ αὕτη
στιγμὴ. Δάσμου τὸ χέρι σου.

Ὁ Ροδερίκος, γελώντας, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του, μὲ ὕφος
σάν νὰ ἔλεγε: «Τί ἔχω νὰ χάσω! Ἀφοῦ ἐπιμένεις!...» Ἡ

Λαριμέ ἐξέτασε τὴν ἀνοιχτὴ παλάμη μὲ προσοχή. Ἐαφῆ-
κὰ χλώμιασε σὰ νεκρή:

— Θάνατος!... Θάνατος! φώναξε σπαραχτικὰ καὶ τὸν
ἔσυρε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Ροδερίκος τὴν ἀπώθησε ἐλαφρά, γελώντας ὀλοένα
καὶ προσπαθώντας νὰ τῆς καταυνάσῃ τοὺς ἀδικαιολόγη-
τους φόβους της. Κεῖνὴ τὴ στιγμὴ βγῆκε ἀπ' τὴν πόρτα
τοῦ μεγάρου, μιά ξανθὴ κοπέλλα, ὁμορφὴ σάν ἄγγελος.
Βλέποντας τὴν Λαριμέ, σούφρωσε τὰ φρύδια της καὶ φώ-
ναξε τὸ Ροδερίκο μὲ φωνὴ χαδιάρικη. Ὁ νέος στενοχω-
ρημένος καὶ κατακόκκινος, ἔτρεξε κοντὰ στὴ ξανθὴ. Ἐ-
κεῖνὴ τὸν ἀγκάλιασε καὶ κάρφωσε τὰ ὠραῖα της μάτια,
μὲ φόβο καὶ ἔχθρα μαζί, ἀπάνω στὴν Λαριμέ.

Ἡ τσιγγάνα τίναξε τὴ χαιτὴ της, σάν λέαινα, καὶ στά-
θηκε γιὰ μιά στιγμὴ κυττάζοντας τὸ σύμπλεγμα. Τὰ μαῦ-
ρα της μάτια ἀστράψανε. Μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ μὲ τίς γρο-
θιές σφισμένες στὴ μέση της προχώρησε.

— Ποιὰ εἶν' αὕτῃ; ρώτησε ἡ τσιγγάνα μὲ μιά φωνὴ σάν
νὰ ξεσκίζονταν κάτι μέσ' τὸ στήθος της.

Ὁ Ροδερίκος χαμήλωσε τὰ μάτια, ἀμι-
λητος.

— Εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου, εἶπε ἡ
ξανθὴ, μὲ ἀχνὴ φωνὴ κι' ἔμπηξε τὰ κλά-
ματα.

Ὁ Ροδερίκος τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέ-
ση καὶ γύρισε νὰ μῇ στὸ μέγαρο. Μὰ μ'
ἕνα πῆδημα ἡ Λαριμέ τοῦ ἔφραξε τὸν
δρόμο.

— Ποῦ πᾶς; τοῦ φώναξε. Ποιὰ εἶν' αὕτῃ;

— Τάκουσες μοῦ φαίνεται, τῆς εἶπεν ἐ-
κεῖνος κι' ἔκανε νὰ τὴν παραμερίσῃ.

— Ὅστε ἔτσι λοιπόν! φώναξε τρέμον-
τας ἡ Λαριμέ. Δυὸ μῆνες τώρα εἶμαι ἕνα
παιχνιδάκι στὰ χέρια σου καὶ τίποτε πα-
ραπάνω;

— Καὶ τί ἄλλο ἤθελες νὰ εἶναι μιά τσιγ-
γάνα; εἶπε θυμωμένος ὁ Ροδερίκος.

Καὶ μὲ μιά βίαιη κίνησι ἔσπρωξε τὴ
τσιγγάνα.

Ἡ Λαριμέ τὸν κύτταξε λίγο ποῦ ἔφευ-
γε. Στὰ μάτια της ἔνοιωσε στὴν ἀρχὴ
μιά θαμπάδα. Ὑστερὰ εἶδε μὲ μῆος ὅλα
τὰ γύρω κόκκινα. Μὲ τὸ στόμα πικρὸ καὶ
τὰ χέρια συσπασμένα ἔκανε ἕνα βῆμα.
Στάθηκε. Ἐκανε νὰ γυρίσῃ νὰ φύγῃ, μα
ἀντὶ νὰ κἀνὴ μεταβολή, τάχυνε τὸ βῆμα
της. Τὸ δεξιὸ της χέρι ἔψαχνε πυρετικά
μέσ' τὸν κόρφο της.

Ὁ Ροδερίκος μὲ τὴν ξανθιά του ἀρρα-
βωνιαστικὰ προχωροῦσαν πρὸς τὰ μαρ-
μάρια σκαλιὰ τῆς εἰσόδου.

Ἐαφνικὰ ἡ Λαριμέ χύμηξε σάν τίγρις.
Ἐνὰ στίλετο ἀστράψε στὸ φῶς τοῦ φεγ-
γarioῦ. Πρὶν ὅμως φτάσῃ τὸν ἀπιστο ἔ-

ραστή της, σκόνταψε σ' ἕνα μικρὸ θάμνο καὶ σωριάστηκε
κατὰ γῆς.

Τὸ στίλετο ἔξφυγε ἀπ' τὰ χέρια της καὶ κατὰ σάν οὐρ-
λισμα λύσσας ἀκούστηκε μέσ' ἀπ' τὰ σφιγμένα της δόντια.

Ὅπως ἐκινήθηκε σπασμωδικὰ πάνω στὸ χῶμα γιὰ ν' ἀρ-
πάξῃ ἔναντ' αὐτὸ στίλετο καὶ νὰ σηκωθῇ, ἔφερε στὴν ξανθιά
ἀριστοκράτισσα, τὴ διάθεσιν νὰ γελάσῃ.

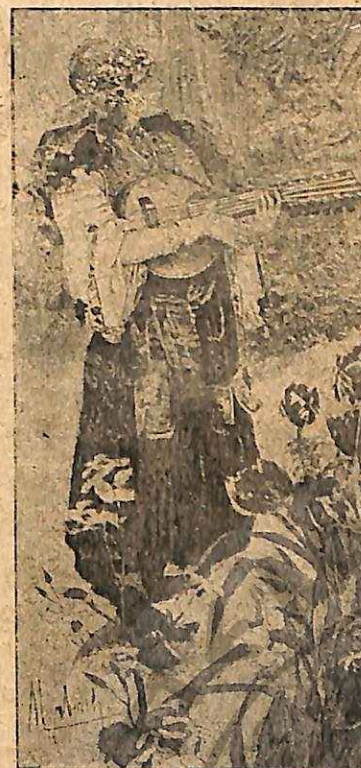
Ἡ Λαριμέ σκάφτοντας τὸ χῶμα μὲ τὰ νύχια της, ἔφτασε
τὸ στίλετο, τὸ ἄρπαξε καὶ ὀρθώθηκε ἀπειλητικῇ.

Ὁ Ροδερίκος γύρισε καὶ τὴν κύτταξε γιὰ μιά στιγμὴ, γέ-
λασε καὶ προχώρησε.

Τότε ἡ Λαριμέ ἐξαλλὴ τὸν σημάδεψε μὲ τὸ στίλετο στὴν
καρδιά ἀπὸ μακριὰ κι' ἔστειλε τὸ ἀτσάλι νὰ χωθῇ μέσα
στὸ στήθος τοῦ...

Ὁ Ροδερίκος κυλίστηκε κάτω. Τὸ αἷμα του πήδησε ἀπὸ
τὴν πληγὴ.

Μιά κραυγὴ τῆς ξανθῆς ἔκανε τὴ Λαριμέ νὰ τιναχθῇ σάν
ὄχι καὶ νὰ σταθῇ στὰ πόδια της μὲ μιά βλαστήμια. Κύτ-
τάξε τὸν ἀγαπημένο της κι' ὕστερα περπατώντας ἔφτασε
στὴν πόρτα τοῦ κήπου. Τὴν ἀνοίξε καὶ βγῆκε. Καὶ πῆγε πα-
ραπατώντας ν' ἀνταμώσῃ τὸν караβάνι ποῦ τὴν περίμενε γιὰ
νὰ ξεκινήσῃ...

Ως κι' ο συμβολαγράφος άκόμα, πού του νοίκιασε έκείνο τό άκατόικητο σπιτάκι στην άγρια έρημιά, τόν πέρασε γιά τρελλό. 'Ο Ζάν Μαρτύ όμως αίσθανότανε τόν έαυτό του άποσπασμένον άπ' τό παρελθόν. Δέν ήθελε πιά νά συλλογίζεται ούτε τη γυναίκα πού τόν πρόδωσε, ούτε τούς θανάτους πού τόν έφεραν έρημίτη, κατάμονο, έξόριστο της ζωής σέ κείνη την άγρια έρημιά. 'Εκεί κι' ο ίδιος σιγά-σιγά ξεχνούσε τόν έαυτό του, όπως τόν ξεχνούσε ο κόσμος και περίμενε μ' άδιαφορία τό θάνατο, πού θα τόν λύτρωνε άπ' τόν έαυτό του.

'Αφοϋ δειπνήσε λιτά, όπως κάθε βράδι, πήρε τό ραβδί του γιά τόν καθημερινό άσκοπο περίπατο του. Μιά ήλικιωμένη γυναίκα βγήκε μαζί του άπ' τό σπίτι.

— Τέλειωσα και σήμερα, είπε, πηγαίνω. Καληνύχτα σας.

— Καληνύχτα, Μαριέττα.

— Μη μένετε δέω άργά, κύριε εξακολούθησε ή δουλεύτρα με στοργή.

— Όταν νυχτώση πρέπει νά είστε μέσα. 'Εγώ περπατάω γρήγορα γιά νά φτάσω στό καλύβι πριν σκοτεινιάση.

— Φοβάσαι, Μαριέττα; Τι φοβάσαι;

— 'Η γυναίκα άνατρίχιασε.

— Δέν ξέρω!... είναι μερικά πράγματα καμιά φορά... Είναι τόσα πράγματα, πού δέν μπορεί κανείς νά τά καταλάβη!... Τόσα, πού τά φαντάζεται κανείς, χωρίς νά μπορεί και νά τά πη. Τό καλύτερο είναι νά κλείνεσαι μέσα νωρίς. 'Ακου μένα και δέ χάνεις.

'Ο Ζάν περνούσε όλες τις μέρες του σέ άσκοπες περιπλανήσεις μέσα στό πυκνά εκείνα κελτικά δάση. Τη νύχτα πολλές φορές έπερνε στό χέρια του τό δοξασμένο του φλάουτο κι' έπαιζε. 'Επαιζε σάν ύπνοβάτη. Τά νυχτοπούλια, τ' άγρίμια και οι ψυχές τών νεκρών—άν οι ψυχές τριγυρνούν μέσα στό έρημα δάση—άκουγαν τά παθητικά τραγούδια, πού άλλοτε τόσο συγκίνησαν κι' ένθουσίασαν τά έκλεκτότερα άκροατήρια, τόν καιρό πού ο Ζάν Μαρτύ ήτανε ξακουστός βιρτουόζος. Τώρα πιά ο κόσμος ήτανε χαμένος γι' αυτόν, μά κι' ο κόσμος τόν θεωρούσε πεθαμένον.

— Φοβούμαι, μη σας βρήκακό, του έλεγε συχνά ή Μαριέττα, καθώς τόν έβλεπε νάρχεται άπ' τό μοναχικό του περίπατο. 'Όσο κι' άν παρακαλώ την Παναγιά γιά σας, πρέπει και σεις νά φυλάγεστε. Γιατί όταν πέφτ' ή νύχτα, τό δάσος δέν άνήκει πιά στους χριστιανούς.

— Και σέ ποιούς άνήκει λοιπόν, Μαριέττα;

— 'Η γυναίκα σταυροκοπήθηκε και δέν άπάντησε.

— Ένα μαγιάτικο άπόγεμμα, κουρασμένος, έάπλωσε στό δάσος. Κατάκοπος άπ' τόν πολύ δρόμο, άποκοιμήθηκε, και εϋπνήσε άργά τη νύχτα. Δέν ήτανε ή πρώτη φορά πού χανότανε έτσι και εϋρίσκε κατόπι τό δρόμο του. Αυτή φορά όμως είχε πάει σέ μέρη άπάτητα.

— 'Αδύνατο νά

ΣΤΟ ΒΩΜΟ

βρή τό δρόμο του μέσα στό σκοτάδι. Τό φρονιμώτερο ήταν νά περιμένη εκεί νά ξεμερώση. Μ' αυτή τη σκέψη μάζεψε μερικά χαμόκλαδα γιά στρώμα και προσπαθούσε νά ξανακοιμηθί, όταν, άξαφνα άκουσε πέρα, μίαν άπόμακρη κι' άργή μελωδία άπό βαρειές άντρικές φωνές. 'Ηταν σάν νεκρική ψαλμωδία, θλιβερή, κομμένη σέ κάθε έπωδό άπό

μιά στριγγή κραυγή. 'Ανακάθισε με άπορία κι' άκουσε. Δέ φοβήθηκε κι' όμως έτρεμε άπό μιά άκατανίκητη συγκίνηση. Αυτός ο θρήνος με τούς 'αρχαίους και πρωτόγονους τόνους, με τις άπροσδιόριστες διακοπές ήτανε γι' αυτόν άποκαλύψη μέσα στό μυστήριο τών άγρών δασών, ένός παληού, ξεχασμένου πολιτισμού, πού κρατούσε άπό τά βάθη τών αιώνων.

Προσπαθώντας άπό μουσικό ένστικτο ν' άποτυπώση στό μυαλό αυτό τό άγριο και θλιβερό τραγούδι, σηκώθηκε σιγά-σιγά και προχώρησε άθόρυβα. 'Ετσι έφθασε στην άκρη σχεδόν τού δάσους. Ένας παλός, βράχος, σκεπασμένος δλύγυρα άπ' τά υπερύψηλα δέντρα καί στή μέση ένας πελώριος πέτρινος βωμός. Προς τό μνημείον αυτό βάδιζε μιά παράξενη λιτανεία: είκοσι άντρες με γένια γκριζά ή λευκά, σέ δυό παράλληλες γραμμές, κρατώντας στό δεξι χέρι πυρσούς άπό ρετσίνι και σι' άριστερό κλαδιά ίξου, τού ιεροϋ γυτού τών αρχαίων Γαλατών. 'Ο Ζάν γνώρισε μερικους άπ' τούς ανθρώπους της νυχτερινής αυτής ιεροτελεστίας. 'Ηταν γιά σιτοί ευλοκόποι και καρβουνιάριδες τού δάσους, πού τούς έβλεπε συχνά. Φορούσανε τώρα λευκά ράσα κι' άκολουθούσανε μιά νέα πού βάδιζε προς τό βωμό, τραβώντας πίσω της ένα άρνι. Σέ κείνον τόν γυμνό χάρο

κάτω άπό τό θόλο τών προαιωνίων δέντρων, ο παράξενος ύμνος άντηχούσε με τραγικό μεγαλείο. 'Ο Ζάν όμως δέν άκουε πιά: 'Εβλεπε μονάχα την Ιέρεια με τά χρυσόδετα ξανθά μαλλιά, πού είχε κρεμασμένο στό λαιμό της τό συμβολικό δρεπάνι τών αρχαίων ειδωλολατριών της Γαλατίας.

Κρυμμένος πίσω άπ' τόν κορμό ένός δέντρου, είδε τούς λευκοητμένους γέρους γύρω άπ' τόν φυσικό λίθινο βωμό. 'Ο πού ήλικιωμένος άρπαξε τό άρνι, τό έάπλωσε στό πέτρινο τραπέζι κι' ή κόρη, σήκωσε άργά άργά τό δεξι χέρι: τό λεπίδι ένός μαχαιριού έλαμψε μιά στιγμή μέσα στό νύχτα κι' έπειτα βυθίστηκε στό λαρύγγι τού ζώου, ένά τό τραγούδι τού χορού άντηχούσε πιά άγριο, χαιρετώντας τό αίμα πού έτρεχε άπάνω στην πέτρα.

— Γιατί δέ μου είπες τίποτα, Μαριέττα, γιά τις αρχαίες ιεροτελεστιές πού γίνονται άκόμα μέσα στό βουνά; ρώτησε την άλλη μέρα ο καλλιτέχνης τη γρή άπηρέτρια.

— Τους είδατε; ψιθύρισε εκείνη, κινρινίζοντας. Μήπως είδατε και την ειδωλολάτριά; Τη Βαλλίντα!..

— Τη Βαλλίντα; Την λένε Βαλλίντα; ψιθύρισε ο Ζάν.

Και με σιγανή φωνή ξαναείπε:

— Βαλλίντα... Βαλλίντα!..

— 'Α! κύριε, φώναξε σάν τρελλή ή Μαριέττα, σās έξορκίζω, μην ξαναπάτε σέ κείνο τό μέρος! Μη μέινει εκεί τη νύχτα... Λένε πράγματα πού φοβούμαι και νά τά συλλογιστώ. Δέν πρέπει νά μιλάη κανείς γι' αυτά. Είναι μεγάλη άμαρτία. 'Εκεί, πλανιέται ο θάνατος...

— Για πές μου λοιπόν, τί λένε; μήπως θυσιάζουνε κι' άνθρώπους;

— Λένε πολλά..., άπάντησε ή γρή ά τρέμοντας. 'Όσοι άναπήσουν την άντίχρηστη, τρελλάνουνται γι' αυτήν. Για μιά νυχτιά της δέχονται τό θάνατο και την αιώνια κόλαση. Ρουφά την ψυχή τους με τά φιλιά της και πηγαίνουν μόνάχοι τους και έαπλώνονται άπάνω στην πέτρα γιά νά τούς σφάζη!.. Για τ' όνομα τού Θεού, κύριε, νά μη την ξαναδείτε!..

— 'Εκείνος άνασήκωσε τούς ώμους του και χαμογέλασε πονεμένα:

— 'Αν ήταν άλήθεια..., ψιθύρισε.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

'Ολόκληρες βδομάδες γυρνούσε μέσα στό δάσος, κρυφά, σάν τόν κλέφτη, ώπου επί τέλους την ξανάδε μπροστά στην καλύβα της. Φορούσε τόν ίδιον εκείνο χιτώνα, με γυμνά τά μπράτσα, τά πόδια και τό λαιμό ως την άρχή τού στήθους. Μόνο τά μαλλιά της τώρα ήτανε λυτά, χυμένα σάν ένα χρυσό κύμα άπάνω στους ώμους της. 'Αξαφνα την είδε ν' άπλώνη τά χέρια. 'Εκλεισε τά μάτια της κι' άρχισε νά τραγουδά σιγανά τό ίδιο τραγούδι της λησμονημένης θρησκείας της. 'Ο Ζάν νόμισε πώς έβλεπε όνειρο: 'Η Βαλλίντα κάτω άπ' τό φως τού ήλιου ήτανε πιά όμορφη, ήτανε σάν την 'Ανοιξη.

— 'Όσοι την άγαποϋν, τρελλάνουνται γι' αυτήν... Ρουφά τις ψυχές τους με τά φιλιά της... ψιθύρισε κι' άνατρίχιασε άπ' τόν πόθο.

Κατάλαβε πώς δέν θα είχε τη δύναμη νά την άποφύγη. Σκέφτηκε πολύ και μίαν αυγή ξαναπήγε κρατώντας τό φλάουτο στό χέρια του...

'Εκείνη τη μέρα ή πόρτα της Ιέρειας ήτανε κλειστή. 'Ο Ζάν κρύφτηκε σέ μιά μικρή σπηλιά κι' έφερε στό χέλι της τού άσημένιο καλάμι. Οι θόλοι τών αιωνόβιων δένδρων άντήχισαν άπ' τη λεπτή μελωδία: τό γέλοιο τών σατύρων και τό παράπονο τών νυμφών, τόν στεναγμό τών άνέμων άνάμεσα στό κλαδιά, τό χαδιάρικο μουρμούρισμα τού νερού άνάμεσα στη χλόη, την κραυγή τού πόθου και τόν πόνο τού χωρισμού, όλες τις ζωντανές κι' άπελπισμένες κραυγές της ανθρώπινης ψυχής και της σάρκας.

'Η πόρτα της καλύβας άνοιξε και στό κατώφλι φάνηκε ή Βαλλίντα, γυρισμένη προς την άόρατη πηγή της μελωδίας, άκίνητη, έτοιμη όμως νά τρέξη. 'Η συχνή άναπνοή της άνασήκωνε τόν λευκό χιτώνα στό στήθος της, τά χέλια της έτρεμαν, τά μαλλιά της άχτινοβολούσαν και τά μάτια της ήτανε γεμάτα έκσταση. 'Όταν τό τραγούδι τέλειωσε άργά-άργά, έκλεισε τά βλέφαρά της σάν άπό τό βάρος μιάς κούρασης, μιάς άκατανίκητης θλίψης. Την ίδια όμως στιγμή άκούστηκε άπ' τη σπηλιά τού μουσικού τό μεγαγχολικό τραγούδι της θρησκείας της. Τότε, χωρίς διαταγμό, ή Ιέρεια προχώρησε κι' ο μουσικός, χωρίς νά σταματήσει, την είδε σέ λίγο μπροστά του.

— Ξέρω πώς έρχεσαι κάθε μέρα, τού είπε όταν τέλειωσε τό τραγούδι του. Γιατί με ζητάς;

— Σέ συλλογίζουμαι άπ' την πρώτη εκείνη μαγιάτικη νύχτα, στό βωμό...

— Είναι ιεροσυλία αυτό πού έκανες. Δέν ήξερες πώς μπορούσες και νά πεθάνης γι' αυτό;

— Τό ξέρω... Μά δέχουμε τό θάνατο άν έρθη άπ' τό χέρι σου...

Τόν κύτταξε κατάματα, σάν γιά νά μαντέψη τό μουσικό του.

— Ποιός σου έμαθε τό τραγούδι μας;

— Κανείς. Τό άκουσα μονάχα εκείνη την πρώτη νύχτα, έπειτα τό λές κάθε πρωτ...

— Ξαναπέστο!..

Τότε ο καλλιτέχνης έβαλε σέ κείνο τό πρωτόγονο τραγούδι όλους τούς παλμούς της καρδιάς του. 'Η Βαλλίντα τόν άκουγε με κλειστά μάτια και σφιγμένα χέλια.

— Όταν τό τραγούδι τέλειωσε ήτανε άωρή, φαινότανε φοβισμένη. Δέν ήτανε πιά ή Ιέρεια ένός αίμοβόρου θε-

ού, αλλά ή γυναίκα με συγκινημένη, τρυφερή καρδιά, με στοργικό βλέμμα.

— Μη μου μιλήσης ποτέ! Ποτέ!... Θα μου λές ό,τι θέλεις με τά τραγούδια σου. Και ίσως έτσι σέ συχωρέσω.

— Μονάχα νά σέ βλέπω ζητώ... Θάρχωμαι κάθε μέρα.

— Ναί. Νάρχεσαι, άν είναι της μοίρας σου. Δέν έχω την δύναμη νά μαντέψω τό μέλλον...

— 'Αν όμως θέλης νά ξεφύγης, είναι άκόμα καιρός.

— 'Όχι, άπάντησε ο μουσικός. Είναι πιά πολύ άργά...

Κάθε μέρα τώρα ή Βαλλίντα τόν πρόσμενε, τόν προαπαντούσε στό δρόμο.

Την έβλεπε άξαφνα σέ κάποιο γύρισμα, όρθια άνάμεσα στό δέντρο ή νά κάθεται άπάνω σέ κανένα βράχο.

Στεκότανε τότε κοντά της, έφερνε τό φλάουτο στό χέλι της κι' άρχιζε νά παίξει.

Την έβλεπε νά παραδίνεται στό χάδια της άρμονίας, τά μόνα ίσως πού θα δεχότανε άπ' αυτόν.

και τότε τό τραγούδι του γινότανε ή φωνή τού μάταιου έρωτά του.

— 'Όσο περνούσαν όμως οι μέρες κι' οι βδομάδες, τόσο γινότανε πιά φλογερός ο τρελλός τόν πόθος. Την ποθούσε με μιά λαχτάρα πού τόν τυραννούσε, τόν βασάνιζε, τρώαζε όμως στη σκέψη μη την χάση και δέν τολμούσε νά κάνει την κίνηση πού θα την έφερνε κοντά του, μά ίσως και νά την άπομά-

κραине γιά πάντα.

Μιά βραδείά έπαιζε «'Ορφέα». Την κατάλαβε κυριευμένη άπό μίαν ύπερτατη συγκίνηση. Ποτέ δέν την είχε ίδη τόσο ανθρώπινη, τόσο γυναίκα. Μέσα σ' αυτό τό τραγούδι, ή ανθρώπινη μεγαλοφυΐα, λευτερωμένη άπό κάθε γήινο δεσμό, λυτρωμένη άπ' τις αλυσίδες της ύλης, γίνεται ή προσευχή μιάς ψυχής προς την γλυκύτητα της θεότητας. 'Η Βαλλίντα αισθάνθηκε τόσο βαθειά συγκίνηση, πού γιά μιά στιγμή την είδε νά κλονίζεται: τά μάτια της ήτανε γεμάτα έρωτα κι' ύποταγή, γύρισε γιά νά κρύψη τό πρόσωπό της. Τότ' εκείνος, δέν μόρεσε πιά νά κρατηθί. 'Ωρμησε, την έσφιξε στην άγκαλιά του και την ένοιωσε νά τρέμη έπάνω στό στήθος του καθώς άφινε άνυπεράσπιστα τά χέλια της.

Ποτέ στη ζωή του δέν είχε νοιώσει τέτοια λαχτάρα και τέτοια θερμή φιλοϋ ο φτωχός καλλιτέχνης. Δέν είχε ποτέ βρή την ευκαιρία νά αισθανθί, σάν άπό μιά ένδοσυνείδητη μυστηριώδη άποκαλύψη, τη λύση τού μυστηρίου της ζωής και τού θανάτου, όπως την έδ-

ρισκε τώρα στην άρρητη ήδονη τού φιλοϋ της γυναίκας κείνης. 'Ηταν φιλή πού έκλεινε μέσα τού την άπόλαυση ο-

λόκληρης ζωής και πού συγχρόνως έκερνούσε, γιά ύπερτατη ήδονή, τό θάνατο...

— Όταν χωρίστηκαν, εκείνη χαμήλωσε τό κεφάλι κι' έμεινε άκίνητη μπροστά του. 'Ανέπνεε με κόπο, σάν νάπνιγε τούς λυγμούς της.

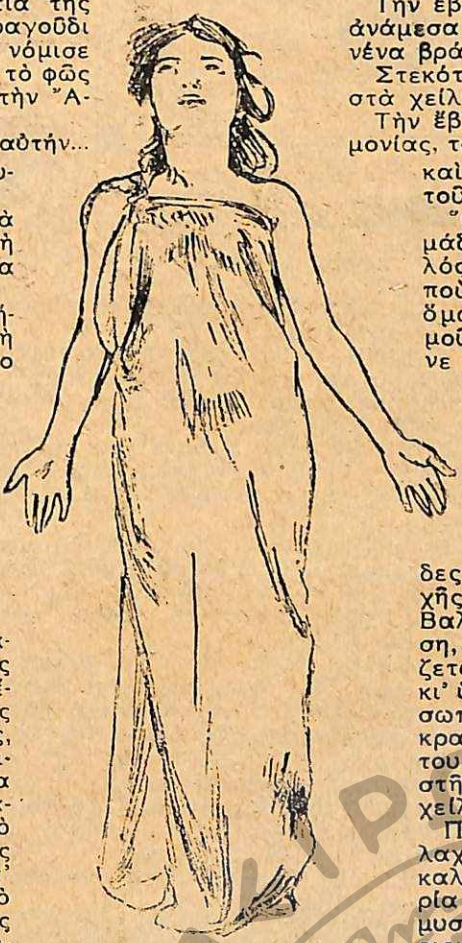
— Θέλεις λοιπόν νά πεθάνης; ρώτησ' επί τέλους με βαθειά φωνή.

— Ναί! γιά την άγάπη σου!... ψιθύρισε ο καλλιτέχνης.

Τότε εκείνη άπλωσε τά χέρια της...

— 'Υστερ' άπό λίγους μήνες, όταν λυώσανε τά χιόνια, βρήκανε τό σωμα τού μουσικού άπάνω σιό λίθινο βωμό. Δέν μόρεσαν όμως νά βροϋνε καμιά πληγή κι' ούτε νά έξηγήσουν άπό πού έφυγε ή ζωή τού δυστυχισμένου εκείνου ανθρώπου.

Τό πρόσωπό του δέν είχε άποσυντεθί και χαμογελούσε άκόμα με μίαν υπερκόσμια έκφραση ευτυχίας, της ευτυχίας πού τόσο πολύ είχε ποθήσει ο φτωχός καλλιτέχνης στη βασανισμένη ζωή του.

ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΤΥΠΟΙ ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΒΛΕΠΕΙ Ο MICLUL DEVANG ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

(Ο Ζαμπελαίν, 45 χρονών, κάθεται αναπαυτικά, με τις πυτζάμες του, σ' ένα φωτεινό και προσπαθεί να διαβάσει την εφημερίδα του. Είναι η επομένη του πρώτου δυνατού καυγά με τη γυναίκα του, ύστερ' από ανέφελη συμβίωση οχτώ μηνών. Μπαίνει η κ. Ζαμπελαίν, είκοσι χρόνια νεώτερή του, γυρίζοντας απ' έξω).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κόπο): Καλημέρα.
ΕΚΕΙΝΗ (σαν να μην έχει συμβη τίποτε): Καλημέρα Ζάκ. Πεινάς; Νά πω να σερβίρουν;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Χμ! Ναι... Δηλαδή... δεν πεινώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ έχω μια πείνα διαβολεμένη. Ποτέ δε θυμάμαι να είχα τόσο όρεξη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσως γιατί είσαι ευχαριστημένη. (με κακία). Αποκτάς, βλέπεις, την ελευθερία σου πάλι!

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, μπά! Δεν πιστεύω να είν' αυτό. Η ελευθερία σκέτη δεν έχει κανένα θέλητρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά εσύ θα βρής τρόπο να τη χρησιμοποιήσης. Δε θα την άφισες σκέτη!

ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια, δε σου λέω. "Αν ήξερες όμως τί καινούργιες σκοτούρες έβαλα πάλι στο κεφάλι μου... Πηγαίνοντας στη μαμά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτει): Της είπες πως χωρίζουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Γι' αυτό πήγα. Άλλά ξέρεις... ήταν κι' άλλος μπροστά. Δεν υπήρχε και βία. Προτίμησα να της μιλήσω το βράδυ. Λοιπόν, τί έλεγα; "Α, ναι. Πηγαίνοντας στη μαμά, πέρασα κι' απ' το δικηγόρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Από ποιόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Απ' το Μπερού.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς, ο Μπερού είναι δικός μου δικηγόρος. Δεν πιστεύω να δέχτηκε να αναλάβει την υπεράσπισή σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν του το πρότεινα. Άλλοιώς, είμαι βέβαιη, πως θα δεχόταν. Του είπα διοριστολογίες. Πώς θα χωρίσει κάποια φίλη μου. Μπα; μου είπε. Και για ποιο λόγο; Μά, γιατί ο άντρας της, την έμποδίζει απ' την κοσμική της ζωή! τ' απάντησα. Βρήκε το λόγο άστειο.

ΕΚΕΙΝΟΣ! Φυσικά!

ΕΚΕΙΝΗ! Περιμένε να τελειώσω. Λοιπόν βρήκε το λόγο άστειο. Και είν' ανάγκη να τον χωρίση γι' αυτό; Μου είπε. Νά κάνη, άπλουστάτα, β,τι

θέλει χωρίς να λογαριάξη τον άντρα της.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπότομα): Θα τη χωρίση όμως αυτός τότε!

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό του είπα κι' εγώ! Δε βραυέστε πού θα τη χωρίση! Μ' απάντησε. Αυτό θα το κάνη μόνον όταν την έχει βαρεθί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και βέβαια θα την έχη βαρεθί! Γκρίνια, καυγάς, βίος άβίωτος, πώς θέλεις να μην την έχει βαρεθί;

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά λοιπόν! Στάσου να τελειώσω. Έδω δε συζητούμε. Σου λέω τι μου είπε ο Μπερού!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνάβει το πούρο του): "Ωραία. Σ' ακούω.

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν την έχει βαρεθί; Του λέω. "Ε, τότε, μου λέει, θα πή πως το καλλίτερο πού έχει να κάνη, είναι να χωρίση. Είχε δίκιο. Δεν είχε δίκιο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίωτα.

ΕΚΕΙΝΗ (θριαμβευτικά): Γι' αυτό κι' εγώ του είπα να βάλη μπροστά την υπόθεση.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναπηδών στην πολυθρόνα του): Ποιά υπόθεση;

ΕΚΕΙΝΗ: Το διαζύγιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά εσύ μου είπες ότι δεν τούκανες λόγο γι' αυτό!

ΕΚΕΙΝΗ: Στην αρχή. Γιατί δεν ήθελα να βιαστώ. "Ηθελα νάχα μια δεύτερη, μια άμερόληπτη γνώμη. Όταν την πήρα, απέφασα. Δεν υπήρχε άλλως τε κανένας λόγος να κάνω αναβολές. Κι' η μαμά μου είπε να κάνω το ίδιο. Μόνο πού η γνώμη της μαμάς δεν ήταν άμερόληπτη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά εσύ δε μουπες, πως δεν έκανες λόγο της μαμάς για διαζύγιο;

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, δεν της είπα πως πρόκειται για μένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο Μπερού, όμως, το είπες!

ΕΚΕΙΝΗ: Για ποιάν πρόκειται; "Οχι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε πως του έδωσες ένοτλή να βάλη μπροστά την υπόθεση;

ΕΚΕΙΝΗ: Του είπα, πως θα του στείλω την ίδια τη φίλη μου τ' άπόγευμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ποιάν θα στείλεις!

ΕΚΕΙΝΗ: Την κάρτα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (γκριμάτσα άπορίας): Δε μπορώ να σε καταλάβω. "Υπήρχε κανένας λόγος, να κρατήσης όλη αυτή τη μυστικότητα, άφου έπρόκειτο για λίγες ώρες;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάποιος λόγος θα υπήρχε. Δε φαντάζομαι να με νομίζης γι' ανισόρροπη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ν' σε νόμιζα, θ' απέφευγα να σου το πω από ευγένεια. ΕΚΕΙΝΗ! Γά βλέπεις; Είσαι πρόστιχος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ δεν έχεις ίχνος ευγενείας που κάθεσαι και μου διηγείσαι πράγματα που μ' εκνευρίζουν. Άλλως τε εγώ άδιαφορώ για όλα αυτά.

ΕΚΕΙΝΗ: Άδιαφορείς ή σ' εκνευρίζουν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (στην άμχανία του): Και τα δυό!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ωραία. Παύω λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι. Τώρα που άρχισες σε παρακαλώ να τελειώσης.

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζει απ' την τσάντα της μια κάρτα και το στυλό της): Τελειώνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρενών): Τρελλάθηκες;

ΕΚΕΙΝΗ (γράφει την κάρτα, τη βάζει σ' ένα φακελλάκι, πού πέρνει απ' το γραφείο, χτυπά το κουδούνι και μόλις μπήκε η καμαριέρα της τη δίνει): Νά τη στείλετε άμέσως.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρενέ!

ΕΚΕΙΝΗ (μόλις βγήκε η υπηρέτρια): Αύριο θα σου κοινοποιηθή η άγωγή του διαζυγίου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρενέ! Μά έλα στα καλά σου! Πέρνεις τ' άστειά για σοβαρά!

ΕΚΕΙΝΗ (βλέπει την άγωνία, πού είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του): Μην ανησυχής. Έχω να σου προσφέρω μίαν θέση έραστού. Έτσι θάσαι δικός μου, θάμαι δική σου, και δε θα μωρής να έπεμβαίνης στη ζωή μου με τα δικαιώματα του συζύγου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρενέ, μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ (πέρνει το κεφάλι του με τα δυό της χέρια και τον φιλεί στο μέτωπο): Σ' αγαπώ. Μά εσύ δε θέλεις να το καταλάβης. Χαλάς την ευτυχία σου με κουτές ζήλειες.

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (μπαίνει): Κυρία... Βρήκα τη μαμά σας στη σκάλα. Και δεν έστειλα την κάρτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άρπάζει την κάρτα και διαβάζει) «Μαμά. Δε θα βγώ. Σας περιμένω σπίτι». (σ' εκείνην) "Α, κατεργαρούλα!...

(Αύλαία)

M. DEVANG

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΣΟΥΖΕΤ

Στο Άγκιέν, τη λουτρόπολη όπου ο χαριτωμένος άνθροπολαγός Ροβέρτος Μπορράς, είχε πάει για να περάση τις μέρες της άδειάς του, είχε γνωρίσει, από την πρώτη βραδιά, με τις δεσποινίδες Ρεκιντέν. Ήταν δύο όρφανές από μητέρα, κόρες του γλύπτου Ρεκιντέν, ο όποιος έμενε τον περισσότερο καιρό στο Παρίσι, ενώ εκείνες, μαζί με τον μικρό τους άδελφό, τον Πέτρο, κατοικούσαν μονίμως στο Άγκιέν.

Η μεγάλη δεσποινίς Ρεκιντέν, ή "Εμμα, ήταν άσχημη ή μικρότερη όμως, ή Σουζέτ, ήταν το πιο νόστιμο, το πιο γλυκό, το πιο έλκυστικό γυναικείο πλάσμα, πού μπορούσε κανείς να φαντασθή. Τα γαλανά της μάτια ήταν πάντα χαρούμενα και γελαστά, με μια έκφραση τέσης άγνότητος, τέσης παρθενιάς, ώστε ήταν δύσκολο να μην ύποστη κανείς τη γοητεία της.

Την γοητεία αυτή την ύπεστη από την πρώτη στιγμή, και ο Ροβέρτος την είχε πρωτοϊδεί μια μέρα γερμένη στο μαλκόνι του σπιτιού της. "Υστερα έκανε τη γνωριμία της. Και όσο τη γνώριζε καλλίτερα τη Σουζέτ, όσο κουβέντιαζε μαζί της, όσο διάβαζε βαθύτερα στη γεμάτη άφελεια ψυχή της, τόσο εύρισκε την κόρη του γλύπτου και πιο θελκτική. Ήταν το αίσθημα αυτό άγάπη; "Ο Ροβέρτος δεν τολμούσε να τ' όμολογήση στον έαυτό του, και ούτε, πολύ λιγώτερο, να το φανερώση στη Σουζέτ. Έκαναν μαζί έκδρομές, χόρευαν, γελοούσαν, ήταν στιγμές πού ο νέος ένοιώθε τόσο ευτυχία κοντά στη μικρούλα Ρεκιντέν όση δεν είχε νοιώσει ως τότε κοντά σε καμιά άλλη γυναίκα. Και όμως, δεν εύρισκε το θάρρος να της πη πόση χαρά του έδινε ή παρουσία της...

Όστόσο, έν τω μεταξύ, ο καιρός περνούσε. Η άδεια του άνθροπολαγαού είχε τελειώσει και δεν ύπολειπότανε πιά παρά μια μόνη μέρα διαμονής στο Άγκιέν.

Φοβούμενος ο Ροβέρτος μήπως την ώρα του χωρισμού του με την Σουζέτ καταληφθή από μια συγκίνηση πού ένοιώθε πως θα ήταν άκατανίκητη, σκέφθηκε να φύγη από το Άγκιέν δίχως να την άποχαιρετήση. Μά όσο περνούσε ή ώρα, τόσο και πιο πολύ αισθανόταν ο Ροβέρτος την άνάγκη να ιδή τη Σουζέτ. "Οχι, δεν ήταν δυνατόν να φύγη χωρίς να της μιλήση, χωρίς να της άνοίξη την καρδιά του, χωρίς να της όξομολογήθη τη φλογερή του άγάπη... μια άκομη, τελευταία φορά!

Και, άκριβώς, ένδ άνόμερχτα και μηχανικά έτοιμάζε τις

βαλίτζες του, σκέφθηκε έξαφνα ότι οι δεσποινίδες Γκωντέν με τον άδελφό της θα πήγαιναν τη μέρα εκείνη έκδρομή στο δάσος του Μονμορανσί. Έπρόκειτο να πάνε με άμάξι, όπως του είχαν πη. "Αν έπαιρνε, λοιπόν, εκείνος το τραίνο θα τους πρόφτανε, ίσως, στην είσοδο του δάσους...

Πράγματι, μόλις είχε μη μέσα στο δάσος ο Ροβέρτος, όταν έξαφνα άκουσε, έντελώς κοντά του, μια δροσάτη φωνή πού φώναζε «κούκου», και εύθως άμέσως διέκρινε ανάμεσα στα δέντρα, ένα ροζ φόρεμα.

Ήταν ή Σουζέτ πού περνούσε τρέχοντας. Μόλις είδε το Ροβέρτο, σταμάτησε έξαφνιασμένη:

— Μπα! του είπε, πως βρεθήκατε έδω πέρα;

Ο Ροβέρτος δε θέλησε να της φανερώση εύθως το άληθινό αίτιο του περιπάτου του της είπε άλλως, ότι πριν φύγει από το Άγκιέν, ήθελε να την δη για τελευταία φορά.

Μά ή "Εμμα είχε το νοϋ της στο παιχνίδι. Λαχανιασμένη ακόμα από το τρέξιμο, με το παιδικάτικο ύφος της, τό γεμάτο άφελεια του είπε:

— Παίζουμε το κρυφό; "Ο Πέτρος και ή "Εμμα με άναζητούν.

— Ει καλά, λοιπόν, τότε άποκρίθηκε ο Ροβέρτος, μείνετε έδω πέρα λίγα λεπτά μαζί μου. Τα δέντρα αυτά είναι ένας θαυμάσιος κρυψώνας. Δεν

θα σας άνακαλύψουν εύκολα.

Ο νέος έσιώπησε λίγες στιγμές, ύστερα, κυττάζοντας κατάματα την κοπέλλα, της είπε:

— Η άδεια μου τελείωσε φεύγω αύριο το πρωί. Έκείνη δεν είπε τίποτε, χλώμιασε μονάχα και οι μακρές βλεφαρίδες της σάλεψαν νευρικά.

— Δε θα λυπηθήτε καθόλου πού θα φύγω; τη ρώτησε.

Η Σουζέτ ύψωσε θαρραλέα πρὸς το νέο τα ώραία της μάτια, πού έαφνικά είχαν ύγρανθή:

— Ναι, θα λυπηθώ πολύ πού θα σάς χάσω.

Η συγκίνηση, πού άνασήκωνε έλαφριά το παρθενικό στήθος της, της έδινε ένα άρρητο θέλητρο.

Ήσαν μονάχοι...

Μονάχοι, κάτω από τον γαλάζιο ούρανό, στο μεγάλο έρημο δάσος, περιστοιχισμένοι από την κατανυκτική σιωπή της φύσεως...

Έξαφνα, ο Ροβέρτος πλησίασε τη Σουζέτ άκομη περισσότερο και με μια φωνή πού έδονεϊτο από θερμή έρωτική, της είπε:

— Άκούστε: αν δεχθήτε να έγκαταλείψετε το Άγκιέν, ν' άφίσετε όλες τις συνήθειές σας και ν' άρχίσετε μια νέα ζωή, αν δεχθήτε να μπήτε σ' ένα καλό σχολείο όπου θα σας διδάξουν χίλια πράγματα πού δεν τ' άξερετε και πού πρέπει άπαραιτήτως να τ' μάθετε, τότε...

— Τότε; ρώτησε, κυττάζοντάς τον με τα βαθειά γαλανά μάτια της, ή Σουζέτ.

— Τότε, έξακολούθησε ο Ροβέρτος, ύστερα από ένα, από δυό χρόνια, όταν θα μορφωθήτε, θα γίνετε σοβαρή και δε θάστε πιά τόν... τρελλοκόριτσο πού είστε τώρα, τότε θα έλλωθ και θα σας παρακαλέσω να γίνετε γυναίκα μου!

Τρελλή από ένθουσιασμό, ή Σουζέτ έβγαλε μια φωνή πού έκλεινε όλη τη χαρά της.

— Είστε καλός, Ροβέρτε, σας αγαπώ, σας αγαπώ. Θα είμαι τόσο ευτυχισμένη! Θα κάνω ό,τι μπορώ για να γίνω άντάξιά σας.

Ο Ροβέρτος την κύτταζε έκστατικός!

— Σουζέτ! ψιθύριζε με άπειρη τρυφερότητα, Σουζέτ, σε λατρεύω...

Έξαφνα, ή κοπέλλα έσκίρτησε.

Μακριά, άκούγονταν συγκεχυμένες οι φωνές του Πέτρου και της "Εμμας πού την καλούσαν.

— Και τ' άδέλφια μου; ρώτησε κάτωχρη, με φωνή άγωνιώδη, σ' άκάποιος έαφνικά να την είχε χτυπήσει κατάκαρδα!

— Τ' άδέλφια σας; Θα λαβαίνετε ειδήσεις των. Πρὸς το παρόν πρέπει ν' αλλάξετε έντελώς συνήθειες, περιβάλλον...

Η Σουζέτ δεν άπαντούσε. Από το νοϋ της περνούσαν τα χρόνια πού είχε ζήσει με τ' άδέλφια της, ή ζωή της ή τόσο στενά, ή τόσο ολοκληρωτικά συνδεμένη με τη ζωή τους...

Συλλογιόταν τι πόνο θα ένοιώθαν ή "Εμμα και ο Πέτρος αν έχαναν την άδελφούλα τους.

Από πολύ μακριά, σ' α μια πνοή, άκούστηκε μια φωνή άγοριοϋ:

— Σουζέτ! Σουζέτ!

Ο Ροβέρτος ίκέτευε!

— Σουζέτ, Σουζέτα μου, άπαντήστε μου, πού τε μου κάτι, μια λέξη!

— "Οχι, φύγετε, άπαντούσε έκείνη. Μη με χωρίζετε απ' τ' άδέρφια μου, ή ζωή μου είναι έδω πέρα!

Τώρα πιά οι φωνές είχαν σιμώσει έντελώς.

— Σουζέτ, Σουζέτ, πού είσαι; πού έχεις κρυφτή;

— Έδω είμαι, έδω είμαι, έρχομαι! φώναξε ή Σουζέτ. Και, κυττάζοντας το νέο, του είπε σιγανά:

— Άντίο Ροβέρτε!

Και πριν ο Ροβέρτος προφτάση να την κρατήση, ή μικρούλα Ρεκιντέν έξαφανίστηκε σαν όπτασια...

Η άδελφική στοργή είχε νικήσει την άγάπη...

ΛΟΥΪ ΦΑΡΑΝ

Ο ΑΛΛΟΣ

— "Αν θέλη ο κύριος νά περιμένη..." Η κυρία θάρρη άμέσως.
"Αμα τόν άφισε μόνον ή υπηρέτρια, ο Μπερνάρ Ρονσε-
ραϊ άρχισε νά βηματίζη νευρικά έπάνω στο γκρί χαλί
του μικρού σαλονιού. Τί άπάντηση θά τοϋδινε άραγε ή
Γκαμπριέλλα Φάρζ; Θ' άπορούσε άραγε γιά την αί-
τησή του; Μά όχι. Χωρίς άλλο θά τώχη καταλάβει
πώς την άγαπούσε... "Αν τοϋλεγε τό ναι, θά γινότανε
ο πιό ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου..." "Αν όμως
έλεγε όχι;". Καί με τη σκέψη αυτή, μιά φοβερή άγω-
νία τόν κατέλαβε. "Είμαι σαρανταοχτώ χρονών και
δμως νοιώθω μεγαλύτερη συγκίνηση άπ' ένα μαθητή",
είπε μέσα του κοροϊδευτικά.

Σταμάτησε μπρός στον καθρέφτη του τζακιού. Κα-
λέ, φαινότανε νέος ακόμη!.. Καί είχε τη χρήσιμη πεί-
ρα ενός άντρός που έζησε...

Στράφηκε στον έλαφρό θύρβο της πόρτας. Η Γκα-
μπριέλλα Φάρζ μπήκε μέσα λυγερή, άρμονική, φορών-
τας ένα σκούρο φόρεμα. "Ο Μπερνάρ Ρονσεραϊ σκέ-
φθηκε γιά ένατοστή φορά πώς δέν είχε ξαναδεί στη
ζωή του ένα γυναικείο χαμόγελο τόσον έλκυστικό,
γσο τό χαμόγελο που έφώτιζε τό άβρο αυτό πρόσωπο,
πλαισιωμένο από τίς μεταξένιες ποδικλες των χρυσαφέ-
νιων μαλλιών.

— "Αγαπητή μου φίλη, της είπεν ο Μπερνάρ, προσπαθών-
τας νά κάνει σταθερή τη φωνή του, αν σας παρεκάλεσα
χθές στην έσπερίδα των Λετριέλ νά με δεχθήτε σήμερα, εί-
ναι γιατί είχα νά σας μιλήσω... γιά κάτι που δέν μπορούσα
νά τό πώ μέσα σέ μιά κοσμική συγκέντρωση.

Δίχως νά του άπαντήσει ή Γκαμπριέλλα, είχε τά μάτια
της σπηλωμένα έπάνω του. Θορυβημένος από τη ματιά της
ο Μπερνάρ εξακολούθησε.

— Σας άγαπώ, Γκαμπριέλλα. Άπό την πρώτη ήμέρα που
σας είδα, έδω κι' έξη μήνες, σας άγάπησα και από τότε ή
άγάπη μου μεγαλώνει μέρα με την ήμέρα. Είχα διάφορες
περιπέτειες στη ζωή μου, όμως ποτέ μου δέν άγάπησα σο-
βαρά. Είμαι πολύ πιό μέγας από σας, μά δέν έγέρασα
ακόμη. Είμαι πλούσιος. "Ω! τό ξέρω πώς αυτό δέν σας έν-
διαφέρει... Γκαμπριέλλα, δέν άπορείτε γι' αυτό που σας λέ-
γω, δέν θυμώνετε... Μπορώ λοιπόν νά έλπίζω;

Ο Μπερνάρ διεκόπη, περιμένοντας με μιά καταφανή ά-
γωνία. Η νέα γυναίκα άπήντησε με μιά φωνή άργή:

— Ούτε άπορώ, ούτε θυμώνω. Τό είχα καταλάβει πρό πολ-
λού... Τά περίμενα τά σημερινά σας λόγια και πολλές φο-
ρές συλλογίστηκα τι έπρεπε νά σας άπαντήσω. Άλλά πρίν
άπ' όλα... πρέπει νά σας μιλήσω γιά τό παρελθόν μου, εί-
πε εκείνη γυρίζοντας άλλοι τά μάτια της.

Ο Μπερνάρ την διέκοψε.

— Είσαστε παντρεμένη, τό ξέρω. Τώρα είστε χήρα.

— Ναι, κάτι άλλο θέλω νά σας πώ... Δυό χρόνια μετά από
τό θάνατο του συζύγου μου συνήντησα έναν άνθρωπο που
τόν άγάπησα... Αυτό δέν τό ξέρατε, έτσι νομίζω τοϋλά-
χιστον...

Ο Μπερνάρ έγινε μονομιάς κατάχλωμος. "Ετραύλισε:

— Τόν είχατ' άγαπήσει πάρα πολύ;

— Ναι, γιά νά δεχθώ νά γίνω δική του...

Ο Μπερνάρ, γεμάτος πικρία, συλλογίστηκε ότι μέσα σ'
αυτή την ήδονική σιγή, ή Γκαμπριέλλα άναθυμότανε τίς ευ-
τυχισμένες στιγμές που έζησε με κείνον.

— Καί τά χαλάσατε; ρώτησε άλλη μιά φορά ο Μπερνάρ,
που τόν βασάνιζε ή περιέργεια.

— Ναι, τά χαλάσαμε έδώ κι' ένα χρόνο. Δέν τόν ξανάδα
ποτέ πιά. "Εφυγε από την Γαλλία, θαρρώ... μέ... Τέλος
πάντων, τώρα ξεύρετε τι είχε συμβεί, πώς έχω άγαπήσει
κρυφά, πώς ένας άντρας είχε πιάσει στη ζωή μου μιά πο-
λύ μεγάλη θέση...

Ο Μπερνάρ την διέκοψε και πάλι. Τυφλωμένος από έ-
ρωτα, έναν έρωτα που τόν μεγάλωνε ή ζήλεια, είπε:

— Τό παρελθόν δέν έχει καμιά σημασία. Σας άγαπώ. Θέ-
λετε νά γίνετε γυναίκα μου;

— Άφήστε με λίγες μέρες νά σκεφθώ πρίν σας άπαντή-
σω, έπιθύρισε ή νέα γυναίκα.

«Θά δεχθώ, θά μ' άγαπήσω» συλλογιζότανε ο Μπερνάρ
όταν έφυγε. Καί ή Γκαμπριέλλα έλεγε μέσα της: «Πρέπει
νά ξεχάσω, Δέν μπορώ νά ζώ διαρκώς μ' αυτή την ανάμ-
νηση... Θά πώ ναι...».

Καί δέχθηκε νά γίνη γυναίκα του προς μεγάλη χαρά
του Μπερνάρ. Συμφωνήσανε λοιπόν, νά γίνη ο γάμος τους
μετά τρείς μήνες.

Δυό μήνες περάσανε. Ο Μπερνάρ, όλοένα πιό έρωτευ-
μένος με την Γκαμπριέλλα, την έπερνε συχνά με τό αυτο-
κίνητο σέ μακρινές έκδρομές, έξω από τό Παρίσι. Μιά μέ-
ρα λοιπόν του Άπριλίου είχαν μπει νά φάνε σ' ένα παν-
δοχείο.

Καθίσανε και οι δυό τους σ' ένα άπόμερο μοναχικό τρα-
πέζακι.

— Καλά δέν είμαστε έδω; είπεν ο Μπερνάρ με περιπά-
θεια. "Ω! Γκαμπριέλλα πόσο σας άγαπώ...

Η Γκαμπριέλλα του χαμογέλασε γλυκά.

Εξαφνα παρετήρησε πώς ή νέα γυναίκα ήταν λίγο χλω-
μή και δέν του άπαντούσε παρά με μονοσύλλαβα.

— Τί έχετε; την ρώτησε εκείνος, όμως αυτή δέν φαινό-
τανε νά τόν άκούη.

Αμα τελειώσανε τό φαγητό τους, ο Μπερνάρ σηκώθηκε
γιά νά ρίξη μιά ματιά στο αυτοκίνητό του και νά δη αν
είχε άρκετη μπενζίνη. "Όταν ξαναγύρισε, μετά παρέλευση
δέκα λεπτών της ώρας, ή Γκαμπριέλλα καθότανε πάντοτε
στη θέση της.

Ανεβήκανε και οι δύο στ' άμάξι και έπειδή ο Μπερνάρ
έβαλε μπρός, ή νέα γυναίκα του είπε:

— Πηγαίνετε με στο Παρίσι, Μπερνάρ, έχω πονοκέφαλο.

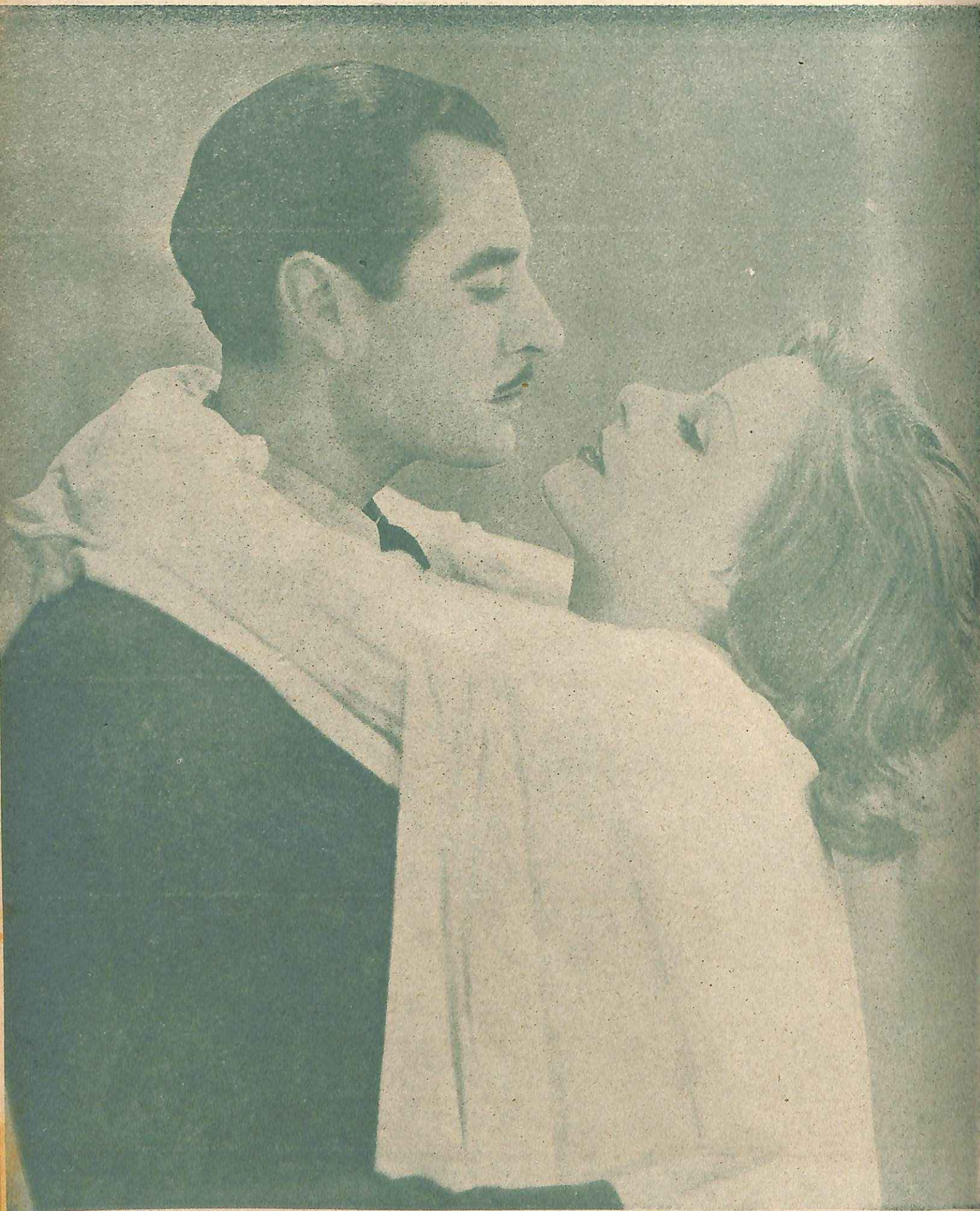
«Α, ήταν πονοκέφαλος» σκέφθηκε εκείνος με άνακούφιση.

Μά σέ λιγάκι, ή Γκαμπριέλλα, του είπε άπότομα:

— Σας είπα ψέμματα! Δέν έχω πονοκέφαλο. Μά τόν
ξανάρειδα... Ναι, τόν άλλον... Είχε καθήσει στο τραπέ-
ζακι που ήταν από πίσω μας. "Όταν βγήκατε έξω, ήρθε και
μου μίλησε. Δέν είναι πολυς καιρός που γύρισε στη Γαλλία
μόνος... Μ' άγαπά ακόμη. Κι' εγώ... "Ω! εγώ!.. "Ηθελε νά φύγω
άμέσως μαζί του. Μά δέν θάθελα νά σας φερθώ έτσι. "Ως τόσο
θά τόν συναντήσω... στο Παρίσι... Είμαι τώρα ευτυχισμένη...
Αυτό είναι προτιμώτερο γιά σας... γιατί μπορούσαμε νά
είχαμε συναντηθώ μετά από τό γάμο μας... Καί θάφευγα
μαζί του. "Οχι, όχι, μη σταματάτε. Κάντε πιό γρήγορα, με
περιμένει... Φίλε μου, σας κάνω νά υποφέρετε, αλλά μη μου
κρατάτε κακία, δέν φταίω εγώ...

Ο Μπερνάρ τότε γεμάτος από μιά μουγγή λύσσα, σκέ-
φθηκε γιά μιά στιγμή νά ρίξη τό αυτοκίνητο πάνω σέ κα-
νένα τοίχο, γιά νά σκοτωθώ αυτός και ή Γκαμπριέλλα. Δέν
τώκανε όμως: άρκέστηκε στο νά πατήση την ταχύτητα,
γιάτί βιαζότανε και ο ίδιος νά φτάση μιά ώρα νωρίτερα στο
Παρίσι γιά νά μην αισθάνεται πιά στο πλάι του την γυναι-
κα αυτή, που του είχε δώσει μιά τέτοια πικρή άπογοήτευση.

ΖΑΝ ΖΙΑΜΠΕΡ - ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΕΛΥΘΕΡΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΛΟΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΝΓΚ

ΦΡΑΝΣ ΝΤΕΕ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Ένεμ ήταν ο πιο επιδέξιος καλαθάς του χωριού του, του Βαλλιέρ. Έφτιανε καλάθια και άλλα αντικείμενα από λυγαριά που τα θαύμαζαν, όχι μονάχα οι συντοπίτες του, μα και οι ξένοι. Τη δουλειά του τη λάτρευε και ήταν υπερήφανος για την τέχνη του. Μά δειλός εκ φύσεως ζούσε πάντα αποτραβηγμένος από τις συντροφίες των νέων. Στο χωριό έλεγαν πως ο Ένεμ αγαπούσε μια κοπέλλα, ή όποια όμως δεν τον αγαπούσε και πως γι' αυτό είχε γίνει μισάνθρωπος...

Μά αυτό δεν ήταν σωστό. Κάθε καλοκαίρι πήγαιναν να παραθερίσουν στο Βαλλιέρ διάφοροι παριζιάνοι. Ο Ένεμ όμως δεν πολυπρόσεχε τους ξένους αυτούς. Τι δολοφονίες μπορούσε να χη, άλλωστε, μ' ανθρώπους πλουσίους κι' αριστοκράτες, ένας φτωχός τεχνίτης; Μά μια χρονιά, δίχως και ο ίδιος να ξέρη γιατί, άρχισε να προσέχη επίμονα μια ψηλή παριζιάνα κοπέλλα που παραθέριζε στο Βαλλιέρ. Γιατί την κύτταζε την κοπέλλα αυτή κι' όχι καμιά άλλη; Μυστήριο, που ούτε ο ίδιος το καταλάβαινε, ούτε προσπαθούσε να το εξηγήση.

Όσοι ή κοπέλλα αυτή κινούσε ζωηρά το ενδιαφέρον του, όταν την έβλεπε σάστιζε, και ή ιδέα πως μπορούσε άξαφνα να του μιλήση, του έδινε την πιο μεγάλη ταραχή.

Μια μέρα ο Ένεμ κόντεψε να πνιγί από την συγκίνηση. Η ώραία παριζιάνα είχε μηή στο έργοσθιρι του και είχε ζητήσει ν' αγοράση ένα μακρόστενο πανέρι από λυγαριά, για να στείλη φρούτα στο Παρίσι. Λυγίζοντας μπρός του το ψηλό, σβέλτο κορμί της, άρχισε να του μιλάη γλυκά και τέλος του είπε, με φωνή γεμάτη θωπέια:

— Είσαι πολύ επιδέξιος. Θα μπορούσες να φτιάνης χαριτωμένα πραγματάκια!

Αυτό ήταν όλο. Όστερα ή ώραία παριζιάνα έφυγε από το χωριό, κι' ο Ένεμ δεν την ξαναείδε εκείνο το χρόνο.

Μά τη συλλογιόταν συχνά. Περνούσε τις θλιβερές μέρες του φθινοπώρου, μιλώντας με τη μάννα του για την όμορφιά της κοπέλλας, για την καλωσύνη της.

Άξαφνα, μια μέρα, ο Ένεμ πήρε μια απόφασι. Θα έφτιανε ένα αριστούργημα. Δεν το είχε πη ή παριζιάνα του: «Είσαι επιδέξιος, θα μπορούσες να φτιάνης χαριτωμένα πραγματάκια;» Έ! λοιπόν, θα έφτιανε τέτοια πράματα, θα έφτιανε κάτι πολύ ωραίο για την Δίδα Μπερτόν.

Και άρχισε μονομιās τη δουλειά. Καθώς ήταν χειμῶνας ακόμα, δούλευε κλεισμένος στο έργοσθιρι του και κανένας δε μπορούσε να τον ιδή. Μονάχα στη μητέρατου είχε δείξει το έργο του. Ήταν ένα πανέρι που θα είχε το σχήμα μικρού καραβιού.

— Κύτταξε, μάννα, της έλεγε ντροπαλός μα κι' ευτυχισμένος συγχρόνως, όταν τελειώση, θα το βάψω.

Αποφάσισε να το βάψη με ζωηρά χρώματα. Τα προμηθεύτηκε μέσω του μπακάλη, ό όποιος τον συνεχάρη για το κομψοτέχνημά του:

— Χάνεσαι έδω πέρα στο χωριό, του είπε. Πρέπει να πās στην πολιτεία. Εκεί θα μπορείς να φτιάνης τέτοια όμορφα πράματα και να τα μοσχοπουλάς.

Μά και ο Ένεμ ήταν ένθουσιασμένος με το αριστούργημά του. Το κύτταζε ώρες αμύλητος, με θαυμασμό και συλλογιόταν τη στιγμή που θα το προσέφερε στη Δα Μπερτόν. Γιατί θα της το προσέφερε. «Α, ναι, θα εύρισκε τη δύναμη να καταπνίξη τη δειλία του.

Φανταζόταν, κιόλα, την όνειρεμένη στιγμή. Η Δις Μπερτόν χαμογελούσε. Καμιά κοπέλλα του χωριού δεν χαμογελούσε τόσο όμορφα, μήτε είχε δόντια τόσο άσπρα και άστραφτερά που μόνον οι νεράιδες των παραμυθιών θα είχανε όμοια.

Ο Ένεμ θα προσέφερε στη παριζιάνα το κάνιστρο, λέγοντας:

— Τό έφτιασα για σās! Και εκείνη θα τον ευχαριστούσε και θα του έλεγε:

— Τι χαριτωμένο που είναι! Είσαι ένας πολύ επιδέξιος τεχνίτης!

Και θα έπερνε το πανέρι και ο Ένεμ θα ήταν ευτυχισμένος. Μά ό,τι δε θα μάθαινε ποτέ ή Δις Μπερτόν ήταν το τι είχε κλείσει στο πραγματάκι του αυτό ο Ένεμ: όλη του τη ψυχή, όλη του την καρδιά, όλο το έρωτικό ξεχείλισμα του θαυμασμού του. Άλλ' αυτό δε θα το σκεφθί καν, και ίσως κιόλα να μην το ήξερε ούτε ο ίδιος...

Και ο Ένεμ, ποιητής περισσότερο άπ' εκείνον που θρονιάζεται μπρός στο γραφείο του λέγοντας: «Θα γράψω ένα ποίημα!», ο Ένεμ περίμενε τον γυρισμό του καλοκαιριού...

Ο χειμῶνας σίμωνε στο τέλος. Οί κοπέλλες του χωριού είχαν άρχισι να πηγαίνουν για βιολέττες. Οί αγριομαργαρίτες ύφαιναν μικρά χλωμόχρυσα ταπέτα πάνω στη χλόη την όλο πιο πράσινη: το καλοκαίρι βρισκόταν ακόμα αρκετά μακριά, μά είχε στείλει τα πρώτα μηνύματά του, είχε ήδη ξεκινήσει για το ταξίδι του...

Ο καλαθάς ξαναείδε την παριζιάνα του κατά τον Ιούλιο. Η Δις Μπερτόν πέρασε με αυτόκίνητο. Ο Ένεμ τη χαιρέτησε κι' εκείνη του απέδωκε το χαιρετισμό μ' ένα χαμόγελο. Ξανά ο Ένεμ δούλευε μπροστά στην πόρτα του μαγαζιού του. Ήταν καλοκαίρι, εποχή όπου ή ζωή γίνεται πιο χαρούμενη, όπου ό καθείς είναι ένήμερος όλων όσων συμβαίνουν, γιατί ζή περισσότερο έξω.

Κάθε πρωί, βγάζοντας από το έργοσθιρι τά σόνεργά του, ο Ένεμ έβγαζε μαζί και το πανέρι και το έβαζε μπροστά: μπροστά, στην πιο περίβλεπη θέση. Ήταν ό μόνος τρόπος που είχε βρή για να προσφέρη το δώρο του, τη μέρα που ή Δις Μπερτόν θα σταματούσε στο μαγαζάκι του και θα του κουβέντιαζε. Μά οι μέρες διάβαιναν και ή όμορφη παριζιάνα δε φαινόταν.

Ένα πρωί άνατρίχιασε. Είδε τη Δίδα Μπερτόν να προχωρή προς το έργοσθιρι του μαζί με μια κυρία και μ' ένα νέο. Σταμάτησε, είπε μερικά λόγια στον καλαθά, κύτταξε με ενδιαφέρον την εργασία του. Ο Ένεμ κρεμόταν από τα χείλη της. Συλλογιόταν: «Είναι ή στιγμή τώρα να της προσφέρω το δώρο μου!» Και δυό φορές κιόλα άγγιξε το περίφημο πανέρι. Μά δεν είχε βρή τη δύναμη να μιλήση. Και να που ή όμορφη παριζιάνα άναφώνουσε, άπευθυνόμενη στην κυρία και στο νέο:

— Ω! για κυτιάστε έδω! Τι άστείο που είναι! Δε μοιάζει έντελως με εργασία Έρυθροδέρων;

Και όστερα έπρόσθεσε νωχελώς: — Όσοσο θα τ' αγοράσώ! Θα έχη γοστό να βάζω μέσα το ψωμί ή τίποτα κουλουράκια!

— Πόσα στοιχίζει;

Ο Ένεμ χλώμιασε. Πρώτη φορά στη ζωή του ένοιώσε πόσο φρικτά μπορεί κανείς να υποφέρη χωρίς να πονή πουθενά. Και άπάντησε με λύσσα:

— Δεν είναι για πούλημα! Και πέταξε καταγής το πανέρι με πείσμα. Ένω ή Δις Μπερτόν, ή κυρία και ό νέος άπομακρυνόντουσαν γελώντας.

Όταν έστριψαν το δρόμο, ο καλαθάς πήρε από κάτω το πανέρι του, το τόσο αγαπημένο, όπου είχε κλείσει όλη του την καρδιά, τόσα όνειρα, τόση βουβή λατρεία, και νιώθοντας ότι το κομψοτέχνημα αυτό που το είχε έργοσθι με τόση στοργή θα του θύμιζε πάντα τον μεγάλο καυμό του, την έξαίσια κοπέλλα που άγάπησε τόσο και του φέρθηκε τόσο σκληρά το έκανε με λύσσα χίλια κομμάτια.

Μά ένω τόσκιζε, χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα μάτια του.

Ήσαν τά πρώτα φαρμακερά, τά πρώτα καφτερά δάκρυα του έρωτος...

— Για τον Σενόρ "Οσβαλντ" ήρθατε στο Πόρτο Βαρέγγο; ρώτησε ο ευπόλυτος κι' αλλοίθωρος πλοίαρχος της «Μαίρη "Ελεν» τον Γάλλο ταξιδιώτη, καθώς ρίχνανε την άγκυρα δυο μίλια μακριά, σ' αυτή τη λησμονημένη γωνιά του Ωκεανού.

Ο Γάλλος, ένας κοντόχοντρος σαρανταπεντάρης, με άσπρα ρούχα, γκρίζα μαλλιά, πρόσωπο σουβλερό και ζωηρά μάτια, απάντησε με μια ύπεκφυγή:

— Γιατί με ρωτάς, καπετάνιο; — Χμ! Γιατί ήρθατε κι' άλλοι Γάλλοι στο Πόρτο—Βαρέγγο για τον Σενόρ "Οσβαλντ", κι' όλοι φύγανε χωρίς αυτόν. Ένας θέλησε να τον πάρη με τη βία. Ο Σενόρ "Οσβαλντ" όμως είναι πολύ πλούσιος κι' οι μαύροι τον άκουνε σά βασιλιά. Έρριξαν, λοιπόν, το Γάλλο στους κροκόδειλους. Γι' αυτό εσύ πρέπει να προσέχης πολύ. Οι κροκόδειλοι είναι φοβεροί εδώ στην Ωκεανία.

— Πολύ καλά, πλοίαρχε, θέλεις τσιγαράκι; Φεύγεις αύριο, δεν είν' έτσι;

— Ναι, αύριο μεσημέρι. Μην χασομερήσεις γιατί μοναχά ύστερ' από πολλούς μήνες θά ξαναπεράση βαπόρι από δω.

— Έννοια σου, θάρρω. Ίσως νάχω και παρέα.

Ο ευπόλυτος πλοίαρχος γέλασε μ' αυτή την ιδέα:

— Μην ξεχνάς τους κροκόδειλους, άκου που λέω γώ!

Νάρθη ένα φορτηγό πλοίο, είναι πάντα σπουδαιότατο γεγονός για το Πόρτο—Βαρέγγο. Γι' αυτό, όταν ο Γάλλος ταξιδιώτης βγήκε στην ξηρά, βρήκ' ένα πλήθος από περιέργους, μαζεμένους στην παραλία: Μαλαισίους, νέγρους, Χιλιανούς και πιά πολλούς μιγάδες.

Μ' αυτή την τιμητική και πρόσχαρη συνοδεία πέρασε άναμειοσ' από τους κατάφυτους δρόμους. Τά σπίατα μοιάζανε με θερμοκήπια, δεξιά κι' αριστερά άφθονη βλάστηση παντού κι' οι πράσινοι παπαγάλλοι πηδούσανε από κλαδί σέ κλαδί στα δέντρα όπως τα σπουργίτια στον τόπο μας.

Πέρασε την έκκλησία κι' έφτασ' έπί τέλους στο μοναδικό ξενοδοχείο που ήτανε και αποθήκη, αγορά, φαρμακείο, νοσοκομείο και φυλακή.

Κουρασμένος απ' το ταξίδι κι' άφοι κατώρθωσε να συνεννοηθή με τον ξενοδόχον του με χειρονομίες, πλύθηκε, έφαγε αυγά και γάλα βουβαλίσιο, ήπια και τον καφέ του ψημένο κατά το σύστημα του τόπου, και εξαπλώθηκε κατάχαμα, άπάνω σ'εμιά ψάθα που αντικαθιστούσε το κρεβάτι. Έκει, λοιπόν, καπνίζοντας συλλογιζότανε με τί τρόπο θά μπορούσε να έπερνε μαζί του στην έπιστροφή του τον "Οσβαλντ, ως που τον πήρε ο ύπνος.

Τό συναίσθημα πώς δεν ήτανε μόνος τον ξύπνησε. Κι' αλήθεια είδε εξαπλωμένο στην ψάθινη πολυθρόνα έναν άνθρωπο ψηλό, λευκοντυμένο, λεπτό, με μεγάλα μάτια γκρίζα άνοιχτά, κοντό σακάκι γκρίζο όπως και τα μαλλιά του. Είχε τό ύφος βαρύ, κουρασμένο, κάπως άφηρημένο, δεν έμοιαζε πιά διόλου με τη φωτογραφία της άστυνομίας.

— Καλησπέρα σας, κοιμηθήκατε καλά;

— Εί... Μάλιστα, εύχαρι-στώ, κύριε.

— Αφήστε, μείνετε εξαπλωμένος. Σ' αυτό τον τόπο δεν πρέπει κανείς να πολुकουιέται. Για μένα βέβαια θά ήρθατε εδώ, έ;

— Εγώ;

— Εσείς βέβαια! Πρέπει να είναι πολύ ήλιθιοι έκει κάτω για να επιμένουν τόσο πολύ, ναι, έκει κάτω στο Παρίσι, μέσα στο λευκό χτίριο, ανάμεσα στο Βιέ Σατελέ και στη Νότρ—Ντάμ!.. Έδώ, κύριε, δεν υπάρχουν νόμοι εκδόσεως καταδίκων κι' έπειτα με το χρήμα και τους ανθρώπους μου, άς

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

κοπιάσουν κάτω κεί στη ζούγκλα να με πιάσουν. Θά τους άποδεχτούν πολύ καλά οί κροκόδειλοι κι' οί ραγκοτάγκοι. Μονάχα έγώ και μερικοί ίθαγενείς έξερουμ' έκει μέσα τά μονοπάτια. Τί χάνουνε λοιπόν τον καιρό τους με μένα;

Τό σουβλερό πρόσωπο χαμογέλασε πριν ν' απαντήσει:

— Κύριε "Οσβαλντ" Μαρτέν, έγώ όταν μου πούνε «πήγαινε» πηγαίνω, από καθήκον όφείλω να ύπακούσω, άκόμα και χωρίς την παραμικρότερη έλπίδα έπιτυχίας. Αύριο τό μεσημέρι λοιπόν έπιστρέφω με τη «Μαίρη "Ελεν» Έχω μάλιστα ειδοποιήσει τον πλοίαρχον. Μ' αυτή την εύκαιρία έκαμα σχεδόν τό γύρο του κόσμου. Όπως βλέπετε όλα είναι λαμπρά κι' ώραία...

— Θά φάμε μαζί άπόψε σπíti μου. Έλάτε! Δεν θά είναι βέβαια όπως στά ρεστώ-άν των παρισινών βουλεβάρτων. αλλά κάπως ύποφερτά.

Χαμήλωσε τό κεφάλι του και ξαναείπε τις τρεις λέξεις: «Τών παρισινών βουλεβάρτων» με μία τέτοια έκφραση, που σ' έκανε να φέρης στο νού σου, μέσα στη χαμένη έκλεινη γωνία της Ωκεανίας, τ' αυτοκίνητα, τά πλούσια άμάξια, τά δόλωτα καταστήματα, τά θέατρα, την κίνηση, τον πρόσ-αρο πολυποίκιλρ θόρυβο του Παρισιού.

Τό σπíti του ήτανε εύρύχωρο και άνετο. Τό δείπνο πλούσιο, εύχάριστο και περίεργο.

Μετά τό δείπνο οί δύο Γάλλοι εξαπλώθηκαν σ' αναπαυτικές πολυθρόνες στη βεράντα. Ένα άπαλό αεράκι έφερνε τό άρωμα των πλούσιων δασών και των άνθισμένων κήπων.

— Αλήθεια, κ. Μαρτέν, σάς ζηλεύω. Είναι μαγεία έ-δωπέρα.

Ο άλλος απάντησε με μία θλιμένη, βαρειά, άργή φωνή:

— Είναι όμορφα, ναι, στην άρχή. Θαρρεί κανείς πώς βρήκε την εύτυχία. Τά έχεις όλα: τό φώς, τον γαλανό ουρανό, τη θάλασσα, τις γοητευτικές κοπέλλες, τά πανήψυλα δέντρα, όλη την άτμόσφαιρα μιάς εύτυχισμένης ξενοισιαδς.

— Είναι ό επίγειος παράδεισος!

— Δεν αλλάζει όμως ποτέ! Τίποτε δεν αλλάζει! Απόλυτη μονοτονία, αιώνια τό ίδιο, ένδω στην πατρίδα κεί πάνω στη Βρετανία, σ' όλους τους κάμπους και στα χωριά της Γαλλίας, τό καθετί καθρεφτίζει την ψυχή μας, μάς νοιώθει και τό αίστανόμαστε...

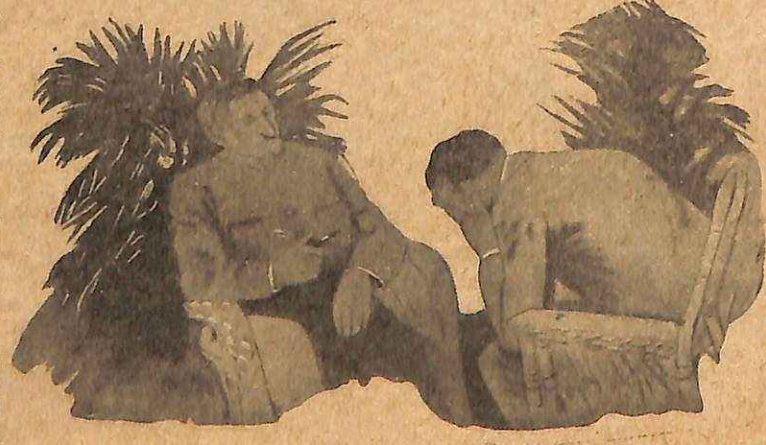
Ο άστυνομικός απάντησε πέρνοντας τον συγκινημένο τόνο της φωνής του "Οσβαλντ Μαρτέν:

— Πόσο σάς καταλαβαίνω. Μονάχα λίγο καιρό βρίσκου-μαι σ' αυτά έδω τά μαγευτικά μέρη, και όμως, τί να σάς πω, δεν μπορώ να σάς περιγράψω, με τί λαχτάρα θά ξαναϊδω απ' τό παράθυρο του βαγονιού μου, να προβάλη ή σιλουέττα του Παρισιού, ο Πύργος, ή Οριαμβευτική 'Αψί-δα, ή Παναγία, ο Σηκουάνας, τά παλιά τείχη του Πα-ρισιού... Πόσο τά πεθύμησα! Θά τά χαιρετίσω σαν να ξαναβρίσκω παληούς φίλους...

— "Αχ! Τά βλέπω όλα, όλα! Την Παναγία, κίτρινη και μαυρισμένη, με τά ανάγλυφα των άγίων, των άγγέλων, των επισκόπων με τις μίτρες στο κεφάλι, που δέχονται τους πιστούς, στις τρεις γοητικές πύλες της, μέσα στην εύωδια του θυμιάματος και στην άρ-μονία του όργάνου. Με τά καμπαναριά της και τά αγάλ-ματα των τεράτων στα κιο-νόκρανα...

— Τό μνημονικό σας είναι αξιοθαύμαστο!

— "Οχι! Δυστυχώς διόλου! 'Απ' εναντίας!... Γεννήθηκα όμως σ' εκείνη τη συνοικία, γι' αυτό τά θυμούμαι αυτά τόσο ζωηρά. Όλα τ' άλλα όμως σβύνουν σιγά—σιγά, όσο περνούν τά χρόνια. Ξε-χνώ, ξεχνώ, αυτό είναι τό πιο

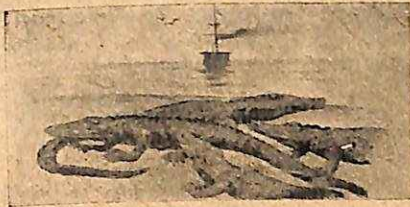
φοβερό! Τά μαλλιά μου άσπρίζουν, γερνώ.. "Αν με πιάση έδω ένας πυρετός, θά πεθάνω, χωρίς να θυμούμαι τίποτ' άλλο εκτός απ' τους ήλιθιους αυτούς ίθαγενείς, αυτούς τους νέγρους, αυτόν τον βαρετό ήλιο, την άσυμπάθιστη βλάστηση, που μου είναι ολότελα ξένη. Ένας τέτοιος θά-νατος είναι χειρότερος κι' απ' την άγχונה και όμως, ξε-ρετε, μόνο σέ φυλακή μ' έχουνε καταδικάσει έκει κάτω!

— Καταλαβαίνω τον πόνο σας, είπε ο Γάλλος με τό σουβλερό πρόσωπο. Είναι, αλήθεια, φοβερό να ζή κανείς μακριά απ' τον τόπο του. Είναι δυο μήνες τώρα που λεί-πω και όμως νοσταλγώ τό Παρίσι μας.

— Αμέ τις έξοχές; Τις έξοχές της Γαλλίας; Έδω ο άέρας δεν έχει ψυχή, είναι πεθαμένος, ένδω σέ μάς έκει κάτω, σέ ζωογονεί, σέ ανασταίνει. Θά τά ξδινα όλα για να τον άναπνεύσω ένα λεπτό της ώρας. Τον άέρα της Γαλλίας!..

— Τό βράδι, που γυρνούν τά κοπάδια απ' τη βοσκή, την ώρα που τά τζάκια κα-πνίζουν ήρεμα για τη σούπα, τί ήσυχια και άπαλά σημαίνει ό έσπερινός στα ρημο-κλήσια μας!

— Έχετε δίκιο! Και στην πόλη και στην έξοχή, ή ζωή αξίζει μονάχα στον τόπο μας. Τί τά θέλετε; όπου γεννηθή κανείς. Δεν μπορούμ' έμεις να ζήσουμε μακριά απ' τη Γαλλία... Και θέλω, άγαπητέ μου,

Ολοι παίνεσαν την άπόφαση της Κυβερνήσεως να καταρ-γήση τις φυλακές του Κουπεζύ. Όλοι, ως και οί φυλακισμένοι.

Θά έγινετο σημαντική οικονομία στο προϋπολογισμό της Γαλλίας. Ποιός λέει όχι; Σιγά—σιγά όμως, όταν οί φυλα-κισμένοι βεβαίωθηκαν πώς δεν πρόκειται να τους άφίσουν έλεύθερους αλλά, άπλούστατα να τους μεταφέρουν στις κεν-τρικές φυλακές του Σατώ—Μιτου, άρχισαν να μου, μουρί-ζουν. Ξέρεις από που φεύγεις, δεν ξέρεις όμως που πιάς, και, πρό πάντων, που θά σέ πάνε. Ο καθένας είχε στο Κουρεζύ τις συνήθειές του. Τί χρειάζονται οί αλλαγές;

Όταν έγινε ή μετακόμιση, εκείνος που πήγε κυριολε-κτικά να τρελλ'αθή, ήταν ο κατάδικος Καλμπουά, ή Καρύδας, ή Όρτύκις ή Ξεφτισμένος. Μόλις

φτάσανε στην καινούργια τους κατοικία κι' έμειναν μόνοι στα κελλιά τους, έβαλ-λε άξφωνα τις φωνές και τά κλάμματα:

— Τό πριόνι μου, τό πριόνι μου!... Τί τις ήθελαν τις μετακομίσεις και τις σα-χλαμάρες; Νά τα μας τώρα! Τί θά γίνω έγώ; Και τέτοιο πριόνι...

Αλήθεια, ήτανε ένα θαυμάσιο έργαλειό.

Ατσάλι, φτιαγμένο απ' τό ελατήριο ενός ρολογιού του τοίχου, λεπτό, γερό κι' εύ-λύγιστο, τώκρυβε όπου σου γουστάρι-ζε. Ο γέρω—Κάρλος, όταν του τό χά-ρισε, τη μέρα που έβγαине απ' τη φυλα-κή, του είπε:

— Μ' αυτό τό πριόνι, άγόρι μου, μπο-ρείς να πάρης τον άέρα σου όταν στε-νοχωρεθής έδω μέσα. Ούτε κάγκελο παραθυριού, ούτε κλει-δαριά, ούτε άλυσίδα λογαριάζει. Σέ πέντε λεφτά είσαι νέος!

Ο Καλμπουά μάλιστα είχε άποφασίσει την έπιχείρηση, μά διάταξαν τη μετακόμιση και να που τώρα έέχασε ο βλάκας τό πριόνι του έκει κάτω στο Κουπεζύ, σέ μιά γω-νιά του κελλιού του!..

Έσκαζε απ' τη στενοχώρια του, γιατί παρατήρησε πώς έδω τώρα στην καινούργια φυλακή που τους έφεραν, θά ήταν εύκολώτατο να τό σκάση. Οί φύλακες μισοκοιμισμέ-νοι, οί τοίχοι χαμηλοί, μπορούσες να πηδήσης μιά χαρά, και ύστερα δάσος δεξιά, άριστερά, που να ψάξουν να σέ βρουν; Και οί πιά άτζαμήδες φυλακισμένοι λέγανε με περιφρόνηση:

— Πφ! Φυλακή είν' αυτό ή καφενές;

— Αχ, και νάχα τό πριόνι μου, έλεγε κυττάζοντας τά κάγκελα, ο Καλπουά.

Δεν συλλογιζόταν πιά τίποτ' άλλο. Τοις κατήντησε μονο-μανία. Τοις κόπηκε ή όρεξη σέ βαθμό που χόρταινε σχεδόν με τό φαί που του διναν στη φυλακή.

Ένα άπόγευμα λοιπόν που βρισκότανε στην αούλή, για

δυο μήνες τουλάχιστον για να γυρίσω, να τά ξαναϊδω όλ' αυτά!..

— Κι' έγώ! Κι' έγώ μαζί σας! Δεν άντέχω πιά! Φεύγω μα-ζί σας! Ναι, αύριο τό μεσημέρι με τη «Μαίρη "Ελεν». Έδω είναι ή φυλακή, χειρότερη απ' τις φυλακές της Γαλλίας. Δραπετεύω! Παραδίδουμαι, κύριε! Συλλάβετέ με, έν όνό-ματι του γαλλικού νόμου!

— Έχετε δίκιο! Είναι βέβαια προτιμώτερο...

— Θά μου ύποσχεθήςτε μονάχα ένα πράγμα: Άπό τό γαλλικό λιμάνι που θά φτάσουμε, ως τό Παρίσι, θά τα-ξειδέψουμε με άμάξι. Θέλω να χορτάσουν τά μάτια μου τις έξοχές της Γαλλίας! Κι' όταν φτάσουμε στο Παρίσι, θά πάμε σέ ένα γεφύρι του Σηκουάνα λίγη ώρα. Άπό κεί και πέρα κάντε πιά ό,τι θέλετε. Και κατόπι, πάλι, απ' τό φεγγίτη του κελλιού μου, θά μπορώ να βλέπω τον γκρίζο ουρανό μας, όπου ο άγέρας της Βρε-τάνης θά κυνηγά τά σύννεφα, τον ου-ρανό μας, τον ουρανό μας, τό δικό μας τον ουρανό!..

Ο δυστυχισμένος έκλαιε με λυγμούς.

Για πρώτη φορά κι' ο άστυνομικός με τό σουβλερό πρόσωπο ένοιωσε τά μάτια του να υγραίνονται από συγκίνηση πραγματική κι' όχι από την προσποιητή και ύπουλη που μεταχειρίζεται σέ πολ-λές περιστάσεις...

κάποια άγγαρία, τά κατάφερε να ξεγελάση τον φύλακα, τη στιγμή που έμπαινε μέσα έν' άμάξι, μιά και δυο, βρίσκεται

στο δρόμο, στα προάστεια, στην έξοχή...

Καθώς γλυκοχάραζε κι' άφοι περπάτησε όλη την νύχτα, έφτασε στο Κουπεζύ, μπαίνει ήσυχια και καλά στη φυλακή όπου τώρα δεν υπήρχε ψυχή. Όλες οί πόρτες όρθάνοιχτες, θαρρείς και χασμουριόντουσαν απ' τη στενοχώρια τους, οί διάδρομοι γιομάτοι χώμα κι' άράχνες. Με δικαιολογημένη

συγκίνηση βρήκε τό παληό του κελλί.

Μόλις πάτησε τό πόδι του μέσα, ένιω-σε να πλημμυρίζη την ψυχή του τό ίδιο εκείνο αίσθημα που νιώθει κανένας όταν μπαίνει, ύστερα από πολλά χρόνια, στο δωμάτιο του πατρικού του σπιτιού, όπου γεννήθηκε, όπου είδε για πρώτη φορά τις γεμάτες καλωσύνη μορφές των άγα-πημένων του και ένιωσε τά πρώτά τους, τ' αλησμόνητα χάρδια της στοργής των γονιών του...

Πόσες στιγμές καλές και πόσες άλλες πικρές και φαρμακωμένες δεν του θύμιζε τό παληό του κελλί! Μά τό άγαπούσε. Τά πικρά περασμένα, όταν ντύνονται τό γκρίζο μανδύα των άναμνήσεων, χάνουν την πίκρα τους και παίρνουν κάτι απ' τη γλύκα των καλών στιγμών, απ' τη γλύκα που έχουν όλα τά περασμένα...

Μά ο Κουπιζό δεν είχε πολύ καιρό για να σπαταλά σέ σκέψεις. Έπρεπε βιαστικά να τελειώση τη δουλειά για την όποιαν ήλθε, να φτάση στο σκοπό του γρήγορα.

Ψάχνει λιγάκι στο τοίχο και νά... τοούπ τό περίφημο πρι-όνι του! Όπως τό είχε άφίσει. Μιά φωνή χαράς κι' ένθου-σιασμού βγήκε απ' τό στήθος του:

— Τώρα πιά, μπορώ να δραπετέψω!

Και με χαρά ανθρώπου που ξαναβρίσκει ένα παληό, πα-ληό κι' αγαπημένο κειμήλιο που είχε χάσει, μά και με την ευλάβεια που ταιριάζει σέ παρόμοιες στιγμές, έπήρε τό πριόνι του, τό πασάτεψε με λαχτάρα μέσα στα δάχτυλά του, σά να τό χαϊδεύει, τόφερε στα χείλη του, τό φίλησε μ' ένα φιλή που είχε χρόνια να δώση κι' ύστερα έκύτταξε γύρω του με τό ύφος τοις ανθρώπου που κέρδισε πιά τη ζωή, που δε φοβόταν τη Μοίρα.

Κατόπιν έρριξε ένα βλέμμα γύρω στο κελλί σά να τό αποχαιρετούσε άκόμη μιά φορά και βγήκε γρήγορα...

Και σφίγγοντας άπάνω στο στήθος του τό πολύτιμο έρ-γαλειό της έλευθερίας του, πήρε τό δρόμο του Σατώ—Μιτου, όπου είχαν αρχίσει να μιλούν για την έξαφνισή του, και κρυφά—κρυφά, χωρίς κανέναν να τον πάρη μυ-ρωδιά, τρύπωσε στο κελλί του.

ΤΟ ΠΡΙΟΝΙ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ

στηριώδη κι' επικίνδυνη δύναμη. Αυτή την καρφίτσα τη βρήκα στο Μακν-τεμπέχ, την περίφημη ιερή νεκρόπολη. Μετά το θάνατό μου θα πάω πάλι εκεί κάτω, γιατί ενώ διδάχτηκα πιά να τὰ σέβωμαι, ίσως—δεν ντρέπομαι να τὸ πῶ—καὶ νὰ τὰ φοβοῦμαι αὐτὰ τὰ πράγματα....

—Ο μυθιστοριογράφος ἔκαν' ἓνα μορφοσμο περιφρονητικό :
— Έχω λόγους, εἶπε, νὰ φοβοῦμαι τούς... ζωντανούς κροκοδείλους. Στὶς Ἰνδίες, πᾶνε τώρα πολλὰ χρόνια, κατεβρόχθισαν ἓναν ἀγαπημένο μου φίλο. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ, βέβαια, νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴ μὴδ-μηνότητα αὐτῶν τῶν ἀποκρουστικῶν πραγμάτων : Δέχουμαι, ἀκοῦτε : Δέχουμαι νὰ δοκιμάσουμε ἀπάνω μου τὴ δύναμή τους ! Προκαλῶ τὸ κακὸ τους μάτι. Περιφρονῶ τὴν ἀποκρουστικὴ αὐτὴ καρφίτσα καὶ τὴν ἀνύπαρ-κτη δύναμή της. Τὴν μισῶ ! Τὴν βρίζω ! Λοιπόν; ἄς ἐκδικηθῇ ! Τὸ πρᾶγμα θὰ εἶναι περίεργο, ἀλλὰ καὶ ἐξακριβωμένο, βεβαιωμένο. Κυρίες καὶ Κύριοι, εἴστε μάρτυρες !.. Θὰ ἴδουμε λοιπὸν ποῖά θὰ εἶναι ἡ τιμωρία μου : Ἡ τρέλλα, ὁ θάνατος, ἡ παραλυσία ; Δυστυχῶς τίποτ' ἀπ' αὐτά.

Καὶ ξαναπέταξε στὴν ἐταξέρα τὴν καρφίτσα, πού καθὼς δονίστηκε ἀπάνω στὸ ξύλο, φάνηκε πάλι σὰν νὰ σαλεῖται.

Πφί.. φαίνεται σὰν ζωντανή!..
Καὶ με ἀηδία ἡ κόρη τοῦ καθη-γητοῦ Τερρώμπ, ἡ χαριτωμένη κον-τέσσα Ἀλίκη ντὲ Σεριζύ, ἔρριξε στὴν ἐταξέρα τὴν καρφίτσα, πού ἀποκρούστηκε ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκείνο σιλιέτιο, δουλεμένο με-τέχνη τὴν ἐποχὴ τῶν Φαραῶ γιὰ τὴν κόμωση κάποιας ὥραιας, παρίστανε τὸν Σιβέκ, τὸν θεὸ κροκοδείλου, με πολὺ ρεαλισμὸ, σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

—Ὅταν ξανάπεσε ἀπάνω στὴν ἐταξέρα, ὅλοι οἱ καλεσμένοι τοῦ καθηγητοῦ νόμισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶδανε τὸ ἔρπετό νὰ σαλεῖται ἀνάμεσα στ' ἄλλα αἰγυπτιακὰ μιμπελό.
— Ἀλήθεια, μπαμπά, εἶναι τὸ πιὸ τρομα-χτικὸ ἐκφραστικὸ πρᾶγμα τῆς συλλογῆς σου! πρόσθεσε ἡ κοντέσσα ἀκούμπωντας στὸ μπρά-τσο τοῦ ἀθλητικοῦ λοχαγοῦ ντὲ Σεριζύ, σὰν νὰ ζητοῖσε τὴν προστασία του ἐναντίον μιᾶς ἀόρατης, ἀπειλῆς.

Οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, ἴσως ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ περιβάλλον πού ἦτανε πιὸ πολὺ μου-σεῖο αἰγυπτιολογικὸ παρὰ κατοικία, δὲν βρή-κανε ἀδικαιολόγητὴ τὴν συγκίνησή της.
Παντοῦ σαρκοφάγοι, μούμιες, σφίγγες. Οἱ μαῦροι τοῖχοι, ὁ φωτισμός, ἡ μυρωδιά τῶν μαρμαρένων λουλουδιῶν, ἦτανε ἀρκετὰ νὰ κάνουν εὐαίσθητα καὶ τὰ πιὸ δυνατὰ νεῦρα.

—Ὁ Ὁσκαρ Χέκεϋ, ὁ περίφημος δημοσιγρά-φος καὶ μυθιστοριογράφος, ἀκούσε τὴν παρ-τήρηση τῆς κοντέσσας. Πλησίασε καὶ πῆρε τὴν αἰγυπτιακὴ καρφίτσα. «Ὅλοι σὴν πᾶσαν, γιατί ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς ἦταν ἓνα ἀπ' τὰ περίεργα τοῦ Παρισιῶ. Οἱ καθηγηταὶ κι' οἱ γυναῖκες τοὺς τὸν ἤξεραν μόνον ἀπ' τὴν κα-κὴ φήμη πού εἶχε. Τὰ μυθιστορήματά του εἶχανε πάντα γιὰ θέμα κρυφὰ σκάνδαλα τῶν κοσμικῶν κύκλων.

— Ἀσπὴ μου Τερρώμπ, εἶπε με τὴν συριτὴ ῶνί του, αὐτὴ ἡ καρφίτσα εἶνε ἀπο-κρουστικὴ, ἀνάξια νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ λαμπρὰ ἱστορικὰ ἀντικείμενα τῆς συλλο-γῆς σας. Οἱ αἰγύπτιοι θεοποιούσαν τὰ ζῶα, ἴσως γιὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους εἶχανε βαρὺ τὸ συναίσθημα τῆς καταγωγῆς τῶν ἀπ' τὰ ζῶα. Ἐμεῖς ὅμως πρέπει νὰ περιφρονῶμε τοὺς αἰθρώπους πού θεώρησαν πρόγονό τους τὸ ἀπαισίον αὐτὸ ἔρπετό, πού ζῇ μέσα στὸ βόρβορο καὶ στὴ σήψη.

— Προσέξτε, Χέκεϋ! ἀπάντησε ὁ καθηγη-τῆς. Σιὴ ὁέση σας δὲν θὰ μιλοῦσα ποτὲ τό-σο προσβλητικὰ γιὰ ἓνα θεὸ τῆς Αἰγύπτου!.. Ὁ κροκοδείλιος ἦτανε ἱερὸ ζῶο πολλοὺς αἰῶ-νες. Μιὰ τόσο πολυχρόνια λατρεία, ποῖος ἔρει, θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ κάποια μυ-

—Ὅλοι οἱ καλεσμένοι σχημάτιζαν τώρα κύκλο, ὅπως στὸ θέατρο. Μιὰ χορεύτρια ἐρμήνευε με μεγάλη τέχνη τοὺς χοροὺς τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν : τὸ καλάμι, τὴ μέλισσα, τὸ ἱερὸ γεράκι, τὸν καθρέφτη... Οἱ κινήσεις της, ἡ ἔκφρασή της, μιλοῦσαν στὰ μάτια τοῦ σοφοῦ ἐκείνου ἀκροατηρίου.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα ἔπρεπε, πρὶν ἀπ' αὐτὴ, ν' ἀπαγγεῖλῃ ἡ Ζαννὶν Σουβεραίν, τοῦ ὄντεόν. Ἡ ἡθοποιὸς ὅμως ἀρνήθηκε νὰ πῇ ἔστω καὶ μιὰ λέξη μπροστὰ στὸν Ὁσκαρ Χέκεϋ. Ἦταν ὁ χειρότερος ἐχθρὸς της. Τῆς εἶχε γράψῃ μιὰ κριτικὴ γιομάτη δηλητήριο. Ἡ Ἀλίκη ντὲ Σεριζύ ἀδίκῃ προσπαθοῦσε νὰ τὴν μεταπείσῃ.

— Ὁχι!.. Λυποῦμαι... δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώ-πος κατέστρεψε τὴν καριέρα μου, τὴ ζωὴ μου, ἐπεὶδὴ ἓνα βράδυ, ἀπλοῦ-στατά, δὲν εἶχε θέμα νὰ γράψῃ. Τὸ καταλαβαίνετε αὐτό; Ὅστε καὶ με γνώριζε. Ἐπίσσε ὅμως κι' ἔγραψε γιὰ μένα πρᾶγματα ἀκατανόμαστα. Χωρὶς αὐτὸν θὰ ἤμουνα σήμερα στὴν Κωμεντί—Φρανσαίζ!.. Ὅταν τὰ διάβασα στὴν ἐφημερίδα θέλησα νὰ τὸν σκοτώσω, γύρευα τὴν εὐκαιρία. Δυστυχῶς φύγαμε τότε τουνέ...
Ἡ χορεύτρια λοιπὸν ἀπέδιδε τοὺς χοροὺς τῆς σελήνης, ἓνα δάκρυ, τὴ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ φεῖδι. Οἱ αἰγυπτιολόγοι ὅμως μονάχα παρακο-λουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον, κι' ἔτσι ἄρχισαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ οἱ κουβεντοῦλες.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ὁσκαρ Χέκεϋ, πού εἶχε βγῇ λίγα λεπτά ἀπ' τὴν αἴθουσα, ξαναγύρισε καὶ εἶπε σιγὰ στὸν καθηγητὴ Τερρώμπ :
— Ἀγαπητέ μου, ὅπως ξέρετε, οἱ πόνοι τῶν νεφρῶν μου ἄφισαν δυ-στυχῶς τὴν ἀθεράπευτη συνήθεια τῆς μορφίνης. Αισθάνομαι τώρα τὴν ἀνάγκη τῆς βραδυνῆς μου ἐνέσεως. Εἶμαι ἀξιολύπητος!.. Θὰ σᾶς ἦτανε δυνατό νὰ με δηγήσετε κάπου νὰ μείνω μόνος λίγα λεπτά ;

— Βεβαίωτα, ἀγαπητέ μου, σᾶς παρακαλῶ...
Σηκώθηκε καὶ ὠδήγησε τὸν ξένο του ἀνάμεσ' ἀπ' τοὺς καλεσμένους, ἀνοίξε στὸ βάθος μιὰ πόρτα κι' ἀναψε τὸ φῶς. Φάνηκε ἓνα μικρὸ δωμά-τιο με ἀπλὴ ἐπίπλωση, πού εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε γιὰ γραφεῖο τῆς κοντέσσας ὅταν ἦταν ἄκόμα ἀνύπαντρη.

Ὁ Χέκεϋ μπῆκε μέσα κι' ἔκλεισε ὁ ἴδιος τὴν πόρτα. Ὁ καθηγητῆς γύ-ρισε στὴ θέση του. Ὅλοι τοὺς εἶχαν ἀντι-ληφθῇ γιατί ὁ χορὸς ἦτανε μονότονος.

— Ὅσοι ἀπ' τὴν χορεύτρια, ἓνας νεαρὸς ποιητῆς διάβασε μόνος του τρία ποιήματά του, ἐκεῖνα πού ἦτανε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἡ Ζαν-νὶν Σουβεραίν. Ἐπρεπε κατόπιν νὰ τραγου-δήσῃ ἡ Ρόκα Μπλούμ, τῆς Ὁπερας. Ἀντί-θετα ὅμως ἀπ' τὴ Ζαννὶν, αὐτὴ περίμενε καὶ καλὰ νὰ γυρίσῃ ὁ Ὁσκαρ Χέκεϋ νὰ τὴν ἀκούσῃ. Δυὸ ἐπαινετικὲς γραμμὲς ἀπ' αὐτὸν ἦτανε πάντα πολὺ χρήσιμες γιὰ μιὰ καλ-λιτέχνηδα.

— Ἐτοίμο! ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς ντὲ Σε-ριζύ, δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἂν ἀκόμα ἤθελε φεύγοντας νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς Διδος Σουβεραίν καὶ τὸν θαυ-μασμὸ τῆς Διδος Μπλούμ, θὰ τοῦ ἦτανε ἀ-δύνατο. Τὸ παράθυρο ἔχει κάγκελα.

— Ἄδύνατο! ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς ντὲ Σε-ριζύ, δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἂν ἀκόμα ἤθελε φεύγοντας νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς Διδος Σουβεραίν καὶ τὸν θαυ-μασμὸ τῆς Διδος Μπλούμ, θὰ τοῦ ἦτανε ἀ-δύνατο. Τὸ παράθυρο ἔχει κάγκελα.

— Ἄδύνατο! ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς ντὲ Σε-ριζύ, δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἂν ἀκόμα ἤθελε φεύγοντας νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς Διδος Σουβεραίν καὶ τὸν θαυ-μασμὸ τῆς Διδος Μπλούμ, θὰ τοῦ ἦτανε ἀ-δύνατο. Τὸ παράθυρο ἔχει κάγκελα.

— Ἄδύνατο! ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς ντὲ Σε-ριζύ, δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἂν ἀκόμα ἤθελε φεύγοντας νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς Διδος Σουβεραίν καὶ τὸν θαυ-μασμὸ τῆς Διδος Μπλούμ, θὰ τοῦ ἦτανε ἀ-δύνατο. Τὸ παράθυρο ἔχει κάγκελα.

— Ἄδύνατο! ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς ντὲ Σε-ριζύ, δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἂν ἀκόμα ἤθελε φεύγοντας νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς Διδος Σουβεραίν καὶ τὸν θαυ-μασμὸ τῆς Διδος Μπλούμ, θὰ τοῦ ἦτανε ἀ-δύνατο. Τὸ παράθυρο ἔχει κάγκελα.

ΚΑΡΦΙΤΣΑ

Περίμεναν ἀκόμα. Μερικοὶ ἔβηχαν. Ὅλοι ἀνυπομονοῦσαν.
— Ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ μήπως εἶναι κακοδιάθετος, εἶπε ἐπὶ τέλους ὁ κ. Τερρώμπ.

Τότε δυὸ κυρίες εἶπαν πῶς τοὺς φάνηκε σὰν νὰ εἶχαν ἀκούσει μιὰ φωνὴ μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο τὴν ὥρα πού ἀπήγγειλαν τὰ ποιήματα.

Ὁ καθηγητῆς πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα, ἐλαφρὰ στὴν ἀρχή, κατόπι δυνατὰ. Καμμιὰ ἀπάντηση.

— Χέκεϋ!... φώναξε, Χέκεϋ!...

Πάλι καμμιὰ ἀπάντηση. Τὸ πρᾶγμα καταντοῦσε ἀνησυχαστικό... Προ-σάβησαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα, ἦταν ὅμως κλεισμένη ἀπὸ μέσα με τὸ σύρτη. Πολλοὶ φίλοι τοῦ Χέκεϋ τὸν εἶχανε ἰδῇ συχνὰ στὸ σπίτι του ἢ στὸ σπίτι τους ν' ἀποτραβιέται μόνος γιὰ τὴν ἐνεσὴ του. Τὴν ὥρα ἐκείνη εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία καὶ σιωπῇ. Κλειδωνότανε με τὸ σύρτη, ὅπως καὶ τώρα, ἡ ἀπουσία του ὅμως δὲ κρατοῦσε ποτὲ παραπάρω ἀπὸ ἑπτὰ ὥς ὀχτὼ λεπτά κι' ὕστερα παρουσιαζότατε πάλι ζωηρὸς κι' εὐδιάθετος. Ἀσφαλῶς κάτι ἔπαθε...

Σηκώθηκαν λοιπὸν ὅλοι στὸ πόδι. Καρέκλες ἀναποδογυρίστηκαν. Μερι-κὲς κυρίες ἀγωνιόσαν. Ἐνα μέρος τοῦ ἀκροατηρίου σχημάτιζε κύκλο ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα ἐνῶ ὁ λοχαγὸς ντὲ Σεριζύ χτυποῦσε δυνατὰ μ' ἓνα μπασοῦνι.

— Θὰ ἦτανε προτιμώτερο νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα, εἶπε ὁ κ. Γκαλλινὸ, παλιὸς φίλος τοῦ καθηγητοῦ Τερρώμπ. Χωρὶς ἄλλο εἶναι ἄρρωστος...

Ὁ καθηγητῆς ἔφερε ἓνα τσεκούρι κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ βαρεῖα, δυνατὰ. Τὸ ξύλο ὑποχωροῦσε, κατόπι ὁ σύρτης... Ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Τὸ μικρὸ δωμάτιο ἦτανε βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ὁρμησαν μέσα. Κραυγὲς φρίκης ἀκούσθηκαν ὅταν, ἀφοῦ ἀναψε τὸ ἡλεκτρικὸ, εἶδανε τὸν Ὁσκαρ Χέκεϋ ἐξαπλωμένο μπρούμυτα χάμω, με τὸ πρόσωπο στὸ χαλὶ καὶ σπασμένα τὰ χέρια.

Ἡ αἰγυπτιακὴ καρφίτσα, τὸ πρᾶγμα πού τοῦ προξενόυσε ἀποτροπια-σμὸ, ἡ αἰγυπτιακὴ καρφίτσα πού παρίστανε τὸν κροκοδείλο, ἦτανε χω-μένη στὸ σβέρκο του, πάνω ἀπ' τὸ ματωμένο του κολλάρο.

Αὐθόρμητα, ὁ λοχαγὸς ντὲ Σεριζύ, ὁ Γκαλλινὸ, ὁ καθηγητῆς Τερρώμπ καὶ ὁ καθηγητῆς ντὲ Σαὶν—Πλόρ, ἔσπρωχναν ἡλια πρὸς τὰ ἔξω τὰ πρό-σωπα πού εἶχαν ἔμπει στὸ μικρὸ γραφεῖο κι' ἄπλωσαν τὰ χέρια μπροστὰ στὴν πόρτα, ἐμποδίζοντας ὅλους νὰ μπουν καὶ νὰ ἴδουν.

— Δὲν εἶναι τίποτα, κυρίες, φώναζαν. Δὲν εἶναι τίποτα... Μιὰ μικρὴ κακοδιαθεσία.

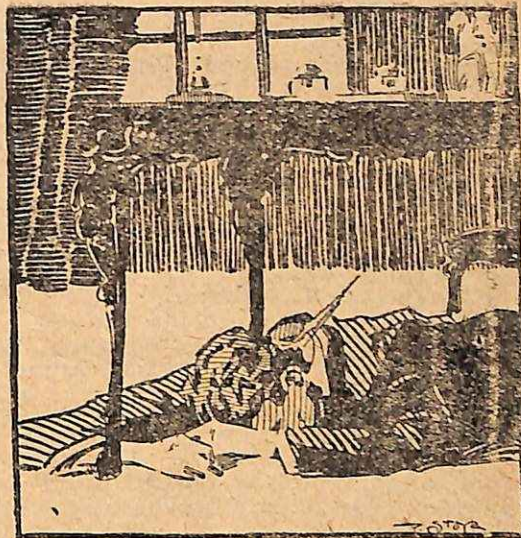
Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς Ντεγιάρ ἐξακρίβωσε ὅτι ἡ καρφίτσα, μπηγμένη με ἀπόλυτη ἀνατομικὴ ἀκρίβεια, εἶχ' ἐπιφέρει κεραυνοβόλο τὸ θάνατο.

Λοιπὸν, ὅταν ὁ δημοσιογράφος μπῆκε στὸ μικρὸ γραφεῖο ὅλοι οἱ κα-λεσμένοι καὶ ὅλες οἱ καλεσμένες εἶχαν ἰδῇ πὼς ἦτανε ἄδειο—χωρὶς καμ-μιὰ ἀμφιβολία : τὰ βλέμματά τους τὸ ἐξέτασαν ὁλόκληρο, ἐπεὶδὴ ὁ φω-τισμός ἦτανε δυνατώτερος ἐκεῖ μέσα.

Τὰ ἔπιπλα : τρία καθίσματα, ἓνας καναπὲς κι' ἓνα τραπέζι ἀπὸ ἀπλᾶ, κυρτὰ ξύλα, δὲν ἦτανε δυνατό νὰ κρύψουν ἄνθρωπο. Δὲν ὑπῆρχαν οὔτε παραπετάσματα, οὔτε τζάκι. Οἱ τοῖχοι, τὸ δάπεδο, ἡ ὁροφὴ δὲν παρου-σίανζαν κανένα σημάδι μυστικοῦ ἀνοίγματος. Οὔτε μπορούσε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς αὐτοκτονία.

Πὼς λοιπὸν ὁ Ὁσκαρ Χέκεϋ, μόνος, κατάνομος, μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ δωμάτιο, βρῆκε αὐτὸ τὸ τρομερὸ τέλος; Πὼς ἡ αἰγυπτιακὴ καρφίτσα πού λίγο πρὶν ὁ ἴδιος τὴν ἔρριξε με ἀηδία πάνω στὴν ἐταξέ-ρα, πῆγε καὶ μπήχτηκε μέσα στὸ σβέρκο του;

Τὸ ἔργο τῆς ἀνακρίσεως ἦτανε δυσκολώ-τατο. Φυσικὰ στράφηκε ἀντίον τῆς Ζαννὶν Σουβεραίν, πού εἶχε δηλώσει καθαρά τὸ μῖ-σος της γιὰ τὸ Χέκεϋ καὶ τὸ παλῶ τῆς σχέδιο νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ κοντέσσα ὅμως καὶ ἄλλες κυρίες βεβαίωσαν με τὸν κατηγορη-ματικώτερο τρόπο ὅτι ἡ ἡθοποιὸς, ὡς τῆ στιγμῇ πού ἔσπασαν τὴν πόρτα, δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τους. Ὁ τύπος χωρίστηκε σὲ δύο γνῶμες. Ἡ μιὰ μερίδα ἔγραφε πὼς ἡ ἡθο-ποιὸς σκότωσε τὸν συγγραφέα καὶ οἱ κυρίες θέλησαν νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ γυναικεῖα ἀλλη-λεγγύη ἢ ἀπὸ οἶκτο, ἡ ἄλλη μερίδα δὲν ἀπέκλειε τὴν πιθανότητα τοῦ θανάτου ἀπὸ ὑπερφυσικὲς ἀνεξιχνίαστες δυνάμεις κι' ἔ-φερνε ἀπειρα παραδείγματα ἀνάγκης, πού, κατ' αὐτοὺς, ἐπιβεβαίωναν τὴν ἐκδοχὴν της. Αὐτὴ ἡ κατάσταση κράτησε ἀρκετὲς βδο-μάδες, ὥσπου ὁ «Ἀνεξάρτητος» ἔκανε μιὰ σημαντικὴ πρόταση, ν' ἀνατεθῇ ἀμέσως καὶ

χωρὶς δισταγμοὺς ἢ συζητήσεις ἡ ἐξιχνί-ση τοῦ μυστηρίου τῆς ζωντανῆς καρφί-τσας στὸν κ. Χριστόφορο Ρότζες. Ἦτανε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού κατέγινε πολὺ με-τὶς ἀπόκριφες ἐπιστῆμες. Παλιὸς δικα-στικός, ἔζησε χρόνια στὴν Αἴγυπτο, στὶς Ἰνδίες, στὴν Περσία. Οἱ ἀνατολικὲς φαντα-σμαγορίες δὲν εἶχανε μυστικὰ γι' αὐτόν. Με προθυμία ὁ καθηγητῆς Τερρώμπ, με τὴν ἄδεια τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸν παρακάλεσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐξιχνίαση τῆς ὑποθέσεως κι' ὁ κ. Ρότζες πέρασε πολλὰς ὥρες μελετώντας τὸ φάκελλο. Μαζὺ με τὸν κ. Γκαλλινὸ, κοινὸ φίλο τοῦ κ. Τερρώμπ καὶ δικό του, ζήτησε νὰ ἰδῇ τὴν ἡθοποιὸν Ζαννὶν Σουβεραίν. Μ' ὅλο τὸ φόβο της ν' ἀνακατευτοῦν τὰ διαφι-ρα χρώματα τοῦ προσώπου της ἡ Λνὶν Σου-βεραίν δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ χε-κρούα της :

— Φαντασθῆτε, κύριε, καὶ πεθαμένος ἀκό-μα με καταδιώκει! Μήπως νομίζετε καὶ σεις πὼς ἐγώ;..

— Δὲν ἔχω σχηματίσει ἀκόμη γνώμη, δε-σποινίς. Παρακαλῶ μονάχα ν' ἀπαντήσετε σὲ δυὸ ἐρωτήσεις.

— Σ' ὅσες θέλετε, κύριε! Ἀλλὰ σῶστε με ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, σῶστε με! Ὅλοι με ἀποφεύγουν. Θὰ χάσω καὶ τὴ δουλειά μου. Τί θ' ἀπογίνω;..

— Πές τε μου, σᾶς παρακαλῶ, σὲ ποῖο μέρος τοῦ χώλλ βρισκόσαστε ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

— Πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο πέτρινο ἀγύχμα πού παρίστανε τὴ Σφίγγα.

— Δὲν φύγατε διόλου ἀπ' ἐκεῖ;

— Ὁχι. Μονάχα τὴ στιγμῇ πού ἄρχισαν νὰ φωνάζουν. Θέλησα νὰ ἰδῶ.

— Μπήκατε μέσα στὸ μικρὸ γραφεῖο;

— Ἐκᾶνα δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἔξω, με-τὰ ἐμπόδιζαν ὅμως τὴν εἴσοδο. Σκούιταρα ἀ-πάνω στὸν κ. Τερρώμπ.

— Ἀ!.. Θὰ τὸ θυμῆθῃ αὐτὸ ἄραγε;

— Ἦτανε πολὺ συγκινημένος καὶ δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ... Ἀλλά, βέβαια, πρέπει νὰ τὸ θυμῆθῃ!.. Γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμῇ, θυ-μοῦμαι πολὺ καλά, εἶχε πιάσει ἀπὸ χάμω τὸ μονύελό του, πού εἶχε πέσει φίνεται ἀπάνω στὸ χαλὶ, καὶ τὸ φοροῦσε, κί καθὼς με σκουνοῦσε πρὸς τὰ ἔξω με ἰστίταξε μέσα στὰ μάτια.. Θὰ τὸ θυμῆθῃ!..

Ὁ Ρότζες ἔμεινε σιωπηλὸς μερικὲς στι-γμές. Κατόπι ρώτησε πάλι :

— Εἴστε βεβαίω, ὅτι ὁ καθηγητῆς Τερ-ρώμπ πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ μονόκλ του;

— Χωρὶς ἀμφιβολία!

— Τοῦ εἶχε πέσει λοιπὸν;

— Ἐτοί φαίνεται, ἐγώ ὅμως τὸν εἶδα

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ 4 ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙ.— Μια πυτζάμα από γκριζο ή μπέζ πλούς στενεμένη στα μπατζάκια με μια ούρα κι' ένα σκουφάκι με δυο αυτάκια από το ίδιο πλούς. Τό έσωτερικό τών αυτιών τά μονοκόμματα γαντάκια και τίς γκετίτσες πού καλύπτουν τά παπουτσάκια. μπορεί τε νά τά κάνετε από ροζ πλούς. Τό κουστούμι αυτό είναι χαριτωμένο για παιδάκια από 6—12 ετών.

ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ.— 'Η φούστα φουσκωτή με τρία βολάν άν φόρμ (τό ένα πάνω στ' άλλο) πού καταλήγουν σέ μύτες. Στίς μύτες αυτές απλικάρουμε κύκλους σέ χρώματα άσσορτί με τά μπαλλόνια πού θά κρατάη τό κοριτσάκι.

ΠΙΕΡΡΕΤΑ.—Τό κουστούμακι αυτό πού ταιριάζει καλύτερα σέ μεγαλύτερικα κοριτσάκια πρέπει νά γίνη από μεταξωτό. Τό κορσάκι ντραπαρισμένο κρατιέται με τράντες. Τό πανταλόνι κολάν κάτω πλαταίνει στίς άγες. 'Ενας πλούσιος πλισαρισμένος γιακάς — από λαμέ, άν είναι δυνατόν—και τό καπελλάκι όπου υπάρχουν δυο πομπόν (δπως και στίς άγες) δίνουν έναν έξαιρετικό άνερα στό σύνολο.

Η ΘΕΡΙΣΤΡΙΑ.—'Ενα οποιοδήποτε μεταξωτό φουστανάκι του παιδιού σας με λίγα στάχυα και λίγα άγριολούλουδα (πού βρίσκονται εύκολα στά κατάστήματα τεχνητών λουλουδιών) μπορεί νά γίνη μία χαρά άποκρηάτικο κουστούμακι. 'Ενα δρεπάνι χαρτονένιο, κι' ένα στεφάνι άγριολούλουδα συμπληρώνουν τό σύνολο.

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ.— Μία παληά μπερτίτσα με κουκούλα βαμμένη κόκκινη, της φωτιάς ένα καλαθάκι και λιγάκι γούστο φάτουν για νά ντύσετε τό μικρό σας κοριτσάκι. Κόκκινοσκουφίτσα. 'Αν δέν υπάρχει κουκούλα στην μπέρτα, μπορεί ν' αντικατασταθή πρόχειρα μ' ένα πλεχτό κόκκινο μπερεδάκι.

ΝΤΟΜΙΝΟ.— Μ' όλο πού τά παιδάκια δέ συνηθίζεται νά φορούν ντόμινα, υπάρχουν περιστάσεις πού χρειάζεται νά κρατηθή άυστηρό ιγκόνιτο. Τότε φτιάχνετε ένα ντόμινο για τό παιδί σας αλλά σέ χρώμα κόκκινο, πράσινο βαθύ ή βαθύ γαλάζιο.

Η ΙΝΔΗ Κ' Ο ΙΝΔΟΣ.— Είναι δυο κουστούμακια φτηνά και χαριτωμένα. Τό ύφασμα πρέπει νά προτιμηθή σέ χρώμα χακί και οι φράντζες σέ χρώματα φανταχτερά (πορτοκαλλί, ρουδί, χρυσόκιτρινο). Λίγα φτερά στερεωμένα σέ μία κορδέλλα πού δένεται γύρω από τό κεφάλι συμπληρώνει τη μασκαράτα.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ.— Κοντή φουστίτσα με πούφια, ένα κορσάκι από κόκκινο, καφέ ή μαύρο βελούδο πού κλείνει με δέματα, μία μπλεκερινίτσα, μαλλιά από λινάρι κι' ένα χαρτονένιο μυτερό καπέλλο παρουσιάζει μία πρωτότυπη εμφάνιση μεσαιωνικής μάγισσας. 'Η σκούπα είναι άπαραίτητο συμπλήρωμα του κουστουμιού, γιατί λένε ότι τόν μεσαιώνα οι μάγισσες καθαλούσαν μία σκούπα και διέσχιζαν μ' αυτό τό περίεργο υποζύγιο σάν άεροπλάνο τό διάστημα.

Η ΓΙΑΠΩΝΕΖΑ.— 'Ενα καλοκομμένο κιμονό (με σταμπάτα ή με κεντητά χρυσάνθεμα) με μπορντούρα από μαύρο ή κόκκινο λάκας μεταξωτό και μία όμορφη γιαπωνέζικη

χτενισιά με δυο τρείς βελόνες είναι τό πιο χαριτωμένο μασκάρεμα για ένα μεγαλύτερο κοριτσάκι από 10-15 χρονών. Τό κιμονό πρέπει νά είναι ζωσμένο με μία πλατιά λουρίδα λίγο πιο πάνω ήπο την τάγια. Τό χρώμα της λουρίδας αυτής πρέπει νά είναι άσσορτί με τό φόντο του κιμονό.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.— Λιγάκι άκριβο αλλά πολύ φανταχτερό παιδικό κοστούμι: Τό κορσάκι από ταφτά λουρίδες χρυσές και μπέζ ή άσπρες κι' άσημένιες. Τό πανταλόνι από τό ίδιο ύφασμα σουρωτό με χρυσές ή άσημένιες λουριδίτσες στίς γαμπίτσες. Τά φτερά από φτηνό διάφανο λαμέ (χρυσό ή άσημένιο) με άπλό καριασμένες μαύρες, καφέ και μπέζ βούλες. 'Ο σκελετός των φτερών γίνεται από λεπτό αλλά γερό σύρμα. Τό καπελλάκι πρέπει νά γίνη από τό ίδιο ύφασμα του κουστουμιού και νάχη δυο μακρυές κεραίες από στράς περασμένα σέ λεπτότατο σύρμα.

'Υπάρχει άκόμη μία άτελείωτη σειρά και ποικιλία από κοστούμια άποκρηάτικα πού μπορούν νά φτιαχτούν ειδικά για παιδιά. Αρκεί μία έπιτυχημένη έμπνευση και λίγο γούστο στην εκτέλεση, στό γενικό φορμάρισμα, στην εκλογή των υλικών και των χρωμάτων για νά φτιάσετε ένα χαριτωμένο και πρωτότυπο κοστούμακι για τό αγοράκι σας ή τη χαριτωμένη σας μπεμπούλα. Αυτά μάλιστα τά έντελως πρωτότυπα κοστούμια πετυχαίνουν κάποτε περισσότερο, γιατί είναι όχι μόνο σύμφωνα με τό γούστο και τίς κλίσεις της καλής μαμάς πού τά φτιάχνει, αλλά και γιατί ταιριάζουν περισσότερο στό σώμα, τό άνάστημα, τό χρώμα τών μαλλιών και του προσώπου των μικρών για τους οποίους προορίζονται.

'Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την έμπνευση και την ικανότητά σας, ή άν θέλετε, μεταχειρισθήτε ένα από τά μοντέλλα πού σας δώσαμε παραπάνω και πού μπορούν εύκολα νά εκτελεσθούν. Έχοντας κανείς ώριμμένα πράγματα ύπ' όψιν του, είναι εύκολότερο νά προχωρήσει κατόπι μόνος και νά βρή κάτι καινούργιο. Οι 'Αποκρηές, εκτός από τη χαρά και τό γλέντι πού θά σας φέρουν, θά σας δώσουν και την ευκαιρία νά κάμετε ίσως μία νέα, έντελώς δική σας κρεασιόν.

Στην Εύρώπη και πρό παντός στην 'Αμερική δίδονται μεγάλες ειδικές γιορτές παιδικής μασκαράττας και βραβεύονται με άρκετά σοβαρά βραβεία τά πιο πρωτότυπα και χαριτωμένα κοστούμια, έδω όμως στην 'Ελλάδα φαίνεται πώς δέν είμαστε άκόμη ώριμοι για τέτοιους διαγωνισμούς και γι' αυτό φρονιμώτατα ή κρύβουμε τίς πρωτότυπες κρεασιόν μας στή σκιά της μετριοφροσύνης ή υιοθετούμε κάποιο από τά γνωστά μοντέλλα δίνοντας του την προσωπική χάρη μας και τό εμφανίζουμε ... παίρνοντας καμιά φορά και βραβείο, πού άν δέν είναι για την πρωτοτυπία είναι πάντως για τό γούστο των παιδιών και του δικού μας.

4 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΑ ΔΙΧΡΩΑ

Πόσοι και πόσες, άγαπητές μου άναγνώστριες, δέν περιμένουν τίς ήμέρες αυτές, για νά μπορέσουν, κάτω από μία μάσκα, νά νιώσουν την έλευθερία του έαυτού τους!

Μία μάσκα! Αυτό είναι τό μόνο πού μας χρειάζεται για νά μας κρύψει από όλον τόν κόσμο, μά και από τόν ίδιο τόν έαυτό μας.

Μία μάσκα κρύβει τη σκέψη μας, κρύβει τη λογική μας και τίς προλήψεις μας.

Με μία μάσκα ξεγελάμε συνειδητά ή άσυνειδητά τόν καθένα και ζούμε, έστω για μία στιγμή, έλεύθερες μέσα σ' όλους και ξεχωριστά από όλους.

Πόσα πράγματα δέν κάνει μία μάσκα!

Θυμάμαι κάποτε μία δεσποινίδα, πού ντυρότανε ν' άκούση, μά και νά υποφέρει, όταν ήταν σέ παρέα, μία φράση άνοιχτή, ένα σόκιν άνέκδοτο ή και καμιά λέξη άλληγορική.

Πιστεύετε με πώς μία βραδεία καρναβαλιού άνταμώνσαμε τυχαία με τη δεσποινίδα αυτή σ' ένα μπάλ μασκέ.

Έχόρεψε, ήπιε, τραγούδισε, εύθύμισε ως τό πρωτό.

Αυτό βέβαια δέν είναι τίποτα, όλ' αυτά θά τό κάνει ή κάθε μία μας.

Αυτή όμως έκανε και κάτι άλλο, πού τολμηρό, έξω από τίς συνήθειες και την τακτική της:

Φορούσε από μέσα μία τουαλέττα «Νεράιδας της 'Αποκρηάς». 'Ενας βαρύς πέπλος σκέπαζε τά γυμνά της Νεράιδας και ή μάσκα τό πρόσωπο.

Σ' ένα, λοιπόν, ένθουσιασμό, ή δεσποινίδα αυτή, έπέταξε τό βαρύ πέπλο κ' έμεινε μονάχα με τά τουλάια, πού κρύβανε... Τί κρύβανε; Σχεδόν τίποτα... Και όμως έχόρεψε έτσι, γιατί την έκρυβε ή μάσκα.

Βέβαια ή μάσκα γινότανε τη στιγμή εκείνη τό παραβάν άνάμεσα σέ κάθε πρόληψη και κάθε κοριτσιότικη σεμνοτυφία.

Τί δέν κάνει λοιπόν μια μάσκα!

'Αλλοτε πάλι μου έτυχε νά δώ σοβαρές καθηγήτριες και κυρίες, πού θά σέ κεραυνοβολούσαν μ' ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση άν έτολμούσες νά μπής μέσα στό σαλόνι τους με κάπως προκλητικό φόρεμα, τίς είδα, έπηρεασμένες από την άσυνείδητη μάσκα και την γενική τρέλλα του περιβάλλοντος, νά χορεύουν ... αλλά Ζοζεφιν Μπαίκερ έπάνω σέ τραπέζια καμπαρέ!

Και μήπως λίγες φορές συνέβη μικροδίες νιοπάντρες νά συλλάβουν έπ' ατόφωρό κάτω από μία μάσκα την άυστηρή... πεθερά τους, πού ως την Κυριακή εκείνη της άποκρηάς δέν μιλούσε παρά μόνο για τά κυριακάτικα ... κηρύγματα;

ΠΡΙΟ.

(Παρακαλώ τίς άναγνώστριές μου, νά άπευθύνονται: «Δερματολόγον» Πάνθεον, και νά στέλλουν από μία έρώτηση ή κάθε φορά).

Σωτηρία: Μεταχειρισθήτε την έξής αλοιφή.

Lanoline	250 gr.
Polysulfure de potassium	50 >
Eau	250 >
Oxide de zinc	5 >
Vaseline liquide	200 >

'Ελληνόπουλα: 'Αγοράσετε από τό φαρμακείο ένα μικρό φιαλίδιο όξυζενέ «Μερκ» και μ' ένα μπαμπάκι κάνετε μία έλαφρά έπάλειψη. Προσθέτετε δυο τρείς σταγόνες άμμωνία.

Σιγά, σιγά όχι μόνο θά έρθη στό χρώμα του, αλλά και θά ξανοίξη τόσο πολύ, πού δέ θά διακρίνεται καθόλου. Θά με υποχρεώσετε νά μου στείλετε τη διεύθυνση των Δδων και Κών πού διαβάζουν περιοδικά στην πόλη σας.

Ζαία: Βλέπω πώς ζητάτε ν' άφιερώσω όλη τη στήλη αυτή μονάχα για σας. 'Εχουν όπως βλέπετε κι' άλλες σειρά.

'Αφο μεταχειρίζεστε τό Κολynos γιατί βάζετε και τη σόδα; 'Επ'αναλάβετε τη δεύτερη έρώτησή σας πού συγκεκριμένα για νά σας δοθώ άπάντησις.

Στην τρίτη έρώτησή σας: σας συμβουλεύω νά πλένεστε πρωτό και βράδυ με χλιαρό νερό, τρίβοντας τό σκληρό μέρος έλαφρά με έλαφρόπετρα. 'Επειτα δυνατά μ' ένα τρίχινο γάντι. Λίγη κολώνια, στέγνωμα και λίγη βαζελίνη.

Στην τέταρτη έρώτησή σας, σας συμβουλεύω νά πάρετε ένα κουτί The des Alpes και νά πίνετε κάθε βράδυ ένα φλυτζάνι με ζάχαρη. Θά εξαλειφθούν μόνα τους.

Στην πέμπτη έρώτησή σας άδυνατώ βέβαια νά άπαντήσω έδω έκτεταμένα. Νά στερεώσουν μπορούν όχι βέβαια και νά μικρύνουν. 'Υπάρχει ειδική θεραπεία.

Στό έκτο έρώτημά σας τί νά άπαντήσω; Σ' όλο τόν κόσμο συμβαίνει τό ίδιο. Τά σημάδια είναι από τό σφίξιμο και έφ' όσον θά σφίγγουμε θά υπάρχουν.

Στό έβδομο έρώτημά σας: 'Υπάρχουν πολλά πού συνδυάζονται και με μασάζ.

Σας δίνω μία συνταγή πού την δίνετε νά την εκτέλεση κανένα μεγάλο φαρμακείο.

60 gr.	Suc d' oignon de lis blanc
60 >	Miel de Narbonne
30 >	Cire blanche.

'Αλί κη ν: Είναι άποκλειστικώς και μόνον ζήτημα διαίτης. 'Αλλώστε και αυτή άκόμη ή φυσική σας άποστροφή στά λιπαρά και στά ισχυρά καρυκεύματα δέν είναι παρά μία υποσυνείδητη ύπόδειξη του οργανισμού σας για νά απέχτε απ' ό,τι μπορεί νά παροξύνει την κατάσταση. 'Ακολουθήστε λοιπόν τίς ύποδείξεις πού σας δίνει ή σοφία της φύσις.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Τά δίχρωμα φαίνεται πώς πάλι προτιμούνται από τίς Παριζιάνες και πολύ δίκαια, διότι ένα φόρεμα δίχρωμο, δηλαδή, ένα φόρεμα μαύρο από μαροκέν ή κρέπ ντε σίν, κρέπ σατέν με ένα άμπιεσεμάν από κρέπ ροαίν πράσινο, μπλε παστέλ, ρουμπί χρυσαφί ή άσπρο είναι πιο χαριτωμένο και συνδυάζει ένα φόρεμα άμτιπιγιέ, πού μπορεί νά φορεθώ σ' όλες τίς ώρες της ήμέρας.

'Ετσι λοιπόν μία μικρή άλλαγή της μόδας σ' άπογευματινά φορέματα θά κάνει πάλι κάθε γυναίκα νά δημιουργήσει καινούργιες άσχολίες γύρω από την εμφάνισή της.

Αυτή ή άλλαγή έχει ένα μεγάλο καλό. Είναι πρακτική, γιατί μπορεί κάθε κυρία, με λίγα έξοδα, νά διορθώσει, νά μακρύνει ένα φόρεμα πού ή τωρινή μόδα τό βρίσκει κοντό ή ντεκολτέ.

Φαίνεται πώς αυτή ή άλλαγή της μόδας—πού βρίσκω πολύ χαριτωμένη—θά είναι ή φαβορί της γκαρνταρόμπας κάθε κυρίας.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΧΟΡΟΥ

Με τό άνοιγμα των χορών, τά βραδυνά φορέματα φαίνεται πώς θά εξακολουθήσουν τά ίδια, κρατώντας τη γραμμή πού ως τώρα λανσάρισαν τά Παρισιναί σπίτια.

Δηλαδή κλειστά μπροστά και πολύ ντεκολτέ πίσω. 'Ως χρώματα θά κυριαρχήσουν τό άσπρο, μπλε παστέλ και μαύ. 'Ως ύφασματα, κρέπ—σατέν, βελούρ σιφόν, λαμέ και σουά άρτιφισιέλ.

Θά δούμε στά βραδυνά φορέματα πολλά βολάν.

Η μόνη άλλαγή στά βραδυνά φορέματα, θά είναι μία ούρα από τούλι σ' ένα τόσο σκούρωτερο από τό χρώμα της τουαλέττας.

Τούλια επίσης θά φορεθούν ως μικρές κάπ με πολλά βολάν σέ διάφορες άποχρώσεις.

Και μία άλλη πληροφορία έρχεται, πώς οι τετράγωνοι όμοι δέν μπορούν νά κάνουν πιά την εμφάνισή τους, καθώς και οι μεγάλες φούσκες των μανικιών.

'Οπως όλα τά πράγματα, πού έρχονται, επικρατούν και κατόπιν φεύγουν για νά πέσουν στή λήθη ή για, νά ξανάρθουν ύστερα από καιρό, έτσι και οι τετράγωνοι όμοι, καθώς και οι φούσκες πού είπαμε, μας άποχαιρούν πρ' ός τό παρόν...

Και έτσι, εκτός πού άπαλλάσσουν τίς εμφανίσεις μας από μία μονοτονία, ή όποία, μ' όλη τη σοφή γυναικεία διαίθησή μας, μπορεί νά γίνη υπερβολική μας δίνον την ευκαιρία νά δοκιμάσμε και κάτι νέο, ίσως πιο έλκυστικό.

LILY

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Η γυναίκα οφείλει, μία φορά την εβδομάδα τουλάχιστον, να κάνει ένα λουτρό μάλλον χλιαρό.

Δεν χρειάζονται βέβαια συνταγές για ένα απλό λουτρό καθαριότητας. Η μόνη συνταγή είναι το πράσινο σαπούνι, ένα γάντι και μία βούρτσά.

Μόλις μπήτε λοιπόν στο μπάνιο σας, ξεπλύνετε μέσα ως το λαιμό για ένα τέταρτο της ώρας για να απαλύνει η επιδερμίδα. Έπειτα μισοσηκώνετε, σαπουνίζετε τη σκληρή βούρτσά με το σαπούνι και τρίβετε καλά όλο το κορμί. Ξαναβουτάτε στο νερό ως πού να φύγει το σαπούνι και μένετε πάλι μέσα στο νερό ήρεμα για πέντε ακόμα λεπτά.

Βγαίνετε τότε από το μπάνιο και τυλίγεστε καλά σε ένα μπερνάρ στεγνό με το οποίο και θα σκουπισθήτε.

Αρχίσετε αμέσως ένα τρίψιμο σε όλο το κορμί με ένα σκληρό πι νί, έπειτα με ένα γάντι τρίψιμο ως πού να κοκκινήσει καλά το δέρμα. Έπειτα αλείψετε καλά με κολώνια.

Αυτό το λουτρό, όπως ονομάζεται, λουτρό καθαριότητας είναι το πιο κατάλληλο για την υιοφροία του κορμιού ως και για το σκίσιμο της σάρκας που πλαδαράνει σε διάφορα μέρη του σώματος.

ΛΟΥΤΡΑ ΣΥΝΘΕΤΑ

Τα πι τ υ ρ ο υ χ α λ ο υ τ ρ ά λευκαίνουν, απαλύνουν και δροσίζουν το δέρμα.

Παρασκευάζονται βάζοντας μέσα στο μπάνιο μία όκα πίτουρα δε ένα μέσο σε ένα τούλινο σακί. Η, κι' αλλιώς: παίρνετε πέντε χιλ. νερό κι' ένα πίτουρα, τα βράζετε μαζί 10 λεπτά και το νερό αυτό σουρωμένο το ρίχνετε στο μπάνιο.

Γά μ υ λ ο υ χ α λ ο υ τ ρ ά απαλύνουν την επιδερμίδα και θεραπεύουν τις ελαφρές κι' επιπόλεις φλεγμονές του δέρματος, που το κάνουν να εμφανίζεται ερεθισμένο και υπερασμικό.

Παίρνετε ένα χιλ. νισσέτι και τόν λυώνετε ιδιαιτέρως σε τέσσερα λίτρα νερό. Τό χύνετε στο μπάνιο κι' ανακατεύετε.

Γά λ ο υ τ ρ ά α ν θ ρ α κ σ ό δ α ς, αρωματισμένα ή όχι, σκληραίνουν το δέρμα. Δίνετε στο φαρμακοποιό σας και παρασκευάζει: 600 gr. Carbonate de Soude

15 > Ess. de lavande

5 > Eucalyptus

10 > Romarin

Ρίχνετε απ' αυτό λίγο κάθε τόσο στο μπάνιο σας.

Γά λ ο υ τ ρ ά α π δ φ λ α μ ο υ ρ ι. Παίρνετε ένα χιλ. άνθη φλαμουριάς και τα βάζετε σε 10 λίτρα νερό. Σουρώνετε και ρίχνετε μέσα στο μπάνιο σας. Ξεκουράζει αμέσως το κορμί.

ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Αυτά δεν έχουν βέβαια τον ίδιο σκοπό με τα προηγούμενα, αλλά χρησιμοποιούν για να απαλύνουν, να λευκαίνουν, να γλυκαίνουν, να αρωματίζουν την επιδερμίδα. Τα απλούστατα είναι τα κάτωθι:

Γά λ ο υ τ ρ ά γ λ υ κ ε ρ ί ν η ς: Συνιστώνται στα πρόσωπα που έχουν την επιδερμίδα στεγνή και άδωξη. Παρασκευάζονται ως εξής: Μέσα σε 250 γραμ. νερό προσθέτετε 50 γραμ. γλυκερίνη και 40 γραμ. ροδόσταμο.

Γά λ ο υ τ ρ ά τ ή ς κ ο λ ο ν ι α ς παρασκευάζονται ρίχνοντας ένα λίτρο κολώνια στο μπάνιο σας.

Γά λ ο υ τ ρ ά λ ο υ τ ρ ά ξεκουράζουν το κουρασμένο κορμί, θεραπεύουν τις φαγούρες και τις κοκκινίλες. Παρασκευάζεται από την προηγούμενη:

Colle de Flandre 400 gr. Sel marin 150 > Savon blanc fondu 500 > No. 3 λίτρα

και ρίχνετε την επομένη όλα μαζί μέσα στο μπάνιο σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν α ν τ ι ν α : Εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Η περίπτωση σας βέβαια είναι πολύ τραγική αν τον έχετε αγαπήσει. Κακό βέβαια δεν είναι ο έγωισμός σε τέτοιες περιπτώσεις και πρέπει να τον διατηρήσετε για την όλη αξιοπρέπεια σας. Από το γράφημά σας καταλαβαίνω ότι έχετε πολλά χαρίσματα. Είναι λοιπόν κρίμα να σκλαβώνετε κάτω από ιδιότροπους και ζηλότυπους χαρακτήρες.

Θά σάς παρακαλέσω να μου στείλετε, αν σας είναι δυνατόν, ένα κατάλογο των Διδων ή Κων που διαβάζουν το Πάνθεον στην πόλη σας Εύχαριστώ.

Κ α λ υ ψ ό : Εύχαριστώ για τα εύγενικά σας αισθήματα. Μην αμφιβάλλετε, θα φροντίσω.

Αίδα Μ. Ν. Δεν ήταν ανάγκη. Στείλετε μου τη φωτογραφία σας.

Σ ω τ η ρ ί α : Έδωσα το γράμμα σας στην δερματολόγο.

Κάθε νοικοκυρά περιμένει τις απόκριες για να μπάσει λιγάκι τη χαρά στο σπιτικό της. Κονφετί, σεργαντίνες, μία μάσκα χαρίζονταν μίαν ευθύμια κι' ένα άνοιχτόκαυδο γέλιο.

Άλλοτε, τα παλιά εκείνα χρόνια, από την ημέρα που άνοιγε το τριώδι, κάθε σπίτι ήταν προετοιμασμένο κι' έπεριμενε φίλους και συγγενείς να τους κάνουν αϊφινιδιασμό μασκαρεμένοι. Τα άριστοκρατικά σίτια συνήθιζαν να βάζουν και μία δήλωση στην έφημερίδα ότι την τάδε ημέρα από την τάδε ώρα η θύρα του μεγάρου θα είναι άνοιχτή.

Γνωστοί λοιπόν και άγνωστοι με διάφορες μεταμφιέσεις, παρτές παρτές, έμπαιναν, έρχονταν τα κονφετί και τις σεργαντίνες, έπιναν ένα ποτηράκι κρασί, έχόρευαν, εύχόντουσαν τους νοικοκυραίους και έφευγαν να πάνε σε άλλο σπίτι.

Σήμερα πιά δεν γίνονται τσιούτρου είδους προσκλήσεις. Έκείνοι που θέλουν να δεχθούν μεταμφιεσμένους στο σπίτι τους τους καλούν με ιδιαίτερες προσκλήσεις:

Ο Κος και η Κα Ν. Ρ. λαμβάνουν την τιμήν να παρακαλέσουν τον Κον και την Καν Π... όπως εύχεστούμενοι λάβουν μέρος εις τον δοθησόμενον χορόν μετεμφιεσμένων εν τη οικία των όδδς... άριθ... την 10ην Φεβρουαρίου 1934. Έν Αθήναις, τη 5/2/34

Είναι ένας κοινός βέβαια τύπος προσκλήσεως που περιορίζει τους προσκαλεσμένους και κανονίζει βεβαίως και τις προετοιμασίες της οικοδέσποινας για να εύχαστήση και όλους εκείνους που θάρθουν να τιμήσουν με την ευθύμια τους το σπίτι της.

Τα κουστούμια βέβαια δεν καθορίζονται για ένα χορό μετεμφιεσμένων. Αυτό είναι ζήτημα γούστου.

Εκτός από τα διάφορα έκκεντρικά ή άλλας έπινοήσεις του μετεμφιεσμένου, πιο συνηθισμένα είναι τα Ισπανικά κουστούμια, τα Μακεδονικά, τα κουστούμια έποχης Αμαλίας, έπειτα τα έξωτικά όπως τα Ιαπωνικά, τα Αινουτικά, τα Περισικά και έν γένει τα όρατα παράξενα της Απω Ανατολής.

Ένα χαριτωμένο είναι και το κουστούμι της κολομπίνας.

Οι άντρες συνηθίζουν πολύ το «ντόμινο», το «κουστούμι του Πιερότου» όπως έπίσης περίφημα είναι τα Ιαπωνικά, τα Μαχαράγια και έν γένει όλα της Απω Ανατολής.

Πάντως όπου κι' άν πάμε, σε σπίτι ή σε δημόσιο χορό, οι τρόποι της καλής συμπεριφοράς επιβάλλονται:

1) Να είμαστε ντυμένοι εύπρεπώς.

2) Να μη καταχωώμεθα της μάσκας και να ένοχλούμε γνωστές και άγνωστες κυρίες ή κυρίους, γιατί μ' αυτό τον τρόπο φέρνουμε σε δύσκολη θέση όχι μόνο τους νοικοκυραίους μ' και τους καβαλιέρους.

Επιτρέπεται βέβαια να ρίχνουμε χαρτοπόλεμο και σεργαντίνες από το τραπέζι μας ή έν γένει από τη θέση μας σε όλον τον κόσμο. Εκτός αν δούμε ότι δυσχερούμε τη συζήτηση που τα πετούμε, τότε πρέπει να σταματήσουμε άμέσως.

Μία κυρία στίς συγκεντρώσεις αυτές πρέπει πάντοτε να συνοδεύεται από τόν καβαλιέρο της, διότι είναι οι μόνες εύκαιρές που ένώ μπορούν να δημιουργηθούν τόσα και τόσα έπεισόδια και παρεξηγήσεις, δυστυχώς δεν μπορεί να βρεθεί καμιά δίκχη ούτε στην δικαιολογία ούτε στην έξήγηση.

Μέσα στην γενική ευθύμια και χαρά, μέσα στο χορό και την κίνηση, διασκεδάσετε, όπως κρατά βέβαια το κέφι σας, μέσα στους όρους της εύπρεπείας και της καλής συμπεριφοράς χαρίζοντας εύχαριστες στιγμές γέλιου και ευθύμιας και στόν έαυτό σας και στην όλη συγκέντρωση γύρω σας.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΑΡΝΙ ΜΠΙΖΕΛΙΑ.—Στά 7-8

άτομα πέρνομε μία όκα κρέας, το κόβουμε μικρά κομμάτια και το βάζουμε στην κατσαρόλα να κβουρντισθί με κομμενο κρομμύο, λίγη ντοματα και βουτυρο.

Ανακατωνομε το κρέας εως οτου ξανθίσει και πιωθί το ζουμί του. Όταν καβουρ τιθί, ρίχνουμε νερό τόσο ώστε να σκεπασθί όλο το κρέας, άλάτι, πιπέρι και όχι άλλη τοματα προς το πυρον για να μη σφίξουν τα μπιζέλια. Έως οτου πάρει λίγες βράσες καθαρίζομε μια εως μιάμισυ όκα μπιζέλια και τα κοβουμε έν άνάγκη εις 2 μέρη και τα ρίχνουμε μεσα. Όταν κοντεύουν να βράσουν ρίχνουμε και την άλλη τοματα.

ΚΟΙΟΛΕΤΤΕΣ ΠΑΝΕ.—Για 5 άτομα πέρνομε 3 κοτόλετες αρνιού. Τις χωρίζουμε, ώστε νάχη ή κάθε μία ένα παιόι, τις χτυπάμε, τις αλατοπιπερώνουμε και από τα δύο μέρη και τις αφίνουμε έτοιμ επί 5 λεπτά της ώρας. Σ' αυτό το διαστήμα σπάζομε 2 αυγα σ' ένα πιάτο και τα χτυπάμε με δύο κουταλιές νερό, ένώ εις ένα άλλο πιάτο βάζομε μια χούφτα γαλέττα. Βάζομε στο τιγάρι βουτυρο και εως οτου αυτό ζεσταθί πιάνομε την κοτολέττα από το κόκκαλο, την βαφίζουμε στ' αυγά και έπειτα στο πιάτο με τη γαλέττα, προσέχοντας να κολλήση καλά ή γαλέττα κι' από τις δύο πλευρες της. Κατόπιν τις ρίχνουμε στο τιγάρι και τις αφίνουμε εως οτου ψηθούν και ξανθίσουν. Σεβρίζονται με πουρέ πατατα ή τηγανητές πατάτες, ή με οποιαδήποτε σαλατα.

ΕΚΜΕΚ ΚΑΤΑΪΦΙ.—Πέρνομε 5 δραμία μαγια της μπυρας και την διαλύομε σε λίγο χλιαρό γαλα από τα 75 δραμία που θα παρώμε, μέσα σε μία μικρή λεκάνη. Κοσκινίζομε μισή όκα άλευρι, από το οποίο βάζομε μια χούφτα στη λεκάνη με τη μαγια, βάζομε και 2 πρέζες άλατι. Τ' ανακατωνομε να γίνουν ένα κουρκούτι χωρίς σπολους. Βάζομε τότε το μίγμα σε ζεστό μέρος ν' άνεβή κι' έτοιμαζομε το άλλο άλευρι ως εξής: Το βάζομε σε μία μεγάλη λεκάνη, κανομε στο μέσο ένα λάκκο και σπαζομε σ' αυτόν 4 αυγά προσθέτομε 60 δραμία βούτυρο λυωμένο, λίγο χλιαρό γαλα (τό ποσο γαλα θα βάνωμε θα μάς το κανονισθί το ζουμάρι) και τη μαγια που πρέπει νάχη εως οτου άνεβεί. Τα ζυμώνουμε εως οτου ανακατευθούν καλά κι' ύστερα τα δουλεύομε χτυπητά. Δηλαδή ανασηκώνομε με το δάχτυλο τη μαζα αυτή και τη χτυπάμε μεσα στη λεκάνη. Έξακολουθούμε έτσι εως οτου όλη ή μαζα γίνη μία και πολύ ελαστική, όποτε προσθέτομε και 3 κουταλιές ζάχαρι. Δουλεύομε λίγη ώρα άκομα και ή ζυμη είναι έτοιμη. Τότε πέρνομε μία κατσαρόλα ή μια καραβανα, πλατους ένός στρουγγυλου ψωμιού, την βουτυρώνομε εσωτερικώς, αφίνομε τη ζυμη ν' άνεβή και κατόπιν την ψήνομε σε φούρνο ή στο σπίτι. Όταν ψηθί, την αφίνουμε να κρυώση και βάζομε το εκρέκ αυτό στην κατσαρόλα και το βάζομε ολοκληρο εις ένα ταψι (έν το πάχος του δεν είναι υπερβολικό) ή το κόβομε προηγουμένως σε φέτες ένός δακτύλου, το περιλύζομε με σιρόπι (άναλογία μία όκα ζάχαρι σε 250 δραμία νερό) και βάζομε το ταψι στη φωτιά να σιγοβράση εως οτου το εκρέκ πιή το σιρόπι. Κατόπιν κατεβαζομε το ταψι από τη φωτιά, και όταν κρυώσει τελείως, σκεπάζομε την επιφάνεια με άφρόκρεμα την οποίαν έχομε χτυπήσει με σύρμα, όπως τη μαρόγκα.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Αρνί μπιζέλια
Τυρί—φρούτα

Πιλάφι σκέτο
Γιαούρτι—κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ρεβύθια γιαχνί
Έληές—ρέγκα—φρούτα

Μπρόκολα σαλάτα
Έληές—φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι σχάρας
Ραδίκια—φρούτα

Πατζάρια σκορδαλιά
Γιαούρτι—κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κοτολέτες πανέ
Σαλάτα μαρούλι
Έκμεκ καταΐφι.

Μακαρόνια, αυγά μάτια—γλυκό.

ΔΕΥΤΕΡΑ

Σαλιγάκοι
Φρούτα

Φάβα
Έληές—κομπόστα

ΤΡΙΤΗ

Πηχτή χοιρινή
Πατάτες τηγανιτές
Τυρί—φρούτα

Μαρίδες τηγανιτές
Χόρτα—γλυκό

ΤΕΤΑΡΤΗ

Σουπιές γιαχνί
Φρούτα

Πατάτες σαλάτα
Λακέρδα—έληές.

ΣΑΛΙΑΓΚΟΙ.—Μαγειρεύονται συνήθως γιαχνί. Πρέπει όμως να τρώγονται ύστερα από 15 μέρες το λιγώτερο, από τότε που τους μαζέψαμε. Για να μαγειρευθούν, πλύνονται πρώτα με άφθονο νερό. Κατόπιν πρέπει να σπάσωμε την κορυφή του κελύφους των και έπειτα να τους μαγειρέψωμε. Πολλοί τούς ζεματούν πριν, τους καθαρίζουν από τα κελύφια τους κι' έτσι τους μαγειρεύουν με κρεμμύδι ψιλοκομμένο και λάδι.

ΠΗΧΤΗ ΧΟΙΡ.—Πέρνομε ένα χοιρινό κεφάλι, όχι μεγάλο, το όποιον συνήθως πουλιέται καθαρισμένο, και το βάζομε δυό ώρες τουλάχιστο στο νερό να ξεπλυθί. Κατόπιν το πλένομε με άφθονο νερό και το βάζομε ολοκληρο να βράση με νερό σε μία κατσαρόλα. Όταν πάη μερικες βράσεις ξεαφρίζομε, ρίχνομε μέσα λίγα χόρτα διάφορα, ένα φύλλο δάφνης, 2-3 γαρύφαλλα, λίγα σπυριά πιπέρι και άναλόγο άλάτι. Όταν βράσουν όλα καλά, κατεβαζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά. Και το μεν ζουμί το περνάμε από τρυπητό και το ξαναβαζομε στην κατσαρόλα, το δε κεφάλι καθαρίζομε απ' τα κόκκαλα και κόβομε τα ψαχνά σε μέτρια κομμάτια.

Αφ' ου τα αλατοπιπερώωμε τα βάζομε και πάλι να βράσουν με το περασμένο ζουμί επί ένα τέταρτο της ώρας. Ύστερα από το δεύτερο αυτό βράσιμο κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, ρίχνομε 2-3 κουταλιές ζούδι και με μία κουτάλα πέρνομε από την κατσαρόλα και γεμίζομε φόρμες ή άλλα δοχεία, τα όποια τοποθετούμε κατόπιν σε ψυχρό μέρος για να πήξουν. Ποτέ δεν σεβρίζεται με το δοχείο. Την βγάζομε, την κόβομε, την βάζομε στα πιάτα και την σεβρίζομε.

ΣΟΥΠΙΕΣ ΓΙΑΧΝΙ.—Πέρνομε μία όκα σουπιές και τις πλένομε με άφθονο νερό. Κατόπιν τις σκίζομε και βάζομε τα έντόσθια, το κόκκαλο και το μελάι, το όποιον κρατούμε χωριστά, ένώ πετάμε τα άλλα. Ύστερα τις κόβομε κομμάτια, έπίσης και τους πλοκάμους αν είναι μεγάλοι. Καβουρντίζομε σε 75 δραμία λάδι 150 δραμία κρεμμύδια ψιλοκομμένα, κι' όταν ξανθίσουν βάζομε στην κατσαρόλα και τις σουπιές. Όταν βράσουν λίγο τότε ρίχνομε μέσα ένα ποτήρι κρασί άσπρο άρετσίνωτο, μισό μάτσο μαϊντανό, ένα ποτήρι νερό, αλατοπίπερο και το μελάι αν θέλωμε. Σκεπάζομε την κατσαρόλα και τις αφίνομε να σιγοβράσουν εως οτου πιωθί το ύγρο τους και αυτές ψηθούν καλά.

ΡΕΒΥΘΙΑ ΓΙΑΧΝΙ.—Τα ρεβύθια, όποσδήποτε και αν μαγειρευθούν, πρέπει να μουσκεύονται από την προηγουμένη, όπως όλα τα όσπρια. Μετά το μουσκεύμα πρέπει να χύσωμε το νερό τους και να ρίξωμε επάνω τους σόδα (άναλογία δύο κουταλιές της σουπας σόδα σε μία όκα ρεβύθια). Έπειτα από ένα τέταρτο τα τρίβομε να βγί ή φλούδα τους, και απ' ου τα ξεπλύνομε δυο ή τρεις φορές τα μαγειρεύομε, ακριβώς όπως όλα τα άλλα όσπρια. Συνήθως γίνονται σουπα ή με κρέας. Πολλοί όμως τα κάνουν γιαχνί, πλάκι και έν γένει όπως και όλα τα άλλα όσπρια.

Από τα ξερά ρεβύθια, κατασκευάζονται τα έπτάρυμα και τα σιμίτια. Είναι όσπρια εύγευστα και θρεπτικά, από την άρχαιότητα δε ήσαν γνωστά. Τα άναφέρει και αυτός ο Όμηρος.

(Η αυλαία ανοίγει κι' εμφανίζεται ο πρωταγωνιστής).

ΠΡΩΤΑΓ.— Κυρίαί και Κύριοι! Λόγω μιας διαφωνίας με τον συγγραφέα, το έργο, που επρόκειτο να παιχθεί απόψε, δεν θα παρασταθεί. Άλλα προτείνω στο αξιοτίμο κοινόν να μου επιτρέψει να του απαγγείλω ένα μονόλογο. Μην εκπληττήσετε, Κύριοι, αν ο άνθρωπος που έχει την τιμήν να σας μιλή αυτήν τη στιγμή, ενώ είναι καταταραχμένος από ένα έπεισόδιο δυσάρεστο που τον λύπησε κατάβαθα, σας προτείνει να σας πη κάτι το εύθυμο. Έμεις οι ήθοιοι έχουμε συνθιήσει κι' αυτά και άλλα. Υποκρινόμενοι τους δισεκατομμυριούχους ενώ στα παρασκήνια μας περιμένει το αντιπαθητικό πρόσωπο του απλήρωτου ράφτη μας και φοράμε στέμματα βασιλικά ενώ έχουμε για κατοικία μια ταπεινή και παγωμένη καμαρούλα, γελάμε και διασκεδάζουμε τους άλλους ενώ η αγωνία μας σφίγγει την καρδιά. Όλοκληρη η ζωή είναι μια κωμωδία και ο ήθοιος πρέπει να είναι έσο φορές ήθοιοι. Άλλα κατά βάθος ο καθένας από σας, κύριοι, είναι ένας ήθοιος που κρύβει μέσα στα τριςβαθα της ψυχής του τη φάρσα του, τη κωμωδία του και αλλοιμονο! πολλές φορές τη τραγωδία του. Και πρέπει να παραδεχθούμε ότι πολύ συχνά τα πραγματικά γεγονότα της ζωής είναι πολύ πιο φανταστικά από κείνα που οι συγγραφείς έφευρσκουν και στολίζουν με ωραίες λέξεις.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Είναι αλήθεια.

ΠΡΩΤΑΓ.— Χαίρω πολύ που μ' επιδοκιμάζετε, ωραία μου, κυρία. Και θα μπορούσαμε να κατασκευάσουμε την ωραιότερη κωμωδία, αν ένας από σας, Κύριοι, είχε το θάρρος ν' ανέβη στη σκηνή. Άλλα ποιος έχει τέτοιο θάρρος;

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (δυνατά). Έγώ!

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (τρομοκρατημένος). Κάρλα μου, τρελλάθηκες; Τι είναι αυτό;

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Φθάνει πιά!.. Δέκα χρόνια κρύβω τη τραγωδία μου. Δεν με νοιάζει αν το μάθουν όλοι.

ΠΡΩΤΑΓ.— Λυπούμαι πολύ, Κύριοι, που προκάλεσα αυτή τη σκηνή, έκτος προγράμματος.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Σκηνή;... Όχι, αυτό είναι το πραγματικό θέατρο. Θέλω όλοι να το μάθουν...

ΠΡΩΤΑΓ.— Θά μ' αναγκάσετε να κατεβάσω την αυλαία.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής. Την ακολουθούν ο σύζυγός της, ο Κος και Κα Περές).— Α! Όχι, αγαπητέ μου κύριε, τώρα είναι πολύ άργα. Δεν θά μου κλείσετε το στόμα...

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Κάρλα, ήσυχασε!..

Κος ΠΕΡΕΖ.— Ήσυχαστε, Κυρία Κάρλα, σας παρακαλώ. Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (με θυμό στον Περές).— Έσείς μου λέτε να σωπάσω, έσείς; Φοβείστε μην πω την αλήθεια; Μά αφοδ έρετε πως τα γνωρίζω όλα...

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μά για τ' όνομα του Θεού, τί σ' έπιασε; ΠΡΩΤΑΓ.— Τό κοινόν ήλθε να δει θέατρο κι' όχι να μάθω την ιδιωτική σας ζωή.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Και μήπως η ιδιωτική ζωή των φανταστικών προσώπων της κωμωδίας που θα παίζατε απόψε είναι πράγματα δημόσια; Και νομίζετε πως τα φανταστικά τους βάσανα είναι πιο σπουδαία απ' την αληθινή μου τραγωδία; Και τι γνωρίζετε σεις απ' την τραγωδία μου;

ΠΡΩΤΑΓ.— Μά το κοινόν πλήρωσε για ν' ακούση έμάς τους ήθοιους.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μά δεν βλέπετε πως το κοινόν ένδιαφέρεται αυτή τη στιγμή μόνον για μένα; Έμεις είμαστε τώρα οι πραγματικοί ήθοιοι! Έγώ με τη τραγωδία μου που κι' αυτοί οι κύριοι... (δείχνει τους συντρόφους της που την κυττάζουν κατατρομαγμένοι) Κυττάξτε τους πως χλωμιάσανε. Αυτοί είναι οι ένοχοι. Νομίζουν πως δεν θά μιλή-

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΚΤΟΣ

σω. Θά τα μάθη όλος ο κόσμος. (Στόν σύζυγό της) —Καταλαβαίνεις; Όλος ο κόσμος θά μάθη πως αυτή είναι η έρωμένη σου!!

Κα ΠΕΡΕΖ.— Μά είναι τρομερό, τερατώδες.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Τερατώδες; Μά όταν ήσαστε δακτυλογράφος του και μ' άπατούσατε μαζί του, κι' αυτός, ο άνδρας μου, για να σκεπάσει τα πράγματα, σας πάντρεψε μ' αυτόν τον γέρο ξεκουτιάρη, δεν ήταν αυτό τερατώδες;

Κος ΠΕΡΕΖ.— Δεν είναι αλήθεια! Είμαι άθώος. Δεν γνωρίζα τίποτα. Με γέλασαν και μένα όπως και σας.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Και πως μπορείτε να δικαιολογήσετε τη πλούσια ζωή σας, τα φορέματα και τα κοσμήματα της συζύγου σας, τόμοφο σπίτι σας; Πως μπορούσατε να τα συμβιβάσετε όλ' αυτά με τό λίγο μισθό σας;

Κος ΠΕΡΕΖ.— Και μένα μ' άπατούσανε. Έπειτα τ' άμαθ' όλα. Άλλα στην αρχή δεν υποψιάστηκα τίποτα.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Κι' έπειτα τ' όλην άπόφαση. Είσατε πολύ πρακτικός άνθρωπος!..

ΠΡΩΤΑΓ.— Σας παρακαλώ, κυρία μου, περάστε στο καμαρίνι μου να λύσετε τις διαφορές σας. Καταλαβαίνω, έχετε δικήν, αλλά θάταν προτιμώτερο να μ' ακούσετε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Δεν θέλω να με παρηγορήσετε. Θέλω να καταγγείλω, μπροστά σ' όλο τον κόσμο, τον άνδρα μου. (Στόν σύζυγό της). Έσύ δολοφ...

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Φράζει με το χέρι του το στόμα της).— Φθάνει!.. (Στό κοινό).— Τρελλάθηκε. Πάρτε την από δω, πάρτε την!

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Όχι, θά το μάθουν όλοι. Δολοφόνησες... τον έραστή μου!..

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— (πηδάει στη σκηνή).— Φτάνει κύριοι. Πάνω τα χέρια. Είμαι ο άστυνόμος της ύπηρεσίας.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Σας εύχαριστώ, κύριε άστυνόμε. Τώρα η τραγωδία έχει όλα τα πρόσωπα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Δεν είμαι καθόλου διατεθειμένος να γίνω θεατρίνος.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Δεν έννοιά αυτό, κύριε άστυνόμε.

Έσείς έδω αντιπροσωπεύετε τόν νόμο. Δεν είμαι τρελή, πιστέψατέ με. Μόνον ο άντρας μου, μόνον οι συνένοχοί του έχουν συμφέρον να με περάσουν για τρελή. Ακούσατε την κατηγορία. Έχετε καθήκον να κάνετε ανακρίσεις.

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— (Βγαίνοντας μέσα απ' τόν υποβολείο) Αυτή ή γυναίκα...

ΠΡΩΤΑΓ.— Έσύ μάς έλειπες τώρα! Έξω από δω...

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Μ' αυτή ή γυναίκα, λέω...

ΠΡΩΤΑΓ.— Φτάνει μά τόν Θεό. Γύρισε στό υποβολείο σου. (Τόν σπρώχνει μέσα στό υποβολείο). Άν κουνήσης από κεί θά σε πυροβολήσω. (Στήν κυρία Σιλβείρα).— Σας παρακαλώ, πήτε ό,τι έχετε να πείτε και φύγετε από δω.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Σας είπα, κύριοι, ότι ο άντρας μου δολοφόνησε τόν έραστή μου.

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Δεν είναι αλήθεια!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Μιά στιγμή. Η κυρία διέτυπωσε μία συγκεκριμένη κατηγορία. Πρέπει να σας άνακρίνω.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μάλιστα να μάς άνακρίνετε.

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— (Βγάζοντας τόν κεφάλι του έξω από τόν υποβολείο). Ζητώ τόν λόγο. Έχω δικαίωμα να μιλήσω...

Έγώ...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— (Στόν υποβολείο). Να σωπάσης γιατί θά σε συλλάβω. Τό λοιπόν, πρ'ότ' άπ' όλα, ή κυρία όμολογεί ότι είχε ένα έραστή.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Ό πρώτος μου, ο μοναδικός μου έρωτας...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Πότε; Μετά τόν γάμο σας;

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Όχι, πριν παντρευτώ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Λοιπόν σεις, πριν παντρευθήτε τόν κύριο... (Στόν άνδρα της).— Πως λέγεσθε;

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Είμαι ο δικηγόρος Γαϊτάνος Σιλβείρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Λοιπόν, πριν παντρευθήτε τόν δικηγόρο Σιλβείρα είχατε έραστή.

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Δεν είναι αλήθεια, δεν είναι αλήθεια.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μά πως είναι δυνατόν να έξερης καλύτερα από μένα; Είχα έραστή, κύριε άστυνόμε, σας όρκίζομαι. Ήταν τόν πάν για μένα. Είμαστε τότε είκοσι έτών και οι ψυχές μας ήταν γεμάτες όνειρα. Η ζωή ήταν για μάς ένα χαμογελο.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Προχωρείτε, σας παρακαλώ...

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Κατοικούσα στό μέγαρο τού πατέρα μου, και ο Ρωμαίος μου, που ήταν όμορφος σάν ήμίθεος, μέχρι και νύχτα περνούσε κάτω από τόν παράθυρό μου. Μιά μέρα, καθώς πήγαινα σχολείο, κατόρθωσε να με πλησιάσει και να μου δώσει ένα γράμμα του. Ά, κύριε, δεν μπορώ να σας περιγράψω τη χαρά, που έννοιωσα εκείνη τη στιγμή.

Ήταν ή έπιτότης των όνείρων μου, ή πρίγκηψ της καρδιάς μου...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ξέρω πολύ καλά, πως τελειώνουν αυτές οι υποθέσεις. Σεις άπαντήσατε στό γράμμα τού πρίγκηπος των όνείρων σας πετώντας ένα μυρωμένο γραμματάκι από τόν παράθυρό σας κι' από κείνη τη στιγμή, άρχισε μία μυστική αλληλογραφία...

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Γλυκύτατες έπιστολές, γεμάτες φλόγα...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Και φυσικά, οι γονείς σας είχαν μεσά-νυχτα άπ' όλα αυτά...

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Η οίκογένειά μου ήταν εύγενής και πλούσια. Ο έραστής μου ήταν φτωχός φοιτητής. Νέοι και άπειροι καθώς είμαστε, δεν θά ήταν εύκολο να πείσουμε τόν πατέρα μου...

Δεν είχαμε ανταλλάξει ούτε ένα φιλή.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Μά πως είναι δυνατόν, άφου λέτε πως ήταν έρωστής σας;

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Ήταν. Ήμουν έγώ για κείνον όπως ή Λάουρα για τόν Πετράρχη, όπως ή Βεατρίκη για τόν Δάντη. Αυτός μου έγραφε και γ'όω τού είχα δώσει όλη μου τη ψυχή. Ήμουν δικιά του καταλαβαίνετε.

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Τ' ακούσατε; Τώρα καταλαβαίνετε πολύ καλά πως δεν μου ήταν δυνατόν να δολοφονήσω ένα Δάντη ή έναν Πετράρχη.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Αί, έσύ τόν δολοφόνησες. Από τόν καιρό που γνώρισες τόν πατέρα μου, άρχισες να σκοτώνεις τόν έρωτά μου. Είναι κάτι τόν τρομερό, κύριε άστυνόμε. Πόσο υπέφερα. Αυτός ο κύριος κατόρθωσε να μάθη τόν μυστικό μου και τόν άπεκάλυψε στόν πατέρα μου. Μ' άπομακρύνανε άπ' τόν σπίτι και με στείλανε στην έσχολή, υπό την έπίβλεψη μιας τρομερής Γερμανίδας. Πόσος καιρός πέρασε έως ότου τόν άναδ'ό! Στην τελευταία του έπιστολή, μου έγραφε: «Θ' άντιμετωπίσω αυτόν τόν θηριώδη αντίπαλο. Ένας άπ' τούς δύο μας πρέπει να έξαφανισθή». Και ήταν άνθρωπος να κρατήση τόν λόγο του.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Βλέπω πόσο υποφέρατε, κυρία μου. Σ' όλα αυτά όμως δεν υπάρχει κανένα στοιχείο ένοχοποιητικό για τόν σύζυγό σας. Έχετε τίποτ' άλλο να πείτε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μά έχω άποδείξεις, κύριε μου, άποδεί-

ξεις. Δυό μόνον τρόποι ύπήρχαν για να γλυτώσω άπ' αυτή τη σκλαβιά: ή να πεθάνω, ή να παντρευτώ τόν Σιλβείρα.

Θάταν όμορφο να πεθάνω. Άλλα ήμουν είκοσι χρόνων και σ' αυτή τη ηλικία είναι τόσο όμορφη ή ζωή και τόσο δύσκολο να πεθάνη κανείς. Τότε αποφάσισα να παντρευτώ τόν δικηγόρο για να πεθάνω ένα θάνατο άργό και έτσι να έκδικήσω τόν έραστή μου. Και τότε, θεέ μου, συνέβη κάτι τόν τρομαχτικό...

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Ανεβαίνει επί σκηνής).— Είμαι η γυναίκα που έραστή μου έφόνεψε.

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Πές, επί τέλους, τί σου συνέβη; Μήπως έκείνη τη μέρα στην εκκλησία που άναμώσαμε εκείνον τόν ήλιθιο;

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μην τόν βρίζεις. Δεν σου φτάνει που τόν σκότωσες;

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μακάρι να τόν σκότωνα. Μιά Κυριακή στην εκκλησία, κύριε άστυνόμε, άντελήφθηκα έναν νεαρό, που προσπαθούσε να της δώσει ένα γράμα. Έτρεξα να τόν πιάσω, αλλά εκείνος μου τ'όσκασε.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Έπειτα άπ' αυτό, κύριε άστυνόμε, μου όρκίστηκε πως θά τόν σκότωνε.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Μ' αυτό δεν άρκει. Πρέπει να έχω άποδείξεις. Άνεκάλυψαν τόν πτώμα τού έραστ'όυ σας; Είδατε σεις ίχνη αίματος πάνω στα ρούχια τού συζύγου σας;

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Δυό μέρες μετά την ύπόσχεσή του, βρήκα ένα μαντύλι του γεμάτο αίμα.

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μά σου είχα έξηγήσει. Είχε ανοίξει ή μύτη μου. Και, στό τέλος, πως ήθελες να τόν σκοτώσω τόν ήλιθίο σου που μόλις με έδε τ'όβαλε στα πόδια; Μπορούσα να χάνω τόν καιρό μου κυνηγώντας αυτόν τόν άθλιο έραστή των όνείρων σου;

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— (πετιέται έξω άπ' τόν υποβολείο).— Δεν είναι αλήθεια. Δεν είμαι άθλιος. Τό έκανα για την Κάρλα, για να μην την έκθέσω. Θυσίασθηκα για κείνη.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Μά ποιός είσθε, σεις;

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Είμαι έγώ ο Ρωμαίος, ο έραστής σου.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Σύ, σύ, ο Ρωμαίος; Πόσο άλλοδαξ!

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Άλλαξτε, τόν ξέρω. Έγινα άγνωρίστος. Δεν είμαι παρά μία σκιά. Γιατί με δολοφόνησε αυτός. Δεν δολοφονούν μόνον με μαχαίρια και πιστόλια, κύριε άστυνόμε. Όταν αυτός ο κύριος μου έκλεψε τη γυναίκα π' αγαπούσα έννοιωσα τόν έαυτό μου να πεθαίνω, να σβήνω.

ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΒΟΛΕΩΣ.— (Βγαίνει άπ' τήν παρασκήνια). Τί πράγμα; Η έρωμένη τού άντρός μου; Ωστε γεροπαράλυμε, ζών, έχεις κάτι έρωμένη; Μά ποιά είναι αυτή ή παληογυναίκα;

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— (Στήν κ. Σιλβείρα). Κύτταξε πού κατήντησα; ή γυναίκα μου, αυτή είναι ή γυναίκα μου.

ΣΥΖ. ΤΟΥ ΥΠΟΒΟΛΕΩΣ.— Έγώ είμαι ή κατάντια σου, παλιόσκυλο, που αν δεν δούλευα και γώ, θά πέθαινες άπ' την πέσινα. Καί έχεις τόν θράσος να λές πως είμαι ή καταστροφή σου;

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (Στήν γυναίκα του). Κύτταξε τόν έραστή των όνείρων σου!

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Δολοφόνε. Μπορούσα και γώ να γίνω ένας κύριος και δικηγόρος σάν κι' έμένα και να κάνω εύτυχισμένη την Κάρλα!

ΣΥΖ. ΤΟΥ ΥΠΟΒΟΛΕΩΣ.— Κάρλα; Θά σου δείξω έγώ! ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Φτάνει πιά! Κάρλα, σε ξαναβρήκα. Νιώθω τόν έαυτό μου να ξαναγεννιέται! Θά γίνω ο παλιός Ρωμαίος, εκείνος που θά ήμουν αν αυτός δεν με δολοφονούσε.

Κος ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Κύριε άστυνόμε, τόν ακούσατε; Μόνον ψυχικός δολοφόνησα αυτόν τόν άνθρωπο.

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— Η ψυχική δολοφονία είναι τρομερώτερη!

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Ωραία μου κυρία, οι ήθικες δολοφονίες είναι τρομερότερες, αλλά ή δικαιοσύνη δεν τιμωρεί τέτοιου είδους έγκλήματα. Ο ρόλος μου τελείωσε. (Φεύγει).

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Κάρλα, έλα τώρα με μένα, με τόν Ρωμαίο σου, να ξαναρχίσουμε τη ζωή μας.

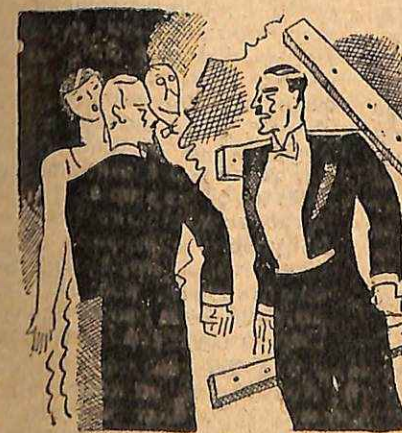
ΣΥΖ. ΤΟΥ ΥΠΟΒΟΛΕΩΣ.— Αυτό μου έλεπε τώρα!

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— Κάρλα, ξαναδός μου τη ζωή, τ'ά νειάτα...

Κα ΣΙΑΒΕΪΡΑ.— (τραβιέται και πιάνει τόν σύζυγό της).— Μου προκαλεί τη φρίκη! Δεν είναι αυτός. Έχει πεθάνει ο Ρωμαίος! Πάρε με να φύγουμε μακριά. (Φεύγουν).

ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ.— (στεκέται, τούς βλέπει και λέει δραματικά): «Φτερό στόν άνεμο, γυναίκα μοιάζει...»

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια)

Οί δυο άντρες βρίσκονταν τώρα πλάι πλάι μπρός στον πίνακα. Ο Σαντέρ ύψωσε άκόμα λίγο τό κερί και κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια γιά να μή φωνάξει: Δέν ύπάρχον γυαλιά στο σκελετό, τόν δήθεν επιθεωρητή.

«Ωστε είναι έδώ... Είναι αυτός... Τόν κρατώ», σκέφθηκε ό Σαντέρ. Καί συγχρόνως προσπαθεύσε να θυμηθί πού είχε ξαναδεί τό βλέμμα αυτού του άνθρώπου. Γιατί τό είχε ξαναδεί. Ήταν ένα βλέμμα πού ό Σαντέρ γνώριζε καλά. «Ω, τόσο καλά!

«Εμπρός, σκέφθηκε, είναι ή κατάλληλη στιγμή».

— Νά, είπε, θά σάς ζητήσω να μου κρατήσετε αυτό τό καντηλέρι, να μέ ρωτήσετε ένώ θά εξετάζω τόν πίνακα.

— Δώστε, είπε, ό άνθρωπος πού φαινόταν άνύποπτος.

Ο Σαντέρ του πέρασε τό καντηλέρι, έχωσε τό δεξί του χέρι στην τσέπη του σακκακιού του και έσφισε τό ρεβόλβερ του.

Επειτα άπότομα έβγαλε τό όπλο από την τσέπη του και διέταξε μέ άπειλητική φωνή:

— Μήν κουνήσετε, γιατί είστε χαμένος!..

Συγχρόνως έπωφελήθηκε άπό την άμηχανία του άνθρώπου πού κρατούσε τό καντηλέρι, προχώρησε και μέ τό άριστερό του χέρι τράβηξε τό φουλάρι, πέταξε τά γυαλιά. Αλλά τότε όπισθοχώρησε και άκούμπησε στον τοίχο, κατατρομαγμένος. Στα χέρια του τό όπλο έτρεμε.

— Έσύ, είπε τέλος. Αδύνατο!

Αυτή ήταν ή τελευταία του λέξη... Ο άγνωστος πυροβόλησε άπό κοντά, μέσα άπό την τσέπη του σακκακιού του.

Ο Σαντέρ έπεσε χάμω νεκρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXI

ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ

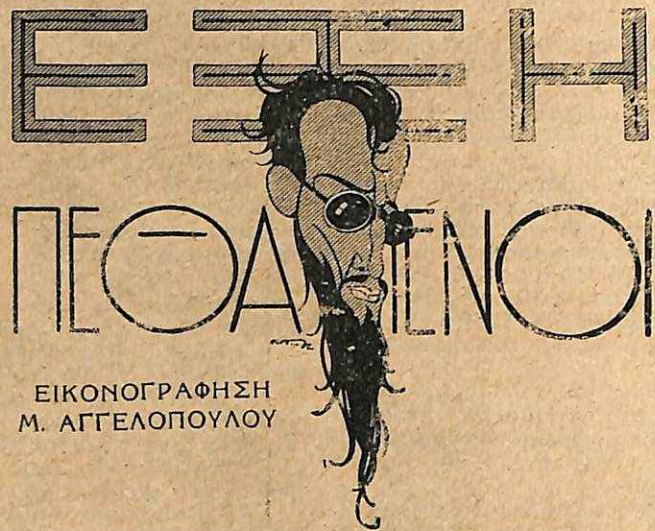
— Τι κρίμα, είπε ό Βορομπέιτσκι. Τι κρίμα, κύριε Βογλέρ, πού δε μ' άφήσατε να συλλάβω και τούς δυο. Ο Σαντέρ θά ζούσε σήμερα και θά κρατούσαμε τόν Περλονζούρ.

— Τι να γίνει; Στέναξε ό άνακριτής. Τί να γίνει, Βένς; Ή σταδιοδρομία μου πάει, χαντακώθηκε. Καί ή δική σας βέβαια, αλλά έσεις άδιαφορείτε γι' αυτό.

— Απατάσθε, άπάντησε ό Βένς. Μου κοστίζει πολύ να μού καταλογίζεται ό θάνατος πέντε ανθρώπων!

— Αλλά τό λάθος δέν είναι δικό σας. Είμαι σε θέση να

STANISLAS STEEMAN

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— «Έξη φίλοι, ό Σαντέρ, ό Περλονζούρ, ό Ζερνικό, ό Ναμότ, ό Γκρίμπ και ό Τινόλ, άπεφάσισαν να ξενητευτούν, να εργαστούν και να γυρίσουν σε πέντε χρόνια να μοιράσουν τα κέρδη τους. Όταν άρχίζει, ή διήγηση, έχουν περάσει τα πέντε χρόνια και ό πρώτος πού γύρισε πλούσιος, ό Σαντέρ, δέχεται σπίτι τον τόν Περλονζούρ, πού γύρισε πιδ φτωχός κι' από πρώτα.

Γυρίζοντας ένα βράδυ από ένα εστιατόριο, διαβάζουν σε μια έφημερίδα ότι τέταρτος από τούς φίλους, ό Ναμότ πνίγηκε μυστηριωδώς καθώς γύριζε μέ τό υπερωκεάνειο, συντροφευμένος από τόν Ζερνικό. Φτάνει ό Ζερνικό και κατατρομαγμένος λέει στην Ένκαρνασιόν και στον Σαντέρ πώς ό πνιγμός του Ναμότ δέν ήταν τυχαίος κι' ότι κάποιος άνθρωπος μέ μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια τούς έχει προγράψει όλους. Τους λέει πώς πλούτησε, πώς έχει κρύψει τα χρήματά του κάπου και τούς δείχνει ένα στιγματισμό στο στήθος του πού είναι τό κλειδί της κρυψώνας. Η καταιγιστική μάίνεται έξω και γιά μια στιγμή, πού άνοίγουν τό παράθυρο, κάποιος μέ μαύρα γυαλιά και κόκκινα γένεια από τό άπέναντι ξενοδοχείο πυροβολεί και ό Ζερνικό πέφτει αιμόφυρτος. Τόν μεταφέρουν στο πλαινό δωμάτιο και ό Σαντέρ τρέχει γιά γιστρο. Γυρίζοντας, βλέπει την Ένκαρνασιόν φτωχή και δεμένη στο πάτωμα, ένώ τό σώμα του φίλου του, μαζί μέ τό ματωμένο πάλτωμα, έχουν γίνει άφαντα. Ποιος είχε συμφέρον ν' άπαγάγη τόν Ζερνικό βρειτά πληγωμένο στο στήθος; Μήπως κανείς πούθελε να μάθη τό μυστικό του στιγματισμού;

Επεμβαίνει ή άνάκριση χωρίς να μπορέσει να διαφωτίσει τίποτα, όποτε άναλαμβάνει να διαλευκάνη την ύπόθεση ένας άστυνομικός επιθεωρητής ό Βενσολάς Βορομπέιτσκι. Σ' αυτό τό μεταξύ γυρίζει πλούσιος και αυτός ό πέμπτος φίλος ό Γκρίμπ, και την ώρα πού ό Σαντέρ, είδοποιημένος από τόν θυρωρό, τρέχει να τόν υποδεχθί στο άσανσέρ, τόν δέχεται στις άγκάλες του νεκρό μ' ένα στείλιο χωμένο στην πλάτη. Έρχεται κι' ή σειρά του έντον φίλου, του Τινόλ. Νικητής του Ατλαντικού μέ τό άεροπλάνο, φτάνει στο άεροδρόμιο και κατεβαίνοντας χάνεται κι' αυτός μυστηριωδώς. Ο Βένς κατλήγει να πιστεύει ότι δολοφόνος είναι ό Περλονζούρ και τόν συλλαμβάνει. Ο Περλονζούρ όμως μ' ένα έξυπνο κάλπο διαφεύγει. Ο Σαντέρ λαμβάνει τό προειδοποιητικό γράμμα και περιμένει τόν δολοφόνο. Ξαφνικά σβύνουν τα φώτα. Έμφανίζεται ένας άγνωστος μέ μαύρα γυαλιά και του λέει πώς είναι άστυνομικός επιθεωρητής. Πηγαίνουν να διορθώσουν τό ήλεκτρικό.

Είχε όμολογήσει μια μέρα στο Σαντέρ, πώς δέν είχε παραλήψει από την άρχή της άνακρίσεως να κάμη πολλές και ένδιαφέρουσες παρατηρήσεις, αλλά όλες φαινόταν να μπερδεύουν περισσότερο τά πράγματα. Είχε προσθέσει

πώς δέν άμφέβαλλε, πώς μια μέρα όλα μαζί θα συνέτρεχαν στην άνακάλυψη της αλήθειας.

Αυτή ή μέρα είχε έρθει—ή μέρα δηλαδή όπου ένώνοντας όλες αυτές τις παρατηρήσεις μαζί, δέν έμενε πια παρά μια διαπίστωση πού θα έκανε από κεί ν' άναπηδήσει τό φως.

— Θεέ μου, μουμούρισε, άς μπορούσα επί τέλους να λάβω την άπάντηση από τόν πλοίαρχο της Άκνιέν!

Ήταν ή μόνη μαρτυρία πού έλπιζε να έχη πρós τό παρόν και χωρίς αυτή, άισθανόταν τόν έαυτό του άνικανο να παρακολουθήσει ένα συλλογισμό, πού όσο τόν παρακολουθούσε, τόσο γεννούσε μέσα του τη δυσπιστία.

«Καί όμως, είναι ένας δαίμονας τού κακού αυτός ό άνθρωπος... Μια έπικίνδυνη μεγαλοφυΐα... Πρέπει να περιμένω μια τέτοια λύση...».

Τό ρολόι χτύπησε τρεις... τέσσαρες. Ο Βένς δέν κούνησε

από τη θέση του. Είχε άκούμπήσει τούς άγκώνας στο τραπέζι και τό κεφάλι στα χέρια του, φαινόταν να κοιμάται. Τέλος έκαμε μια κίνηση, τράβηξε κοντά του ένα φύλλο χαρτί και σχεδίασε κάτι γρήγορα. Έμεινε συλλογισμένος πολλή ώρα πάνω σ' αυτό τό σχέδιο, έπειτα τό τσαλάκωσε και τό πέταξε στο καλάθι τών άχρήστων χαρτιών.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα και μπηκε μέσα ένας άστυνομικός.

— Κύριε επιθεωρητά, έξω είναι μια γυναίκα και έπιμένει να σας δει.

— Μιά γυναίκα; σας είπε τ' όνομά της;

— Μου δήλωσε μόνο πώς ήταν στην ύπρεσία κάποιας κυρίας πού ό κύριος επιθεωρητής γνωρίζει καλά και πώς είναι άπόλυτη άνάγκη να μιλήσει άμέσως στον κύριο επιθεωρητή. Φαινόταν πολύ ταραγμένη, πρόσθεσε ό άστυνομικός.

— Καλά, όδηγηστε την, είπε ό Βένς. Ένα λεπτό άργότερα, μια γυναίκα ήλικιωμένη είσερχόταν στο γραφείο.

Ο Βένς την άναγνώρισε άμέσως. Καί «έκλεψαν την κυρία» ήταν οι πρώτες λέξεις, πού κατώρθωσε να άρθρώσει.

— Πώς είναι δυνατό; έκαμε ό Βένς. Ναί, κύριε! άνεφώνησε ή έπισκέπτρια, και άφισε τόν έαυτό της να πείσει σε μια καρέκλα πού στέναζε από τό βάρος της. Τα πράγματα έχουν όπως σας τά λέω... Έκλεψαν την κυρία... Ή καύμενη είχε βγή χτές τό βράδυ,

άκριβώς μετά τό δείπνο... «Θά κάμω ένα μικρό περπάτο», μου είπε. Καί να πού τη βλέπω να ξανάρχεται πίσω κατά τις δεκάμισι μ' έναν κύριο... Ήταν κίτρινη σαν...

— Καί ό κύριος πώς ήταν;

— Αυτό, να δέν μπορώ να σας τό πώ!.. «Ω, καταλαβαίνετε βέβαια, πώς τόν κούταξα καλά... Ήταν ψηλός, ώ! ναί, πολύ ψηλός, μέ μαύρο καπέλλο και γυαλιά. Φορούσε ένα φουλάρι άκόμα... Μά όσο γιά τα χαρακτηριστικά του, άν ήταν ώραιος ή άσχημος, αυτό δέν μπορώ να τό ξέρω... Μου γύριζε την πλάτη σχεδόν όλη την ώρα, σαν νάλεγε κανέναν πώς τόκανε έπίτηδες... Λοιπόν, καθώς έστεκα και τόν κούταζα... «Αφσέ μας Μαρία», μου είπε ή κυρία. Φαινόταν τόσο συγχισμένη, τόσο άναστατωμένη, πού φόβηθηκα. Τη ρώτησα άν δέν είχε άνάγκη από τίποτα... «Από τίποτα», μου είπε. «Αφσέ μας». Τότε γύρισα στην κουζίνα και άφησα μισάνοιχτη την πόρτα, όπως καταλαβαίνετε. Καί όλη την ώρα τούς άκουγα να τσακώνονται, ό άντρας μέ μια τραχεία και ξερή φωνή και ή κακομοίρα ή κυρία φαινόταν να παρακαλή, να παραπονιέται... Ένοιωθα την καρδιά μου να σφίγγεται. Πήγα και ξαπλώθηκα, αλλά φυσικά δέν μπόρεσα να κλείσω μάτι... Ή κυρία είναι πολύ τιμιά και παραξενευτική πολύ στην άρχή, σαν την είδα νάρχεται μ' ένα ξένο πού δέν φαινόταν μάλιστα παστρικό κουμάι... Ένας άνθρωπος πού κρύβει τό πρόσωπο πού του έδωσε ό Θεός, δέν είναι, δέν μπορεί να είναι καλός... Καί να εκεί πού τα συλλογίζομουν κι' έβραζε τό αίμα μου, άκούω μια πόρτα να κλείνει και φωνές, στη σκάλα και, έπειτα άκούω άκόμα μια πόρτα πού έκκλινει... Τού δρόμου,

είπα από μέσα μου. Τότε σηκώνομαι και γώ, άνοίγω τό παράθυρο και τί βλέπω... Ή κυρία μου κι' αυτός ό άνθρωπος να τρέχουν στο δρόμο... Της κρατούσε τό μπράτσο, θάλεγε κανέναν πώς την τραβούσε... Καί τούς βλέπω να μπαίνουν σ' ένα ταξί... Έγώ δέν ήξερα τί να σκεφθώ... Νά φύγει έτσι ή κυρία, μέσα στη νύχτα... σχεδόν μ' ένα ξένο... Δέν άποκοιμήθηκα εύκολα, ένοιό σας.

Μ' όλη την έπιθυμία πού είχε ό Βένς, πρόσεξε πολύ να μη διακόψη την άφήγηση της καλής γυναίκας.

Αυτή έξακολούθησε:

— Σήμερα τό πρωί, όπως συνηθίζω, πηγαίνω στην κάμαρα της κυρίας με τό πρωινό... Χτυπώ, καμιά άπάντηση... Ξαναχτυπώ, πάντα ή ίδια σιωπή... Μά την αλήθεια, μπαίνω... ή κυρία δέν ήταν μέσα και τό κρεβάτι στρωμένο. Καταλαβαίνετε βέβαια, πώς δε μου άρρεσε καθόλου ή ιδέα πώς ή κυρία ξεκοιμήθηκε. Ή κυρία είναι τόσο καλή, τόσο τίμια... Έλεγα: θα γυρίσει και θα εξηγηθί...

— Καί δε γύρισε;

— Όχι κύριε. Καί τότε σκέφθηκα πώς την είχαν άπαγάγει. Είναι τόσο όμορφη και ό κόσμος τόσο καλός. Τό τε άποφάσισα νάρθω να σας βρώ. Ή κυρία, μου μιλούσε συχνά γιά σας... Έλεγα...

Έκείνη τη στιγμή άντήχησε τό ήλεκτρικό κουδούνι.

— Ένα λεπτό, κυρία, είπε ό Βένς και ξεκρέμασε τό δέκτη.

Τό πρόσωπό του φωτίστηκε σαν άκουσε τό τηλεφώνημα.

— Πολύ καλά, Βάλτερ, είπε. Μήν τόν άφίσετε ούτε λεπτό. Μήν τόν άγγίσετε. Αλλά άκολουθήστε τον παντού. Στράφηκε πρós την έπισκέπτρια:

— Ποιά ώρα άπάνω κάτω έφυγε χθές ή κυρία σας;

— Μά, κατά τα μεσάνυχτα, φαντάζομαι.

— Λέτε πώς πήραν ταξί. Υπάρχει κανέναν σταθμό άυτόκινήτων εκεί κοντά;

— Ω, νχί, πολύ κοντά. Στην πλατεία...

— Πολύ καλά. Θά μέ συνωδεύσετε... Ο Βένς άρπαξε τό μπαστούνι του και τό καπέλλο του.

Έκείνη τη στιγμή, χτύπησαν και πάλι την πόρτα του γραφείου, ένας άστυνομικός φάνηκε και χωρίς να πη λέξη, παρουσίασε ένα φύλλο χαρτί μπλε στον επιθεωρητή.

Αυτός τό ξεδίπλωσε γρήγορα και ένα άπότομο κύμα από αίμα χρωμάτισε τα μάγουλά του: ώστε αυτό τό πράγμα ήταν δυνατό. Την έπόμενη στιγμή είχε έγκαταλείψει τό δωμάτιό μέ την καμαριέρα της Ένκαρνασιόν πού έξακολουθούσε να θρηνή.

Πάνω στο γραφείο στη μέση του σημειωματάριου τό χαρτί τό μπλε είχε μείνει άνοιχτό, όπως είχε πέσει από τα χέρια του Βορομπέιτσκι.

Μπορούσε κανέναν να διαβάσει:

«Καταζητούμενος ναύτης δέν έπεριβάσθηκε πιά. Όνομάζεται Ραφαήλ Έρμανς. Βέλγος. Προηγούμενα ύποπτα.

(ύπ.). Πλοίαρχος Βέσλυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXII

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΕΞΗ

Ο άνθρωπος περπατούσε γρήγορα μέ τό λαιμό χωμένο στους ώμους. Είχε σηκώσει τό γιακά του λεπτού φθινοπωρινού πανοφωριού του και πήγαινε από τούς δρόμους όπου σύχναζε λιγώτερος κόσμος. Κάπου, κάπου γύριζε και έρχινε γύρω του ένα καχύποπτο βλέμμα.

Ένα ταξί πού πήγαινε σιγά, σιγά κοντά στο πεζοδρόμιο, κανόνιζε την πορεία του από τό βάδισμα του ανθρώπου και αυτός πού ήταν μέσα, είχε τη μύτη του κολλημένη στο τζάμι της πόρτας.

— Διάβολε, μουρμούρισε ξαφνικά, διευθύνεται στού Σαντέρ!..

Δέν έκανε λάθος.

Ο Γιάννης Περλονζούρ, αφού εγκατέλειψε απότομα την προηγούμενη μέρα τόν επιθεωρητή, πέρασε τη νύχτα σ'ένα κακοφημισμένο ξενοδοχείο. Αφού ώρες δλόκληρες πλανήθηκε σέ αξιοθρήνητη κατάσταση, πήρε τέλος πάντων την απόφαση, νά γυρέψη καταφύγιο στο σπίτι του Σαντέρ.

Οι πρωινές έφημερίδες είχαν αναγράψει τη δολοφονία του Σαντέρ και δέν το έμενε πιά καμιά αμφιβολία γιά τη δική του τύχη. Αν γλύτωνε από τó δολοφόνο θά τόν συνελάμβαναν. Καί πώς θ' αποδείκνυε ποτέ την άθωότητά του; Προτιμώτερο ήταν ν' αναζητήση τó δολοφόνο, νά πάη γυρεύοντας τά χτυπήματά του.

Αφού μπήκε στο σπίτι από την πίσω πόρτα, ó Περλονζούρ, έφθασε γρήγορα στο κεφαλόσκαλο του δευτέρου πατώματος. Όστε ήταν σ' αυτή τη θέση πού χτές ó Σαντέρ... Ο λαϊμός του στέγνωσε και γιά ένα λεπτό ήταν ó πιό δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, αυτός πού έχασε όλους του τούς φίλους. Έπειτα πλησίασε την πόρτα του διαμερίσματος και παρατήρησε πώς ήταν ήδη σφραγισμένη.

Μπα... εκεί πού είχαν φθάσει τά πράγματα. Έβγαλε τις σφραγίδες και έχωσε στην κλειδαρότρυπα τó κλειδί πού του είχε παραδώσει ó Σαντέρ, όταν στην άφιξή του, του είχε προσφέρει φιλοξενία.

Ο Περλονζούρ, δέν είχε ποτέ βέβαια φαντασθή έκείνη τη στιγμή, πώς μπορούσε νά φιλοξενηθή στο σπίτι του φίλου του, κάτω από τέτοιες συνθήκες.

Μπήκε στο σαλόνι, έκλεισε τις πόρτες και πήγε και μισοάνοιξε τά παντζούρια. Έπειτα, άπελπισμένος, έπесе σέ μία πολυθρόνα.

Βέβαια δέν ήταν φρόνιμο αυτό πού είχε κάμει την προτεραία. Νά ξεγελάση τόν επιθεωρητή και νά φύγη. Τώρα δέν ύπρχε ούτε ένας πού νά μñν τόν θεωρή ένοχο. Ένω, αν είχε άφίσει νά συλληφθή, ή δοκιμασία του δέν θά κρατούσε πολύ και, ή άθωότητά του αυτή τη στιγμή, θά είχε αποδειχθή τρανότατα στα μάτια όλου του κόσμου.

Αλλοίμονο, δέν είχε τó σθένος ν' αντικρύση τη φυλακή. «Όταν ή Έγκαρνασιόν μάθη...» είχε σκεφθή, κι' αυτό άρκεσε αλ τόν πειση στο δευτερόλεπτο νά εξαφανισθή. Κι' έπειτα... Κι' έπειτα ύπρχε ακόμα κάτι... Η έπιθυμία νά γυρέψη τó δολοφόνο μόνος του, νά μετρηθή μαζί του, νά έκδικηθή τούς δυστυχισμένους φίλους του. Δέ συλλογίστηκε πώς δέν είχε στη διάθεσή του κανένα πρακτικό μέσο, γιά νά θέση σέ εφαρμογή τó σχέδιό του, είχε μόνο συλλογιστή πώς αν έμπαινε στη φυλακή θά έπρεπε ν' άφίση σ' άλλους τη φροντίδα νά τιμωρήσουν τόν ένοχο και... νά υπερασπίσουν την Έγκαρνασιόν. Γιατί ήξερε—ή νέα γυναίκα του είχε ώμολογήσει τó λευκό της γάμο—πώς ή ζωή της Έγκαρνασιόν βρισκόταν κι' αυτή σέ κίνδυνο.

Μά πώς νά έξηγήση όλ' αυτά στον Βένς; Αυτός τώρα άσφαλώς, ύστερα από την εξαφάνισή του, θά τόν θεωρούσε ένοχο.

Ίσως αυτή τη στιγμή νάεσαν ήδη πού κρύβεται. Ίσως νά συλλαμβανόταν άποψε. Είχε κάμει μία μεγάλη άποσεία νά τριγυρίζη γύρω από τó σπίτι της Έγκαρνασιόν. Αυτό τó σπίτι τó έπιτηρούσε ή άστυνομία. Διόλου άπιθανό νά τόν είχε άντιληφθή κανένας έπιθεωρητής και νά τόν είχε παρακολουθήσει. Είχε στραφή πολλές φορές και κυττάζει γύρω του. Δέν είχε άντιληφθή κανένα νά τόν παρακολουθή, αλλά αυτό βέβαια δέν ήταν λόγος...

Σιγά σιγά μία πυκνή σκία κυρίευε τó σαλόνι. Ο νέος πήγε στο παράθυρο και συμβουλευθήκε τó ρωλόι του. Σύννεφα σκοτεινά, ένας δυνατός άνεμος προμήνυναν δυνατή καταιγίδα.

Ο Περλονζούρ πήγε και κάθισε στην πολυθρόνα και από τó βάθος της ψυχής του εξέφρασε αυτή την ευχή:

«Ας γνώριζε ó δολοφόνος πώς βρίσκομαι έδω! Ας είχε πάρει, Θεέ μου, την απόφαση νά με χτυπήση άπόψε, όπως χτύπησε χθές τόν Σαντέρ!..»

Έκείνη τη στιγμή ένα μεγάλο σταχτί φάκελο φάνηκε κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας. Κατάλαβε πώς ή ευχή του είχε εισακουσθή. Μ' ένα πήδημα πετάχτηκε, έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε. Ένα χαμίνι κατρακυλούσε τη σκάλα. Ο Περλονζούρ τó πρόλαβε.

— Έσύ είσαι μικρέ πού έχωσες τó φάκελλο κάτω από την πόρτα;

— Ναι κύριε! κλαύτηκε τó παιδί. Δέ φταίω έγώ. Μή μου κάμετε κακό.

— Πές μου λοιπόν ποιός σ' έστειλε;

— Ένας κύριος πού δέν τόν ξέρω. Με φώναξε καθώς περνούσα μπροστά από την ταράτσα του άντικρυνού καφενείου. Μου είπε: «Νά πάρε αυτή τη δραχμή... Θά πäs νά βάλης αυτό τó γράμμα κάτω από την πόρτα του διαμερίσματος του δευτέρου πατώματος αυτού του σπιτιού» Δέν ξέρω τίποτ' άλλω, κύριε, σäs τó όρκίζομαι.

— Έλα μαζί μου, είπε ó Περλονζούρ. Κρατώντας πάντα τó παιδί από τó χέρι, γύρισε στο σαλόνι, πήγε κοντά στο παράθυρο και δείχνοντας την ταράτσα του καφενείου όπου βρίσκονταν καθισμένοι δυό πελάτες:

— Ποιός είναι ó κύριος;

— Κανέννας από τούς δυό, άπάντησε τó παιδί. Ήταν έτοιμος νά φύγη όταν μού φώναξε.

— Πώς ήταν;

— Μεγαλόσωμος, με μαύρο καπέλλο και γυαλιά. Τó πρόσωπό του, δέν φαινόταν καθαρά.

— Καλά, είπε ó Περλονζούρ. Νά κι' αυτό γιά σένα. Τώρα τράβα.

Τó παιδί δέν περίμενε νά τó άκούση δεύτερη φορά και

είναι θαύμα πώς δέν τσάκισε τά κόκκαλά του, κατρακυλώντας τις σκάλες.

Ο Περλονζούρ έκλεισε την πόρτα και άνοιξε τó φάκελλο. Όπως περίμενε, βρήκε μέσα την άδυσώπητη προειδοποίηση:

† ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΑΜΟΤ
† ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΖΕΡΝΙΚΟ
† ΝΕΣΤΩΡ ΓΚΡΙΜΠ
† ΟΥΜΒΕΡΤΟΣ ΤΙΝΟΛ
† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΝΤΕΡ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΛΟΝΖΟΥΡ

Τά παντζούρια σαν δαιμονισμένα καταχτυπούσαν τόν τοίχο. Ο Περλονζούρ στράφηκε:

— Θεέ μου, μουρμούρισε! Είναι άληθινός κυκλώνας. Πήγε και στερέωσε τά παντζούρια. Έπειτα άνοιξε ένα ντουλάπι με ποτά κι' έτοίμασε ένα κοκτέιλ.

Όπως ó Σαντέρ την προηγούμενη μέρα ήταν ήρεμος, βέβαιος γιά τόν έαυτό του, έτσι κι' αυτός ήταν άποφασισμένος νά σκοτώση ή νά σκοτωθή. Μόνο πού ó Περλονζούρ δέν ήταν ώπλισμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXIII ΝΕΚΡΟ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

— Νά περιμένετε έδω, είπε ó Βένς. Πήδησε από τó αυτοκίνητο πριν ακόμα σταματήσει και διευθύνθηκε πρós τόν όμιλο τών οδηγών τών αυτοκινήτων πού συζητούσαν με μεγάλη ζωηρότητα.

Βλέποντάς τον νά πλησιάζη, διέκοψαν την όμιλία τους και τόν κύτταξαν με δυσπιστία.

Ο έπιθεωρητής δέν έδίστασε νά δείξη την ταυτότητά του και ρώτησε:

— Μήπως κανέννας από σäs ώδηγησε αυτή τη νύχτα πουθενά. Ένα άντρα και μία γυναίκα; ó άντρας ψηλός, με καστόρινο μαύρο καπέλλο, μ' ένα φουλάρι γύρω στο λαιμό και με γυαλιά, ή γυναίκα μάλλον κοντή και πολύ όμορφη. Στόν όμιλο τών οδηγών, άκούστηκαν ψιθυρίσματα και άνηλλάγησαν πολλές ματιές. Έπειτα ένας άνθρωπος προχώρησε και άπάντησε με κακή όρεξη:

— Ναι, έγώ!..

— Μπορείτε νά μου πñτε πού τούς ώδηγήσατε;

Ο σωφέρ φάνηκε νά διστάζη. Τέλος είπε:

— Με διέταξαν νά σταματήσω στην όδόν Έμεριώρ.

— Γιατί λέτε: «με διέταξαν νά σταματήσω»;

— Γιατί είναι ή άλήθεια.

— Η μήπως γιανί ή όδός Έμεριώρ, δέν ήταν τó τέλος της διαδρομής τους;

Ο άνθρωπος κύτταξε τόν επιθεωρητή με όλοστρόγγυλα μάτια.

— Ποιά διεύθυνση σäs έδωκαν; ρώτησε ó Βένς.

— Ο άντρας μου είπε: «Σταμάτησε στο τέλος της όδοϋ Έμεριώρ».

— Και εξακολούθησαν τó δρόμο τους πεζή, δέν είν Έτσι;

— Ίσως!..

Τó νοϋ σας, είπε με άπειλητικό τόνο ó Βένς. Ο άντρας είναι ένας έπικίνδυνος δολοφόνος. Ο δολοφόνος πέντε ανθρώπων. Μπορεί νά σκοτώση και τη νέα γυναίκα πού συνοδεύει... Έλάω άκριβείς πληροφορίες. Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου και ή βοήθειά σας θ' ανταμειφθή... Φαντάζομαι πώς θά παραξευθήκατε από την έμφάνιση τών πελατών σας και ότι τούς παρακολουθήσατε αφού τούς κατεβάσατε... Δέν είναι άλήθεια;

— Μά την πίστη μου είναι άλήθεια, παραδέχτηκε ó σωφέρ. Για πέστε μου, μήπως είναι αυτός ó δολοφόνος τών πέντε φίλων; Τώρα άκριβώς έλεγαν στους συναδέλφους μου...

— Αυτός είναι, διέκοψε ó Βένς. Τόν είδατε νά μπαίνει πουθενά; Δέν έχομε λεπτό νά χάνωμε.

— Ω, ναι, τούς άκολούθησα. Δέν μπορώ νά σäs πώ τ' όνομα του δρόμου, αλλά είναι εύκολο νά σäs ώδηγήσω. Είναι ένας δρόμος στενός και τó σπίτι είναι τó τρίτο.

— Καλά, είπε ó Βένς. Θά με ώδηγήσετε. Ένω ó οδηγός καθόταν στη θέση του, ó Βένς γύρισε στο αυτοκίνητο πού τόν είχε φέρει, έχωσε τó κεφάλι του από τó τζάμι και έξηγησε με λίγα λόγια στην καλαριέρα της Έγκαρνασιόν, πώς έφευγαν σ' αναζήτηση της κυρίας της.

— Φίλε μου, είπε στον οδηγό του αυτοκινήτου της εισαγγελίς, θ' άνέβω σ' αυτό τó ταξί. Δέν έχεις παρά νά με άκολουθής.

Ένα λεπτό άργότερα, τά αυτοκίνητα έτρεχαν τó ένα πίσω από τó άλλο.

Μ' όλα αυτά πού είχε πεί στο σωφέρ ó Βένς, δέν πίστευε πώς ή Έγκαρνασιόν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Την περασμένη νύχτα κάποιο άπρόοπτο μπορούσε νά συμβή, κάποιο άπρόοπτο είχε λάβει μάλιστα χώρα, αλλά τώρα πού είχε κατατοπισθεί πιά, χάρις στην άπάντηση του πλοιάρχου Λέσλυ, γιά την ταυτότητα του δολοφόνου, ó Βένς δέν άνησυχούσε τόσο γιά την τύχη της Έγκαρνασιόν. Η τύχη του Περλονζούρ τόν ένδιέφερε περισσότερο...

Τó τρίτο σπίτι άριστερά, μέσα σ' ένα στενό δρόμο, ήταν αυτό πού είχε σημαδέψει ó οδηγός. Η πρόσοπή του δέν ήταν διόλου ένθαρρυντική.

Αφού παράγγειλε στην καμαριέρα νά περιμένη μέσα στο αυτοκίνητο, ó έπιθεωρητής προχώρησε στον κατασκότεινο διάδρομο.

Από τó έπόμενο φύλλο μας πού θάχη 68 σελίδες, άρχίζει στη θέση τών «Έξη πεθαμένων» πού τελειώνουν, ένα περίφημο μυθιστόρημα με τόν τίτλο «ΚΟΡΩΝΑ Ή ΓΡΑΜΜΑΤΑ» γεμάτο περιπέτειες και συνεχή άγωνία πού δέν παύει ως την τελευταία σελίδα. Παρακολουθήστε τó όλοι.

Μία μέγαιρα παρουσιάστηκε από μία μικρή και χαμηλή πόρτα.

— Τί είναι; ρώτησε με άγρια φωνή. Τί θέλετε; Κύτταξε κατά πρόσωπο τούς τρεις άντρες πού ήταν μπροστά της. Αυτό τó σπίτι είναι τίμιο και...

— Παύσε κυρά! είπε ó Βένς. Αυτό τó σπίτι χρησιμεύει γιά καταφύγιο σ' ένα δολοφόνο.

— Τί λέτε; βρηχθήθηκε ή μέγαιρα. Δέν ντρέπεστε.

— Σäs λέω νά παύσετε τις κουβέντες, είπε ó Βένς. Η σäs συλλαβάνω άμέσως, τó καταλάβετε; Ένας άνδρας και μία γυναίκα μπήκαν έδω μέσα άπόψε. Ο άντρας είναι ψηλός και φορεί γυαλιά. Χτές είχε ακόμα γύρω από τó λαιμό του ένα φουλάρι, και τó καπέλλο του ήταν μαύρο καστόρι... Πού είναι τó δωμάτιό του;

— Αν είναι γιά τόν κύριο Ρεμόν πού μιλάτε έτσι, είπε ή μέγαιρα δαμασμένη, κατοικεί στο τρίτο, αριθμός δωματίου 21.

— Ο κύριος Ρεμόν έχει τά χαρακτηριστικά πού σäs έδωκαν; Ναι, είπε ή γρηά.

— Από πότε κατοικεί έδω; Δέν μπορώ νά σäs πώ άκριβώς... Τρεις έβδομάδες περίπου.

— Άπόψε ήρθε μαζί με κάποια κυρία;

— Όσο γι' αυτό, άγαπητέ μου κύριε... Δέν άσχολούμαι με τά πηγαίνοερχόμενα τών πελατών μου...

— Γιά τελευταία φορά σäs ρωτώ, είπε ó Βένς, αν αυτός ó κύριος ήρθε έδω άπόψε με μία κυρία...

— Ε, λοιπόν... νομίζω ότι ναι... Είδατε κανένα από τούς δυό νά ξαναβγαίνει;

— Μάλιστα, τόν άντρα, κύριε.

— Πότε;

— Νωρίς, ύστερα από τó μεσημέρι.

— Δέ γύρισε πίσω;

— Όχι κύριε.

— Ας άνεβούμε, είπε ó Βένς. Η πόρτα του δωματίου αριθμός 21, ήταν κλειδωμένη. Ο έπιθεωρητής χτύπησε έπανειλημμένως, χωρίς νά λάβη άπάντηση. Τότε με τρία δυνατά σπρωξιματα, τίναξε την πόρτα από τούς μεντεσέδες και κατέπεσε με θόρυβο στο έσωτερικό του δωματίου.

Τó δωμάτιο ήταν βυθισμένο σέ βαθύ σκοτάδι. Ο Βένς έβγαλε μία ηλεκτρική λάμπα από τη τσέπη του και φώτισε μπροστά του. Τó στόρι του παραθυριού ήταν κατεβασμένο και οι κουρτίνες τραβηγμένες.

Ο Βένς περιέφερε τó φός του παντού δεξιά κι' άριστερά κι' έβγαλε ένα ύπόκοφο αναφώνημα.

Είς τó προσεχές: ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΩΤΟΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥΣ :

Εχυσε περισσότερες μυρωδιές απόψε στο κορμί της ή άμαρτωλή, Έβαλε περισσότερο ροδύζ στα μάγουλα, περισσότερο κχόλ γύρω στα μάτια. Έρριξε μια ματιά, στόν καθρέφτη της κι' είδε μέσα από τα κοκκαλωμένα από το ρυμελ ματοτσινουρά της, μια κακιά πράσινη φλόγα θριάμβου, που έφυγε στα μάτια της. Και βγήκε : Στῆς νύχτας τῆ σιωπῆ τῶ 11κ - τὰκ τῶν τακουνῶν τῆς ἤχουσε ρυθμικό, μονότονο, ἐκνευριστικό.

Απόψε είχε αποφασίσει νά ἐκδικηθῇ, τὴν Κοινωνία. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' κατάλαξε πὼς μποροῦσε, πὼς εἶχε τὸ μέσον νά δηλητηριάσῃ μὲ τ' ἀγκάλιασμά της δούσε θ' ἀποζητούσαν τὸ φιλὶ της. Ἀπόψε, λοιπόν, θὰ παρέσυρε δούσε μποροῦσε πὶὸ πολλοὺς πελάτες στὴν κάμαρά της.

Καὶ περπατοῦσε μὲ μιά κακιά χαρὰ στὴν ψυχὴ κι' ἕνα στριφνὸ χαμόγελο στὰ χεῖλια.

Σὲ κάποια στροφὴ δρομάκου κάτὶ γελάκκια καὶ κάτὶ χαρούμενες φωνούλες τὴν ἔκαναν νά σκύψῃ στὰ κάγκελα ἐνὸς ἰσογείου παραθύρου. Εἶδε ἕνα εὐρύχωρο καθαρὸ δωμάτιο, φωτισμένο χαρούμενα. Μιά νέα γυναίκα μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, ποὺ ἀνοίγε τὰ μπρατσάκια του ν' ἀγκαλιάσῃ ἕναν νέον ἄντρα, ποὺ τοῦπαιξε. Παρέκει μιά γριούλα μὲ τὰ χιόνια στὰ μαλλιά, κοντὰ στὸ τζάκι, νά λήῃ κάτὶ ποὺ θάταν παρὰμυθί, σὲ δυὸ ξανθόμαλλα κοριτσάκια, ποὺ τὴν ἄκουαν προσεχτικά.

Ἡ κακιά πράσινη φλόγα ἔσβυσε στὰ μάτια τῆς ἁμαρτωλῆς· τὸ στριφνὸ χαμόγελο ἔγινε μιά πικρὴ ζάρα στὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν της. Ἐνοίωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά της, ἕνας λυγμὸς στάθηκε στὸ λαιμὸ της, σὰ σιδερένιος κόμπος. Μιά τρεμουλία λύγισε τὰ γόνατά της στὶς κρῦες πλάκες τοῦ πεζοδρομίου.

Γιατί νά μὴν ἦταν κι' αὐτὴ μητέρα ; Γιατί νά μὴν ἦταν κι' αὐτὴ εὐτυχισμένη ;

Ζήτησε τὸν αἵτιο. Στὴν ἀρχὴ βλαστήμησε νοερά τὸν πρῶτον ἄντρα, ποὺ γνώρισε, μὰ γονατισμένη καθὼς ἦταν τῆς ἦρθε στὸ νοῦ ἡ εἰκόνα μῆς ἐξομολόγησής ποὺ κανε κάποτε μικρὴ σὲ μιά ἐκκλησοῦλα, καὶ κατάλαβε πὼς αὐτὴ καὶ μόνῃ ἔφταιγε.

Αὐτὴ τὸν ἀκολούθησε, αὐτὴ τὸν ἄφισε, αὐ-

Η Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Η

Τῆς Δεσποινίδος ΔΕΣΠΩΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΠΑΛΗΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Παλιές αγάπες, ξέθωρες, δσες ὡς τώρα πέρασα στὴ σκέψη μου φαντάσματα περνᾶνε. Δὲν μὲ προσέχουν : βλέπουνε τόσο πολὺ πὼς γέρασα : ἀλλοίμονο, τὰ νειάτα δὲ γυρνᾶνε.

Μαῦρα μαλλιά, χρυσόμαλλα, ἄλικά χεῖλια, ρόδινα, κι' ἄκόμα γαλανὰ ἢ μαῦρα μάτια. Μὰ γὼ γυρτὸς στόν καναπέ τὰ γερατιά μου πρόδιναν καὶ τὴ καρδιά μου ποῦχε γίνε πιά κομμάτια.

Παλιές αγάπες, ξέθωρες, δσες ὡς τώρα πέρασα στὴ σκέψη μου διαβαίνουν καὶ δακρύζουν καθὼς μὲ βλέπουν μοναχὸ, καθὼς κυττοῦν πὼς γέρασα : Ἀλλοίμονο, τὰ νειάτα δὲ γυρίζουν.

ΕΝΑΣ ΑΛΗΤΗΣ..

Ἕνας ἀλήτης βρέθηκα, στὸ χρόνο τὸ τρεχᾶτο πονῶ τοὺς ἄλλους βλέποντας χαρούμενοι ποὺ ζοῦνε ἄς ἔρθουνε γιὰ μιά στιγμὴ κοντὰ μου νά μὲ δοῦνε ὅταν μαζεῦω σκύβοντας, τίς γόπες ἀπὸ κάτω.

Κι' ὅταν τὰ βράδυα, νηστικός, σὲ μιά ἀκροῦλα γέρνω στοῦ δρόμου τοῦ πλακόστρωτου μὲ ἀπάνεμη γωνιά—κι' ὅταν τὸ χιόνι στρώνεται καὶ κάνει παγωνιά χωρὶς φωτιά νά ζεσταθῇ τὰ βήματά μου σέρνω.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ΠΛΗΞΗ

Βρέχει. Μιά γάζα γκριζωπὴ ἔξω ἀπ' τὸ τζάμι —Ἡ σιωπὴ βαραίνει ὅλα τριγύρω.

Αὐτὸς κι' αὐτὴ : δυὸ μοναξές. Σὲ μιά γωνιά ἕνας μενεξές χλωμὸς καὶ δίχως μῦρο.

Σ' ἕνα τραπέζι σκαλιστὸ κάποιον βιβλίο εἶναι κλειστὸ κοντὰ σὲ δυὸ μπουκάλες :

Μπωντλαίρ : «Τὰ ἄνθη τοῦ κακοῦ σὰ δάχτυλα ἐνὸς νευρικοῦ χτυπᾶν τὸ τζάμι, οἱ στάλες.

Βρέχει. Ἕνα σκίτσο τοῦ Κορτὸ πάνω στὸ πιάνο τ' ἀνοικτὸ χαμογελάει ἡλίθια...

Κι' οἱ δυὸ κυττιοῦνται καὶ σιωποῦν ἀφοῦ δὲν ξαίρνουν πιά νά ποῦν τραγούδια ἢ παραμῦθια.

ΤΑΚΗΣ ΛΙΤΣΟΣ

τὴ πήρε τὸν κακὸ τὸ δρόμο. Ἦθελε τὴν «ἐλευθερία» της. Τὸ πατρικὸ της σπῆτι, τῆς ἦταν φυλακὴ !...

Δάκρυα πικρὰ κυλῆσαν

ἀπὸ τὰ μάτια της, τὰ γόνατά της τῆς πονοῦσαν. Σηκώθηκε τσακισμένη, μετανιωμένη. Κάποιος τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του. Τὸν ἔσπρωξε ἀπτότομα.

Δὲ θὰ δεχόταν κανένα. Κανένα... Κι' ἄς πεινοῦσε, κι' ἄς φοφοῦσε ἀπὸ τὴν πείνα. Μὲ συρτὰ βήματα γύρισε στὴν κάμαρά της, στὴν κάμαρά της τὴν ἄδεια, τὴν ἀνοικοκρέυτη. Εἶδε ὅλα γύρω κρύα, ἀκατάστατα. Τὰ φτιασίδια, τίς ποῦν-τρες, τὰ προκλητικὰ κάντρα, τὰ μπιμπελὸ καὶ τὸν καθρέφτη... Κῦτταξε ἕνα γύρω νὰ βρῇ τίποτα νὰ ξεκουράσῃ τὰ μάτια της ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν προστύχια. Ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι ὅπου εἶχε ἕνα σωρὸ παλιοπράγματα κι' ἔψαξε μὲ πυρετό, νὰ βρῇ κάτι. Ἀνάμεσα ἀπὸ ξεθωριασμένες κορδέλλες καὶ μαραμμένα λουλουδάκια—περιφρονημένα κοριτσιόστικα σουβενίρ—βρῆκε ὅστε-ρα ἀπὸ λίγο ἕνα σταυρουλάκι, τὸ βαφτιστικὸ της σταυρουλάκι. Τὸ πήρε καλινωτιστὴ μπρὸς τὸν κρεβάτι της — κρεβάτι ποὺ γνώρισε τόσο συχνὰ τὴν ἁμαρτία της—κι' ἔκλαψε, κυττάζοντας τὸ μικρὸ χρυσαφένιο σταυρὸ, τὰ δάκρυα τοῦ ἐξαγνισμού...

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ ὥρες. Οἱ βουβοὶ στεναγμοὶ τῆς νύχτας, τῆς νύχτας τῆς ἁμαρτωλῆς πλημμύριζαν ἔξω τὸ πηχτὸ σκοτάδι. Ἐπειτα ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ τρέμουν στὰ φύλλα τῶν δένδρων, νὰ παίζουν στὶς κορφές, οἱ λαχ-τάρες τῆς αὐγῆς ποὺ δὲ θ' ἀργοῦσε νάρθη. Ἄλλοι θόρυβοι, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν μὲ τοὺς πνιγμένους στεναγμοὺς τῆς νύχτας, ζωντάνευαν σιγὰ—σιγὰ. Οἱ φωνές τοῦ ἐυ-πνήματος ἄρχισαν ν' ἀκούωνται δειλά.

Ἡ ἴδια ἀλλαγὴ γινόταν καὶ στὴν καρδιά της. Καὶ στὴν καρδιά της θὰ ἐξημέρωνε σὲ λίγο. Ἐπεσε σὲ βαθὺ λήθαργο.

Τὴν αὐγὴ ἔϋπνισε ἔτσι γο-νατιστὴ, κρατώντας ἀκόμα τὸ βαφτιστικὸ σταυρουλάκι στὰ χεῖριά της... Μιά χρυσὴ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου μπαλινώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶχε καρφωθῇ κα-ταμεσίς στο σταυρουλάκι ἐκεῖ

ἀκριβῶς ὅπου βρισκόταν χα-ραγμένο τὸ βα-φτιστικὸ της ὄνομα...

ΠΑΝΘΕΟΝ

Πάνω ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ χαρτιοῦ ποὺ ἔγραφε, κῦ-ταξε τὸ φοιτητὴ ποὺ κα-θόταν πλάι της. Τὸν εἶχε προσέ-ξει ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαί-ρι. Εἶχε ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ πρό-σωπα ποὺ μένουν ἀδέχαστα ἀπὸ τὴν θλιβερὴ ἴσως ἔκφραση. Καὶ σήμε-ρα ἦταν πλάι της σκυμέ-νος πάνω σ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο.

Εἶδε πὼς εἶχε χέρια μεγάλα, κάπως ροζιάρικα. Σκέφθηκε μὲ κάποιον ρωμαντισμό, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὰ ἀστυνομι-κά μυθιστορήματα ποὺ διάβασε ὅταν ἦταν μικρὴ : «χέρια δολο-φόνου !» Ἐπειτα ξανάρχισε νὰ ἐργάζεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέ-ραντο ἀναγνωστήριο, γεμάτο ἀπὸ φοιτητὲς καὶ νὰ συνοψίζῃ τὸ βι-βλίο της σὲ μικρὲς φράσεις ποὺ ἔγραψε πάνω στὸ ἄσπρο χαρτί της, μὲ ἑλλειπτικὰ στενογραφικὰ σημεῖα. Αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα στε-νογραφικῶν σημείων μέσα στὸ

γράψιμο, τὴν πιά συνήθισε. Εἶχε μιὰν ἀνάμνηση εὐγνωμο-νίας γιὰ τὴ μικρὴ ἐξαδέλφη τοῦ τῆς ἔμαθε τὴ στενογρα-φία. Καὶ ξαφνικὰ στὴν ἀνάμνηση αὐτὴ κόλλησε μιά ὁλό-κληρη σειρὰ εἰκόνων. Ἦλθαν σὰν πνοὴ ἀνέμου, σὰν νὰ τίς ἔφερνε κάποιον φύσημα καθαροῦ ἀέρα. Ἡλιοφώτιστα λιβά-δια ἀπλώθηκαν μέσα ἀπὸ τὰ πλατεῖα παράθυρα τῆς γέρι-κης Σορβόνης. Ἕνα ποτὰμὶ κύλησε πάνω ἀπὸ τὸ ράφι ποὺ βρισκόταν τὰ γαλλικὰ λεξικά. Ἀλλὰ συνῆλθε. Οἱ διακο-πὲς εἶχαν τελειώσει. Ἐπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ λίγο καιρὸ ποὺ τῆς ἔμενε γιὰ νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὸ πτυχίον τῆς φιλολογίας, ἀφοῦ ἦταν ὑποχρεωμένη, κάθε βράδυ, ἀπὸ τίς πέντε ὡς τίς ἑπτὰ, νὰ προγυμνάζῃ μερικὰ καλομαθημένα κορίτσια σ' ἕνα ἰδιωτικὸ ἐκπαιδευτήριον, στὸ ἴνστιτούτο τῆς δεσποινίδος Πρά.

Ὁ νέος μὲ τὰ ροζιάρικα χέρια, τὰ χέρια τοῦ δολοφό-νου, βρισκόταν συχνὰ στὸ ἴδιο τραπέζι τοῦ ἀναγνωστη-ρίου, κοντὰ στὴ θέσῃ ποὺ καθόταν κι' αὐτὴ. Ἕνα βράδυ, κάθισε ἀπέναντί της. Μιά φορὰ, σκούνησαν τόσο δυνατὰ σὲ μιά πόρτα ποὺ αὐτὸς τῆς ζήτησε συνγνώμην. Αὐτὴ χα-μογέλασε. Αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ συστηθῇ :

— Ζαν Ντυώ.

Αὐτὴ ἀπήντησε λακωνικά :

— Ζινέτ Ἀντράλ.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Τὰ βαρεὰ χέρια σιγὰ—σιγὰ ἔχαναν στὰ μάτια της τὴν τραχύτητά τους, γινόταν ἀπαλότερα. Ὅταν τὰβλεπε νὰ ξεκουράζωνται πάνω στοὺς ἀτλαντες, πάνω στοὺς μεγάλους ἔγχρωμους χάρτες, νόμιζε πὼς σταματοῦσαν καὶ ἔσφιγγαν μὲ τίς παλάμες τῶν τὰ σκοτεινὰ βουνά. Αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ σκέφτεται «χέρια χωριάτη», καὶ τότε ξανάρ-χοντιν μέσα της μιά πλημμύρα ἀγροτικῶν εἰκόνων, βωδιῶν ζεμιμένων στὸ ζυγὸ, ἀλετριῶν ποὺ ἐξοχίζαν βαθεῖα τὸ μαῦρο χῶμα.

Γιὰ λίγες ἑβδομάδες, δὲν ξανάδε τὰ ροζιάρικα χέρια καὶ τῆς παραξένοφθηκε, ποὺ τὴν σινοχώρησε ἡ ἀπουσία τους.

Ἐπειτα, μιὰν ἡμέρα, τὸν εἶδε ποὺ ξανάρθε, μαυροντυ-μένος. Κάθισε στὸ τραπέζι ποὺ καθόταν κι' αὐτὴ, ἀφοῦ περίμενε μὲ θέσῃ. Πῆρε ἕνα βιβλίο, τὸ ἀνοίξε, ἀλλὰ δὲν ἐδιάβαζε καὶ τὴν κῦτταξε, τὴν περίμενε ἴσως. Αὐτὴ προσ-παθοῦσε νὰ φανῇ πὼς δὲν καταλάβαινε. Θὰ ἤθελε νὰ τὸν κουράσῃ, νὰ μελὶν διαρκῶς στὴν ἴδια θέσῃ, διαβάζοντας τὸ σύγγραμμα τοῦ Μουνιέρ. Ἀλλὰ ἦταν ὥρα νὰ φύγῃ γιὰ τὸ ἴνστιτούτο τῆς διδσος Πρά. Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κλει-σῇ τὸ βιβλίο της, νὰ ξαναφορέσῃ τὸ τριμμένο ἀπὸ τὸν καιρὸ πανωφόρι της, καὶ νὰ κατεβῇ τὴ σχεδὸν ἔρημη σκάλα.

Στὸ δεύτερον σκαλοπάτι, τὴν ἔφτασε. Τὸ μεγάλο του χέρι φάνηκε στὰ κάγκελα τῆς σκάλας. Τῆς εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω...

Σήκωσε τὰ μάτια της, ἐκπληκτη. Δὲν εἶχε πιά τὸ ἔντρο-μο ὕψος του.

Τῆς εἶπε :

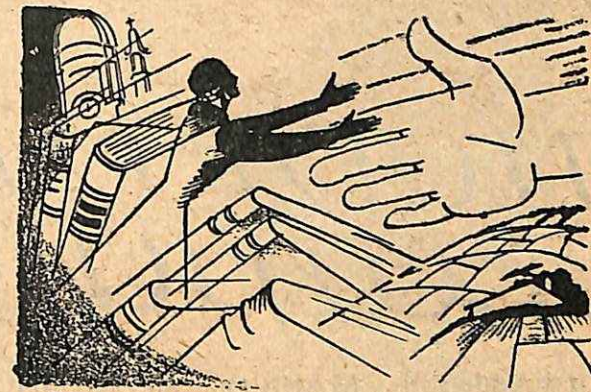
— Ἐχασα τὸν πατέρα μου. Δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς γιὰ νὰ καλλιεργῇ τὰ χωράφια. Ἀποφάσισα νὰ ξαναγυρίσω

κεῖ πέρα...

— Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ «κεῖ πέρα» ;

Ξαφνίστηκε, γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐρώτηση. Δὲν περίμενε

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

ἀέρας ! Ἡ ἀπέραντη ἐλευθερία ἀντὶ τῶν καθημερινῶν στε-ρήσεων αὐτῆς τῆς σκληριάς ποὺ ἐπεβάλλετο ἀκόμη καὶ στὶς σκέψεις της !...

— Ναί... Ἦθελα νὰ σὰς τὸ πῶ πρὶν φύγω, γιὰτί ἴσως, καμμιὰ φορὰ...

Σταμάτησε ἀναποφάσιτος. Ἡ Ζινέτ συλλογίστηκε τοὺς χωριάτες ποὺ εἶχε δεῖ τίς λίγες καλοκαιρινὲς ἑβδομάδες ἀδέξιους καὶ ἀναποφάσιτους.

— Μὲ ἔκλεισαν ἀπὸ μικρὸ σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, εἶπε ἐκεῖ-νος μὲ ξαφνικὸ θάρρος. Οἱ δασκάλοι μου μοῦ μιλοῦσαν μόνο γιὰ σπουδές. Δὲν ἤξερα τίποτα γιὰ τὴ γῆ. Δὲν μὲ ἐνδιέφερε καθόλου. Μὰ οὔτε καὶ οἱ σπουδές... Στὸ τέλος κατάλαβα πὼς δὲν εἶχαν γιὰ μένα κανένα ζωτικὸ ἐνδια-φέρο, ὅτι τίς συνέχιζα μόνο γιὰτί τίς εἶχα ἀρχίσει.

Σταμάτησε λίγο κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε :

— Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔθαψαν τὸν πατέρα μου, ἔκανα μιὰ βόλτα στὸ κτῆμα... Ἐνοίωσα κάτι νὰ μὲ τραβᾷ πρὸς τὴ γῆ. Τὴ γῆ ποὺ δούλευε ὁ πατέρας μου κι' ὁ πατέρας τοῦ πατέρα μου...

Μέσα στὸ προαύλιο τῆς Σορβόνης, ἀκούστηκε ἕνα ρο-λόι νὰ χτυπᾷ τὴν ὥρα. Ἐβρεχε. Αὐτὴ ἀνοίξε τὴν ὀμπρέλ-λα της.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνοδεύ-σω λίγο ;

— Εἶμαι βιαστική... Ἐχὼ μαθήματα...

Τὴν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς βιάζεται. Τόσο πλατεῖα ἦταν τὰ βήματά του. Αὐτὴ περπατοῦσε καὶ συλ-λογίσταντο ὅλα ὅσα θὰ χαίρταν κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸ οὐρανὸ, ὁ εὐτυχισμένος αὐτὸς χωριάτης :

— Ποῦ εἶναι ; τὸν ρώτησε.

— Στὸ Ντεβάς. Μέσα σ' ἕνα ὄροπέδι.

— Ἐχει ποτὰμι ;

— Ναί καὶ μεγάλα δάση.

— Ἐχετε στάρια ;

— Ναί, ἔχουμε καὶ στάρια, ἀλλὰ τὸ περισσότερο εἶναι

λειβάδια καὶ βοσκότοποι.

Ἐπειτα μὲ σιγανότερη φωνὴ ρώτησε :

— Μπορῶ νὰ σὰς γράφω ;

— Εὐχαρίστως, τοῦ εἶπε. Νὰ σὰς δώσω τὴ διεύθυνσή μου.

Αὐτὸς χαμογέλασε :

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη ! Τὴν διάβασα στὶς ἀποδείξεις ποὺ

δανεῖζεσθε βιβλία.

Αὐτὴ κοκκίνισε μέσα στὸ σκοτάδι. Μιά ἀόριστη χαρὰ τὴν

πλημμύριζε :

— Θὰ ἀλληλογραφοῦμε, εἶπε κι' αὐτὴ σιγὰ.

Τότε τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του. Τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου ; Ἐ-πρεπε νὰ ἦταν πολὺ ἀνόητη ! Τὸ ἔβλεπε τώρα μέσα στὸ θαμ-πὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, μέσα στὸ μικρὸ δρόμο τοῦ ἴστιοῦ τοῦ τῆς δεσποινίδος Πρά. Ἦταν πλατὺ καὶ δυνατὸ, καμωμένο γιὰ νὰ οδηγῇ ἀλέτρι, γιὰ νὰ δένῃ τὰ βώδια στὸ ζυγὸ. Ἦταν ἕνα πλατὺ, ἀντρίκιο χέρι, ποὺ μπροστά του τὸ μικρὸ κοριτσιότικο χέρι της, φάνηκε τόσο μικρὸ, τόσο ἀδύνατο καὶ δασμένο πιά.

Καὶ καθὼς ἀνέβαινε τίς σκάλες τοῦ ἴστιοῦ τοῦ, ὄνειρεύ-τηκε τὸ πλατὺ ἀντρίκιο χέρι νὰ τὴν χαϊδεύῃ...

JEAN GANXY

(Συνέχεια)

— "Αλλως τε, κύριε, πρέπει, χωρίς άλλο να πέσω θύμα άπάτης και όμοιότητας άλλο-κότου. Η κυρία της 'Αγίας Λουκίας, είναι τιμία γυναίκα, ή όποια δέν δέχεται με προσωπίδα, έναν άγνωστο στο κά-λωπιστήριό της.

Και έδωσε τό μπράτσο της στη βαρωνίδα.

— "Ελάτε, κυρία, της είπε, ό νέος αυτός, χωρίς άλλο, έχασε τα μυαλά του.

— Κύριε! έφώ-ναξε μανιώδης ό 'Αρμάνδος, στε-κόμενος μπροστά του για να του έμποδίση την έξο-δο. Μήπως οι Ρώσοι είναι ά-νανδροι;

— "Α, κύριε, είπε άτάραχος ό κόμης, τώρα βρί-ζεται έμένα... "Ο-μως δέν θα μπο-ρέσω να χτυπηθώ τώρα μαζί σας, αλλά' αργότερα, γιατί θα ένοχο-ποιούσα την κυ-ρία. "Υστερα από δεκαπέντε ημέρες θα είμαι στη διά-θεσή σας.

"Εφυγε μαζί με την βαρωνίδα. "Ο 'Αρμάνδος έμεινε συντριμμένος και μόλις όστερα από δυό ώρες σκέφθη-κε να φύγη από τό περίπτερο και τό καταραμένο αυτό σπίτι.

— "Όταν ό ταγμα-τάρχης Λεόν έφυ-γε από τό σπίτι του παιδιού του,

πού του διηγήθηκε έτσι λεπτομερώς αυτή του την ιστο-ρία και γύρισε σπίτι του, έπεσε κατακουρασμένος στο ντιβάνι, όπου καθόταν κάθε φορά, και έφτιαχνε, καπνίζαν, τά τρομερά σχέδιά του. "Ο άνθρωπος αυτός, που ήταν τόσο δυνατός, ήτανε τώρα συντετριμμένος από τη θλίψη και την απελπισία του λατρευτού του παιδιού.

"Υστερα από λίγη ώρα έγραψε, προς τους συντρόφους του και τους καλούσε σε συνέντευξη, για μία σπουδαιο-τάτη, όπως έλεγε, υπόθεση, την έρχομένη Πέμπτη στάς όκτώ τό βράδυ εις τό σπίτι του ιππότη δ' Αστού, που ήταν στο κρεβάτι από τό τραύμα του.

Πραγματικώς, την ώριμένη ώρα τέσσαρις από τους ιππότες του έξιφους—έλειπεν ό Δαμβλίνος που ήταν στην κυρίαν Μόρ Ντιέ—και ό ταγματάρχης, βρέθηκαν στο σπίτι του δ' Αστού. Αυτή τη φορά ό άρχηγός φαινότανε μεγαλ-

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ'Ι'Γ

Η ΟΥΝΟΔΗΚΤΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΩΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—"Ο ταγματάρχης Λεόν, ένας άνθρωπος μυστηριώδης, ίδρυσσε την εταιρίαν του έξιφους, σκοπός της οποίας ήταν να βοηθούν οι έταίροι ό ένας τον άλλον. Τα μέλη της εταιρίας ήταν έξι κατεστραμμένοι νέοι, αλλά τρομεροί έξιφοναχοί. "Οφείλαν να υπακούουν όλοι τον άρχηγό τους και, τότε θα μπορούσε ένας ν' άποσυρ-θώ από την εταιρίαν, όταν θα έσκότωνε εις μονομαχίαν όλους τους άλλους. Βοηθούν οι έταίροι τον Γοντράνν δ' Αστέ να άρπάξη την Λεόννη, μίαν τυχοδιώκτιδα π' ά-γαπούσε, από τά χέρια του λησιού Γιουζέππε. Είς άντάλλαγμα αυτός, μονομαχεί και σκοτώνει τον καλλίτερο φίλο του πατέρα του, τον στρατηγόν Ρουβινύ, έπειδή την γυ-ναίκα του Μάρθαν, την αγαπάει ό λοχαγός "Εκτωρ Δαμβλίνος, ό όποιος πηγαινει στο 'Αλγέρι και μονομαχεί, αλλά πληγώνεται βαρεια από τον 'Οκτάβιον δ' Βέρν. "Όταν έτσι έξυπνητέισε όλους ό άρχηγός Λεόν, πήγε να ιδή τό παιδί του, τον 'Αρμάνδον, ένιν νέον είκοσι χρονών, ώριό σαν γυναίκα κι αυτός του λέει ότι θέλει να πεθάνη γιατί αγαπάει μι ά γυναίκα, που δέν τον θέλει. Του διηγήται την ιστορία του: Μιά βραδυά στο χορό του Μελοδράματος είδε μι ά προσωπιδόφορο που την πείραζε κάποιος. "Ε-πεμβαίνει και την άλλη μέρα μονομαχεί μαζί του και τον πληγώνει. Τό ίδιο βράδυ λαμβάνει ένα άνυπόγραφο γράμμα να πάη τά μεσάνυχτα στην όδδ Τιεβού όπου θα τον περιμένη ένα άμάξι να τον φέρη κοντά της με κλεισμένα τά μάτια. "Ο 'Αρμάν-δος άποφασίζει να πάη. Τό βράδυ στο θέατρο βλέπει μι άωραία κυρία που μοιαζε στί μαλλιά με την προσωπιδόφορο. "Ενας φίλος του τον πληροφορεί ότι είναι ή βραωνίς της 'Αγίας Λουκίας, γυναίκα σκοτεινού παρελθόντος. "Εκείνη τον βλέπει αλλά δέν τον προσέχει κι' αυτό τον κάνει να παραδεχθί ότι δέν ήταν εκείνη. Την ώρισμένη ώρα πήγε στην όδδν Τανβού. "Ενα άμάξι τον έπεριμένε. Μπήκε. Κάποιος που ήταν μεσα του έδεσε τά μάτια και ύστερα από ένα τέταρτο κατέβηκαν και έννόησε ότι περπατού-σε σε όδρομο με άμμο, σαν εκείνη που ρίχνουν σιτούς δρομίσκους των κήπων. "Ενα ώριό δωμοτιό βρήκε την προσωπιδόφορο, ή όποια του δήλωσε ότι τότε θα τον δεχότανε, αν δέν γύρευε να του δείξω τό προδωπό της. Τον δεχότανε έτσι δυό μήνες. "Αλλά έπειδή κάποτε δέν έπήγε να τον πάρη κι' αυτός την έλάτρευε, την γύ-ρισε παντού, έχοντας πάντοτε την ύποψία ότι ήταν ή κυρία της 'Αγίας Λουκίας. "Ο φίλος του 'Αλβέρτος τον πήγε στο χορό της, της μίλησε άλλ' εκείνη έκανε ότι δέν ήξερε τίποτα. Την παρηκολούθησε που πήγαινε στο κήπυ με τό Ρούσσον πρίγκηπα Στεβάν. Μπήκαν σ' ένα δωμάτιο, μόνη κι' αυτός είδε ότι ήταν τό δωμάτιο όπου τον δεχότανε ή προσωπιδόφορος. "Εβρισε τότε και τους δυό, έπροκάλεσε σε μονομαχία τον Στεβάν, άλλ' εκείνος άρνήθη γιατί δέν είχε καμιά σχέση με την κυρία της 'Αγίας Λουκίας.

"Ο ταγματάρχης κατόρθωσε να πάρη ένα από τά μπροστινά θεωρεία. Και με τά κιάλια του άρχισε να ξε-τάξη όλα τά άλλα. Στο άπέναντι θεωρείο είδε να κάθον-ται έμπρός δυό γυναίκες, έν ω πίσω τους στέκοντο όρθιοι δυό άνδρες. "Η μία από τις γυναίκες ήταν ξανθή, μικρή, ροδοκόκκινη κι' ή άλλη μι άλλόκοτη και παράδοξη όμορ-φία, και τά μάτια τους έρχιναν βλέμματα που ήταν άδύ-νατο να τά ύπομείνη κανείς. Κρατούσε στά χέρια της κιάλια κι' έπαίξε με τη βεντάγια της. "Ο ταγματάρχης την έπρόσεξε κι' έμουρμούρισε :

— Αυτή είναι!

"Επειτα άφισε την βαρωνίδα της 'Αγίας Λουκίας κι' άρ-χισε να ξεετάξη τον ένα από τους δυό άνδρες. Αυτός ήταν έως τριάντα χρονών, ύψηλός, μελαχροινός, σχεδόν ύποπράσινος.

— "Ο Ρώσος αυτός φαίνεται σαν 'Ισπανός, έμουρμού-

χολικός. Τους άπε-κάλυψε ότι είχε έ-να παιδί που τό έ-λάτρευε και ζήτη-σε τη βοήθειά τους. "Εκείνοι του ύπο-σχέθησαν με προ-θυμία. Ρώτησε τον Γοντράννο δ' Αστού αν γνώριζε την κυρίαν της 'Αγίας Λουκίας και τον κόμητα Στεβάν.

— Ναι, του ά-πάντησε. Και δέν θα είχα άντίρρηση, να χτυπηθώ μα-ζί του.

— "Εστω! Είπε ό ταγματάρχης, ή βαρωνίς της 'Α-γίας Λουκίας και ό κόμης Στεβάν θάχουν να κάνουν με την έταιρίαν του έξιφους, έπειδή σχεδόν έσκότω-σαν τό παιδί μου.

Τί συνέβη ύστε-ρα μεταξύ του ταγματάρχου και των τεσσάρων έ-ταίρων, ποί μυσ-τηριώδες και φρι-καλέο σχέδιο κα-τεστρώθη, τά γε-γονότα θα μάς τό δείξουν. "Αλλά στις δέκα ό ταγ-ματάρχης γύρισε σπίτι του, ντύθηκε με πολύ προσοχή, φόρεσε τά παρα-σημά του, μπήκε στ' άμάξι του και διέταξε να τον πάρη στο Μελο-δραμα.

Αυτή τη νύχτα έπρόκειτο να τρα-γουδήση, για πρώ-τη φορά, μι άψί-φωνος της Σκά-λας του Μιλάνου, και ό εκλεκτός κόσμος των Παρι-σιών, συνέρρευσε στην παράσταση. "Η πλατεία και τά θεωρεία ήταν κα-τάμεστα.

Μά... ό διάβολος να πάρη! Μοιάζει καταπληκτικά με τον συνταγματάρχη Στεβάν Στεφανώφ, που γνώρισα στα 1812 στη Ρωσία και με τον όποιον συνεδέθηκα τότε στενά. Διόλου παράδοξο να ήταν παιδί του.

"Ανοιξε τό σημειωματάριό του, έκοψε ένα φύλ-λο κι' έγραψε με μολύβι.

"Ενας άνώτερος αξιωματικός του αρχαίου στρατού, που έλαβε μέρος στην έκστρατεία και άιχμαλωτίσθη στη Μόσχα, λαμβάνει τό θάρρος να έρωτήση τον κόμητα Στεβάν, μήπως είναι παιδί του κόμητος Στεβάν Στεφανώφ, τότε συνταγμα-τάρχου του πυροβολικού, που τιμούσε τον αίχμα-λωτο με τη φιλία του.

"Υπέγραψε τό σημείωμα, τό δίπλωσε στά τέσ-σερα και τίσπειλε στον κόμητα, ό όποιος σε λίγο του άπάντησε ότι ήταν πραγματικώς παιδί του Στεφανώφ και ζητούσε να γνωρισθί με τον φίλον του πατέρα του.

Συναντήθηκαν πραγματικά στο διάδρομο και γνωρίσθηκαν από κοντά. "Ο κόμης του δήλωσε ότι ήταν στη διάθεση εκείνου που ύπήρξε φίλος του πατέρα του, έτοιμος να θυσιάση ακόμα και τη ζωή του γι' αυτόν. Με ύποκριτική συγκίνηση τότε ό ταγματάρχης του είπε πως είχε να του κάνει μι ά σοβαρή άποκάλυψη και του γύρεψε τό λόγο του, πως θα τηρούσε έχεμύθεια. "Όταν εκείνος τό ύποσχέθηκε, του είπε ότι, τάχα, ή κυρία της 'Αγίας Λου-κίας ήταν νόθο παιδί του, κι' ότι ήθελε να μένη πάντοτε κοντά της Τόν παρεκάλεσε να την πείση να τον πάρη έπι-στά η στά χτήματά της με τό όνομα λοχαγός Λαμβέρτος, κι' εκείνος την έπεισε πράγματι και συγκατετέθηκε.

Την άλλη μέρα, ό Λεόν με τον Στεβάν, παρουσιάσθη-καν στην κυρία της 'Αγίας Λουκίας, ή όποια τούδωσε τις όδηγίες της και του είπε να πάη στά χτήματά της την άλλη μέρα. "Εκείνη θάφευγε τό ίδιο άπόγευμα, έν ω ό κό-μης θα πήγαινε στη Βρεττανή, στον πύργο του γείτονος της κυρίας της 'Αγίας Λουκίας, του κυρίου Κε-ριού, δεκαπέντε ημέρες αργότερα.

"Απ' εκεί ό ταγματάρχης έπήγε στο σπίτι του 'Αρμάνδου και τον βεβαίωσε, ότι σε δεκαπέντε ημέρες ό Στεβάν θα ήταν πεθαμένος, ή κυρία δέ της 'Αγίας Λουκίας έρωμένη του, είπε στον 'Ιώβ, ότι αν χρειάζεται τίποτα θα πήγαινε στον Γον-τράννο δ' Αστού. "Επειτα πήγε και βρήκε τον Γοντράννο, του είπε ότι μπηκε οίκονόμος της βαρωνίδος, και τον διέταξε να πάη κι' αυτός στο σπίτι του θείου του στη Βρεττανή, γιατί ήταν άνάγκη να σκοτώση τον Στεβάν.

— "Η κυρία της 'Αγίας Λουκίας, έπρόσθεσε, φεύ-γει για τη Βρεττανή σήμερα. "Εγώ αύριο. Σ' ύ θα περιμένης δεκαπέντε ημέρες, έως ότου φύγει και ό Στεβάν και τότε θάρρης και σ' στο σπίτι του θείου σου. "Αν εις τό μεταξύ έλθη κανείς και σου είπει ότι τον λένε 'Ιώβ, θα' κανής ό,τι σο' γυρέψει.

— Πολύ καλά! άπάντησε ό Γον-τράνος.

"Η κυρία της 'Αγίας Λου-κίας πήγε πρώτη στά κη-ματά της, όπου έμεινε ή όμο-γάλακτος άδελφή της Ναϊκ που είχε ένα ωραιότατο παι-δί, τον "Εκτορα. Αυτό τό παι-δί ή βαρωνίς τό έλάτρευε. Και με την Ναϊκ συνδεότανε τόσο πολύ, ώστε ν' άπορούν-όλοι γι' αυτό τους τό σύνδε-σμο, που είχε μυστηριώδη την άφορμή, και γι' αυτή την έξαιρετική αγάπη που είχε στο μικρόν "Εκτορα.

Την άλλη μέρα έφθασε και ό δ'ήθεν λοχαγός Λαμβέρτος, δηλαδή ό ταγματάρχης Λεόν, και ανέλαβε τά καθήκοντά του. "Από την πρώτη στιγμή άντελήφθη τό στενό σύνδε-σμο των δύο γυναικών και την αγάπη που είχε για τον μικρόν "Εκτορα και άπόρησε

για την άδυναμία αυτής της τόσοσν ψυχής γυναικός. "Υστερα από όκτώ ημέρες, ήξερε την τοπογραφία των περιχώρων, τους χωρικούς και τις συνήθειές των. Μεταξύ των ύπηρετών, που ήρθαν από τό Παρίσι με την βαρω-νίδα, ήταν και ένας με φυσιογνωμία σοβαρά και στυγνή, που είχε κατα-πλήξη τον ταγματάρχη. Μερικές φορές, όταν οι δυό νεαρές παίζα-νε με τό παιδί, τον είδε να κυττά-ζη την βαρωνίδα με βλέμματα γε-ματα μίσος. Λεγότανε Γιάννης, ήταν θαλαμηπόλος της και εκείνη του είχε πλήρη έμπιστοσύνη.

— "Η ό άνθρωπος αυτός είναι κατάσκοπος, σκέφθηκε ό ταγμα-τάρχης, ή έτοιμάζει κι' αυτός κά-ποια έκδίκηση ίκανοποίησης' όπως κι' αν έχη τό πράγμα, αυτός θα είναι συνένοχός μου.

"Ο Γιάννης ήταν άνθρωπος χωρίς πολλά λόγια. Δέν έπήγαινε ποτέ στις διασκεδάσεις των περιχώρων, δέν τον είδανε ποτέ να γελάη. Τό πρόσωπό του γινότανε κάπως γε-λαστό, μόνον όταν έπήγαινε με την κυρία της 'Αγίας Λουκίας στο Παρίσι. "Ηταν από τη Βρεττανή αλλά δέν ήθελε να μένη στην πα-ρίδα του. Κάθε βράδυ, όταν έτε-λείωνε τη δουλειά του, έφευγε άθό-ρυβα από τον πύργο και πήγαινε από ένα μονοπάτι να καθήση σε μι ά κορυφή του βράχου, που ύψω-ιότανε επάνω από τη θάλασσα.

"Ο ταγματάρχης ένα βράδυ τον παρακολούθησε. "Η θάλασσα τα-ραγμένη θορυβούσε και τά κύματα έσκαζαν επάνω στο βράχο με θό-ρυβο που νύνησε κάθε άλλον. "Ο Γιάν-νης έπήγε στην κορυφή του βράχου κι' έκάθησε εκεί σαν ένα κοράκι που παραμόνευε τη λεία του, και με τό κεφάλι μέσα στις παλάμες πα-ροδόθηκε σε σκέψεις βαθιές. "Εξαφ-να ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο του. "Εστάθη άπότομα και βρέθη μπρο-στά στον ταγματάρχη, που κρατού-σε στο χέρι πιστόλι. Και ήταν τέ-τοιες οι άστραπές των ματιών του, ώστε αυτός αν και ήταν γενναίος, έφοβήθηκε.

— "Ε φίλε! τούπεν ό ταγματάρ-χης. Δέν θέλω να σε σκοτώσω αλλά να μιλήσουμε λίγο. Κάθησε.

Μιλούσε διατακτικά και ό Γιάν-νης ύπάκουσε.

— Καλέ μου φίλε, έξακολούθησε ό Λεόν, όταν έρχεται κανείς τη νύ-χτα να όνειροπολή επάνω στους βράχους εκατό όργιες επάνω από τη θάλασσα της όποιας ά-κούει τη μεγάλη φωνή, ή είναι ποιητής έρωτευμένος, ή έτοιμάζει κάποια έκδίκηση.

— Μπορεί!

— Τό ξέρω! Και ξέρω μά-λιστα πως τό πρόσωπο που μισείς, τόσο πολύ, είναι ή κυρία της 'Αγίας Λουκίας.

— Και σένα τί σε μέλλει; ρώτησε άπότομα ό Βρετ-τόνος.

"Ο ταγματάρχης έτοιμάσε και πάλι τό πιστόλι του και έξακολούθησε :

— Καλέ μου φίλε, είμαστε μόνοι μας έδω, κι' ό θόρυ-βος της θάλασσας είναι τό-σο μεγάλος, ώστε αν σ' έσκότωνα, δέν θ' άκουγαν τον κρότο στον πύργο. Διά-

λεξε τώρα ή θα μου είπης την αλήθεια και θα συνεννοηθής μαζί μου, έπειδή μισώ αυτή την γυναίκα περισσότερο από ότι την μισής εσύ, ή θα πεθάνης.

Αστραπή σατανικής χαράς έλαμψε στα μάτια του Γιάννη και θέλησε να μάθη τον λόγο του μίσους του. Ο ταγματάρχης του είπε ότι την μισούσε γιατί είχε εξαπατήσει το παιδί του, τον Αρμάνδο.

— Α, ξέρω! είπε ο Γιάννης. Είναι ένας νέος ξανθός... αδύνατος... είκοσι χρονών... Έγώ ήμουν ο προσωπιδόφορος που τον έπηγαινα από το Βουλεβάρτο στον κήπο της οδού Βαβυλώνας. Μά έγω την μισώ περισσότερο γιατί άτιμασε την γυναίκα που αγαπούσα.

Ο ταγματάρχης έκρυψε το πιστόλι του και γύρεψε να μάθη όλα τα εγκλήματα της ωραίας κυρίας του. Ο Γιάννης του διηγήθηκε ότι ο μικρός Έκτωρ δεν ήταν παιδί της Ναϊκ, που ήταν δική του μνηστή, αλλά της βαρόνης, ή οποία προσποιότανε την τιμιάν κι' εγέννησε λίγες ήμέρες πριν παντρευτή. Για να μη την αφήσει ο άνδρας, της παράδωσε το παιδί στη Ναϊκ, κι' αυτή θυσίασε το καλό της όνομα και δυσφημίσθηκε με το να παρουσιάσει το νεογέννητο για δικό της παιδί, ενώ ο πατέρας της βαρόνης, που έμαθε το μυστικό, πέθανε από τη ντροπή του. Κι' εύρέθηκε ο Γιάννης στην τρομερή θέση ή να την πάρη και ν' άτιμασθή, γιατί όλοι έπίστευαν ότι το παιδί ήταν της Ναϊκ, ή να χωρίση απ' αυτήν παντοτεινά.

— Ορκίστηκε στη Ναϊκ, συνέχισε ο Γιάννης, να μην πω τίποτα! Μά όρκίστηκε και να έκδικηθώ και θα το κάνω. Μπήκα στην υπηρεσία της, έγινε η κολασμένη ψυχή της... Μά θα έκδικηθώ. Α, είναι τρομερή ή γυναίκα αυτή. Και τότε διηγήθη τα σοβαρότερα έπεισόδια της πολυτάραχης ζωής της, χωρίς να παραλείψη και το θάνατο του υποκόμητος Ράφ και του Πόν. Ο πρώτος ήταν έραστής της. Έπειδή τον άφησε για τον Πόν, ή κυρία της Άγίας Λουκίας έστειλε τον Γιάννη να τον δηλητηριάση, φοβούμενη μήπως ζηλέψη και είπή τίποτα, άλλ' αυτός του άφησε ένα ανώνυμο γράμμα να πάη να τους συλλάβη στη συνέντευξή τους, στον κήπο. Ο Ράφ έπήγε, σε λίγο έφθασε και ο άντεραςτής του κι' έχτυπήθηκαν μπροστά της με σπαθιά. Η κυρία της Άγίας Λουκίας έκλεισε την πόρτα της κι' ανέβηκε στο μέγαρό της, ενώ οι άντεράσταί εξακολουθούσαν να χτυπιώνται. Ο ένας σκοτώθηκε εκεί, ο άλλος αυτόκόνησε σπήλι του. Η κυρία της Άγίας Λουκίας άπηλλάγη έτσι και από τους δύο.

Ο ταγματάρχης άκουσε τη διήγησή του με προσοχή. — Η έξιλέωσις πλησιάζει! του είπε. Τώρα, σύντροφε, μου ανήκει. Υπάρχει κανένας βαρκάρης που να μπορούμε να τον εξαγοράσουμε με χρήματα; — Ο Γκαλέκ, ένας πονηρότατος βαρκάρης, που μπορεί να σκοτώση άνθρωπον για μια δέκαρά. — Καλά. Όταν σε ειδοποιήσω θα τον εξαγοράσης. Θα βρής έπειτα ένα άμαξι με καλά άλογα που θα περιμένη στο δάσος έναν έπιβάτη για το Παρίσι. Τώρα πάμε να κοιμηθούμε. Η ώρα της έκδικήσεως πλησιάζει. Και οι δύο συνένενοι άποφασισμένοι για όλα τράβηξαν κατά τον πύργο.

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΕ ΣΕΛΙΔΕΣ

Και με το μυθιστόρημα των έκπληξεων και των άπροόπτων:

68

ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οί καταπληκτικές περιπέτειες του ανθρώπου, πουπαιζε δέκα φορές την ώρα τη ζωή του! Κορώνα ή Γράμμις τα με το να παίρνη τη θέση ενός άλλου και όποιος με την ξένη αυτή προσωπικότητα έρωτεύθηκε.

πάνε στο μελόδραμα, όπου θα παιζότανε ο Γουλιέλμος Τέλλος. Δέχτηκε. Μια προαίσθηση τούλεγε ότι θα συναντούσε εκεί τον Στεβάν.

Όταν οι δύο νέοι πήγαν στη θέση τους, ή παράσταση είχε αρχίσει. Ο Αρμάνδος από την πρώτη στιγμή, εξέταζε με τα κιάλια όλα τα θεωρεία. Και πραγματικώς είδε τον κόμητα να είναι μοναχός σε ένα, άποτραβηγμένο στη σκιά. Ώνειροπολούσε και δεν έπρόσεχε καθόλου στο δράμα.

— Αύτην σκέπτεται! έψιθύρισε με ζήλεια. Ο φίλος του ήταν άφοσιωμένος στην παράστασι και δεν εκατάλαβε τίποτα. Όταν έτελείωσε ή πρώτη πράξις, ο Αρμάνδος του είπε ότι ήταν στο θέατρο κάποιος φίλος του και ήθελε να τον ιδή και τον έπηρε να πάνε μαζί. Πήγαν στο θεωρείο του κόμητος και ο Αρμάνδος εκτύπησε. Ο Στεβάν άνοιξε. Ο Αλβέρτος έννόησε ότι ήταν άργά πια να προλάβη την καταστροφή.

Ο κόμης τον άνεγνώρισε. Οί δύο άντεραςτάι χαιρετήθηκαν. Ο Αρμάνδος του υπενθύμισε ότι είχαν συμφωνήσει στο χορό της κυρίας της Άγίας Λουκίας να χτυπηθούν ύστερα από δεκαέντε ήμέρες. — Οί όποιες επέρασαν! άπήντησεν άπαθώς ο κόμης. Είμαι στάς διαταγάς σας.

Συνεφώνησαν να συναντηθούν στάς έπτά το πρωί στο τέρμα του Ώτέγ και να μονομαχήσουν με πιστόλι. Ο Αλβέρτος ειδοποίησε τον κ. Δαβράν και οι δύο του φίλοι θα του χρησίμευαν ως μάρτυρες.

Πρώτος στον τόπο της μονομαχίας έπήγε ο κόμης Στεβάν. Φορούσε ρούχα ταξιδιωτικά όπως και ο ένας από τους μάρτυράς του. Λίγο πιο έπειτα έφθασε και ο Αρμάνδος με τους δικούς του. Στους φίλους του είπε ότι θα ζητούσαν να γίνη μονομαχία μέχρι θανάτου και έζήτησε να πυροβολήσουν δυο φορές ο καθένας όποταν ήθελε, ενώ θα έπροχωρούσε ο ένας προς τον άλλον. Θα έστέκοντο αρχικώς σε σαράντα βηματών απόστασι. Έπειδή οι δύο ήταν βαρείς και ασφαλώς θα έσκοτώνοντο οι αντίπαλοι, ίσως και οι δύο, οι μάρτυρες του Στεβάν προσπάθησαν να τους κάνουν πιο έλαφρούς, άλλ' οι μάρτυρες του Αρμάνδου δεν έδέχθησαν. Έγεμίσθησαν τότε τα πιστόλια. Ο Αλβέρτος έδωσε το σύνθημα. Ο Αρμάνδος έσκόπευσε έπουρο βόλησε πρώτος αλλά ο κόμης δεν έπεσε. Ο κόμης έπειτα από δύο δευτερόλεπτα έπροχώρησε κι' έπυροβόλησε.

(Ακολουθεί)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Τα λόγια του πατέρα του έδωσαν στον Αρμάνδο θάρρος και την έλπίδα πως θα κατόρθωνε μια μέρα να ξανασυναντηθή και να έκδικηθή την κυρία της Άγίας Λουκίας, που τόσο σκληρά φέρθηκε άπέναντί του. Δεν βγήκε επί όχτώ ήμέρες καθόλου από το σπίτι του και σ' όλο αυτό το διάστημα δεν έκανε άλλο παρά να σκέπτεται πως θα κατόρθωνε να σκοτώση τον κόμητα Στεβάν.

Δυό άνθρωποι έπηγαιναν και τον έβλεπαν. Ο φίλος που του είχε χρησιμεύσει για μάρτυρα, ο κ. Δαβράν, και ο Αλβέρτος που τον είχε πάει στο χορό κι' έγινε ή άφορμή της άποκαλύψεως. Άλλα ούτε και σ' αυτούς δεν είπε τις σκέψεις του. Ένα βράδυ ο Αλβέρτος πήγε και τον πήρνε να πάνε στο μελόδραμα, όπου θα παιζότανε ο Γουλιέλμος Τέλλος. Δέχτηκε. Μια προαίσθηση τούλεγε ότι θα συναντούσε εκεί τον Στεβάν.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΗΕΝΑ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Όταν ή Ντόλλυ έφθασε στο Σόνζε, ή σαιζόν κινδύνευε να κλείση πριν την ώρα της, έλλείπει πελατών. Και πρό παντός, έλλείπει ζωής. Πέντε-έξι γκρινιάρηδες γέροι και γρηές και μερικά κορίτσια με προκατακλυσμαίες «ήθικες άρχές», έκαναν τον κάθε γλεντζέ, μόλις πατούσε εκεί να φεύγη προτροπάδην. Λίγοι νέοι είχαν άπομείνει.

Η Ντόλλυ όμως ήταν υπερμοντέρνα. Δεν ήταν ωραία άπλως συμπαθητική. Αλλά με ένα κρυφό-κρυφό, διαβολικό χάρισμα, που ξετρέλλαινε τους άντρες: ένα μυτερό, χρυσό δοντάκι, που γρατζουνούσε ήδονικά τα άνδρικά χείλη κι' έδινε στο φίλ της μια έξαιρετική γοητεία... Ήταν άρκετό, γιά να ξελογιασθή και ο Πάπας ακόμα, να του δώση ένα σκαστό «γρατζουνιστό» φιλάκι ή Ντόλλυ!... Έπειτα, το ντύσιμο, ή ματιά, ο «άερας» αυτής της κοπέλλας κυριολεκτικά έσκλάβωναν όποιον την αντίκρυζε.

Έτσι, όταν έφθασε στο Σόνζε ή Ντόλλυ, έγινε σωστή άναστάσιωσις... Όχι οι νέοι μονάχα, μά κι' οι γέροι ακόμα τρέχαν ξωπίσω της...

Την αρχή έκαμε ένας μεσόκοπος «μπαζέ», που έδινε τον τόνο σε όλα.

Μετά τρεις μέρες, έλεγε στη Ντόλλυ ο Ζάκ Μόρρις, Άρχισυντάκτης μιας μεγάλης έφημερίδος του Βερολίνου:

— Δέ μπορώ να έξηγήσω αυτή τη γοητεία που έξασκείτε σε όλους. Υπάρχει ασφαλώς κάποιο μυστήριο στη ζωή σας, που σας κάνει τόσο έλκυστική...

— Κανένα μυστήριο, άπάντησε ή Ντόλλυ. Συμβαίνει άπλως το έξης: Οί γονείς μου θέλουν να με παντρεύουν διά της βίας με κάποιον που δεν χωνεύω. Έκλαψα, φώναξα, παρεκάλεσα, μά το κάκου. Οί γέροι μου είναι άνένδοτοι. Απεφάσισα λοιπόν κ' έγω να κάμω τέτοιες τρέλλες, που ν' άνα-κασθή ο περίφημος γαμπρός να «στρίψη» πανικόβλητος. Καταλαβαίνετε; Θέλω να δημιουργήσω, άνήκουστα σκάνδαλα. Να γίνη πολύς λόγος για μένα. Σεις αν θέλετε, μπορείτε να με βοηθήσετε.

Και, χωρίς πολλές-πολλές περιστροφές, άγκάλιασε τον έκπληκτο δημοσιογράφο και τον γρατζουνούσε ύπουλα με το μυτερό δοντάκι της...

Μετά δύο ήμέρες, ή εικόνα της Ντόλλυ δημοσιεύετο στην έφημερίδα της οποίας ο Μόρρις ήτο Άρχισυντάκτης.

Παρίστανε την Ντόλλυ μέσ' στην θάλασσα. Δεν φαινόταν παρά το κεφαλάκι της. Και από κάτω έγραφε: «Ένα πρωτότυπο άγώνισμα. Η Δεσποινίς Ντόλλυ, μά άπ' τις άραιότερες που παραθερίζουν στο Σόνζε, άπεφάσισε να αναθέση την παραγγελία των τουαλετών της στον Ραπτικό Οίκο του οποίου ο κόπτης θα μπορούσε να της πάρη τα μέτρα υπό την θάλασσαν χωρίς ν' αναδυθή ούτε μια φορά». «Η εικόνα μας παριστά την άπόλυτη Διόνα περιμένοντας τον εκ πνιγμού άνατον του δεκάτου τρίτου κόπτου.» Την επομένη οι παραθερίζοντες ηξέθησαν κατά 120.

Και οι δοντιάτροι άρχισαν να κάνουν ιρυσές δουλειές γιάτι όλες έτρεχαν ν' άκοιμούν τα χρυσά τους δοντάκια... Έτρεχαν άποκτήσουν, κατά μήνησιν της Ντόλλυ,

ΤΑ "ΣΚΑΝΔΑΛΑ", ΤΗΣ ΝΤΟΛΛΥ

τη γοητεία του «γρατζουνιστού» φιλιού... Μετά μια βδομάδα δημοσιεύθηκε στην ίδια έφημερίδα μια νέα εικόνα, που παρίστανε την Ντόλλυ να ίππεύη μεσ' στην

θάλασσα. Από κάτω άπ' την εικόνα διάβαζε κανείς την έξης καταπληκτική είδηση:

«Πρό ήμερών στο Σόνζε προκυρήχθηκε διαγωνισμός ποιά άπ' τις ωραίες κυρίες ή δεσποινίδες θα παρουσίαζε το πρωτοτυπότερο καουισουκένιο ζώο. Το πρώτον βραβείον έπηρε ή Δις Ντόλλυ Βίστον. Το ζώο το όποιον ίππευε ήταν... ο έργοστασιάρχης καουτσούκ κ. Ζίγκμουντ Λάχ.»

Το Ξενοδοχείον του Σόνζε ηξέησε τις τιμές. Τόση ήταν ή συρροή καινούργιων πελατών.

Η τρίτη εικών που δημοσιεύτηκε ξεπέρασε σε πρωτοτυπία όλες τις άλλες. Είχε την έξης χαρακτηριστική έπιγραφή:

«Διασκεδαστικό σκάνδαλο στ' Σόνζε» και από κάτω την άταραίτη έπεξήγησιν. «Η Δις Ντόλλυ Βίστον κο-

λυμπά με το κοστούμι της... προ-μάχης της Εύας!»

Η εικών την παρίστανε πράγματι έτσι. Δίπλα της ο δημοσιογράφος Μόρρις κρατώντας το μπανιερό της...

Την άλλην ήμέρα έφτανε έπει-γον τηλεγράφημα από τον άνεπιθύμητο γαμπρό, ο όποιος έδήλωνε έπισήμως ότι παραιτείται πάσης ύποψηφίτητος.

Και συγχρόνως ή τετραπέρατη Ντόλλυ έλαβε το παρακάτω γράμμα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ. ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ
Δ)δα Ντόλλυ Βίστον ZONZE

Δεσποινίς,

Σας συγχαίρομεν διά τας έν Σόνζε καταπληκτικές έπιτυχίας σας. Σας άνακοινούμεν διά προσλαμβάνομεν ύμās εις την ύπηρεσίαν μας. Λαμβάνετε έσωκλείστως 3.000 Μάρκα χρυσά. Θα σας χρησιμοποισώμεν κατά την χειμερινήν σαιζόν διά το λανσάρισμα του Βέρρονα. Πάντως να έχετε ύπ' όφιν σας ότι τα νέα σκάνδαλα τα όποια θα δημιουργήσητε, πρέπει να είναι κάπως εύπρεπέστερα. Θα σας πληροφορώμεν έγκαίρως ποιά πρόσωπα θα δυνηθήτε να χρησιμοποιήσητε διά τον έν λόγφ σκοπόν.

Μεθ' ύπολήψεως. Η Διεύθυνσις

«Έτσι ή Ντόλλυ, ή Ντόλλυ ή τετραπέρατη κατόρθωσε όχι μόνο να ξεφορτωθή τον άνεπιθύμητο κι' ένοχλητικό γαμπρό που ήθε-λαν να της δώσουν οι δικοί της, αλλά και να κερδίση άρκετά χρήματα.

Γιατί το Γραφείον Πρωτοτύπων Διαφημίσεων του Βερολίνου έκανε σε λίγο χρυσές δουλειές μόνο και μόνο γιάτι ή Ντόλλυ πραγματοποιούσε όποια τρέλλα της περνούσε από το κεφάλι.

Σιγά-σιγά ανέλαβε την διεύθυνση του γραφείου διαφημίσεων και τότε που δεν χρειαζότανε πια να κάνει σκάνδαλα, παντρεύτηκε τον δημοσιογράφο και έκανε γιά χατήρι του μια πολύ μεγάλη θυσία. Αιμάρισε το μυτερό δοντάκι της κι' όταν πια φιλούσε τον άντρα της δεν τον γρατζουνούσε...

ΤΗ. BRON

(Μετάφραση Κας Τζ. Γαλ.)

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—'Η Νότα, μιὰ ώραία νέα, ἐνῶ ἦταν ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν διήγηση τῆς καμαριέρας τῆς Κωνσταντίνας, ποὺ τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι ἦταν ἀρρωστή ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστια τοῦ γλειτιοῦ, κι' ἔχασε τὸ παιδί της, ὅταν νοσηλεύονταν μισό-τρελλή στὸ νοσοκομεῖο, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Στέλιου Κωντῶνη, ἐνὸς παιδιοῦ ποὺ ἦταν τρελλὸ μαζὺ τῆς ἀπ' ἀγάπης. 'Ο Στέλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε μάθει ὅτι δὲν ἦτανε γιὸς τοῦ Κωντῶνη, ἀλλὰ κάποιος ἀρρωστής γυναίκα, ἀγνωστο ποιάς, καὶ ἐπήγαινε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἢ ἀγαπημένη του. 'Εκείνη σχεδὸν τὸν ἔβρισε· τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ κι' ἔφυγε. 'Η καμαριέρα ποὺ μισοῦσε τὴν κοινωνία γιὰ ὅσα ἐτράβηξε καὶ ποὺ ἐνοιοῦθε ἀνεξήγητο μίσος γιὰ τὸ Στέλιο, ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ πὼς γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴ Νότα ἔπρεπε νὰ ξεδεύῃ χρήματα τὰ ὁποῖα μπορούσε νὰ πάρῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπου ἦτο βοηθὸς ταμίου. 'Επειτα τὸν ἔκανε νὰ ζηλέψῃ καὶ τοῦ εἶπε μὲ τῶριπ' ὅτι ἡ Νότα πῆγε σὲ μιὰ φίλῃ της στὸ Κολωνάκι. 'Ο Στέλιος πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ εἶδε νὰ παραμονεύῃ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος τέλος μπήκε μέσα καὶ σὲ λίγο βγήκε μὲ τὴ φίλῃ τῆς Νότας, τὴν Τούλα, ποὺ ἦταν γυναίκα του. Σὲ λίγο εἶδε νὰ βγαίνει ἡ Νότα ποὺ σιγριζότανε στὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνδρός, μ' ἓναν ἄλλον ἀκόμη, τὸν ἐραστὴ προφανῶς τῆς Τούλας. Θολωμένος ἀπὸ τὴ ζήλεια ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ ἐν ᾧ τὸ ἀνδρόγυνον μπήκε σ' ἓνα ταξὶ καὶ γύρισε σπίτι του. Τοὺς παρακολούθησε κι' ὅταν ἡ Νότα πῆγε σπίτι της, ἔτρεξε νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν ἐδέχθη. 'Η Κωνσταντίνα τὸν πῆρε καὶ πάλι στὴν κάμαρά της, τοῦπε καὶ πάλι τὴ ἔπρεπε νὰ κάνει καὶ ὁ Στέλιος, πράγματι, ἐπιδιογράφει μερικὰ ἐνάλιατα, πῆρε χρήματα ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ τὰ πῆγε στὴ Νότα. 'Υστερα ἡ Νότα τὸν παρέσυρε σ' ἓνα σπηλὶ ὅπου τοῖθωσαν καὶ πῆρε κοκαῖνη καὶ ἔπειτα τὸν ἔβρισε νὰ βρῇ κι' ἄλλα λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ παίξουν στὸ χαρτοπαίγνιο.

Ἐνῶ πῆγαινε, συνήνησε τὴν Πιπίτσα, μιὰ παιδική του φίλη, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μυστικά, καὶ δὲν τοῦ τόξε εἰπεῖ καθαρά πο-τέ της. Τὸν εἶχε παρακολουθήσῃ, ἤξερε ὅτι εἶχε κάνει πλαστογραφία, ὅτι τὸ περασμένο βράδυ ἦταν σὲ σπίτι ὅπου πῆγε ναρκωτικῶς. Τοῦ γύριψε νὰ πᾶνε στὸ Ζάππειο, κι' ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀρνιήθηκε. 'Ομολόγησε ὅτι εἶχε πάρει ἀπὸ τὴν Τράπεζα χρήματα, κι' ὅτι ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν Νότα, κι' ὅταν χωρίσανε, ἄφισε τὴ νέα σὲ φορικτὴ ἀπελπισία. 'Εκεῖνος πῆγε στὸ καζίνο, ἔπαιξε κι' ἔχασε, ἡ Πιπίτσα ἀρρώστησε. Κι' ὅταν ἔγινε καλά, πῆγε στὸ σπίτι τῆς Νότας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Η καρὰ Κωνσταντίνα πῆγε καὶ τῆς ἀνοίξε. Εἶδε μπροστὰ της ἓνα ὥραίο ἀγνωστο κορίτσι, ποὺ δὲν θυμότανε νὰ τὸ εἶχε ἰδεῖ ἄλλη φορὰ, καὶ μὲ ἀπορία τὸ ρώτησε τί ζητοῦσε.

— Τὴν κυρία Νότα! τῆς ἀπήντησε. Μπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ;

Τὸ νὰ γυρεῖν κανεὶς τὴν κυρία Νότα, δὲν ἦταν πράγμα πε-ρίεργον, μάλιστα δὲν ἦταν καθόλου σπάνιον. 'Ομως ἡ κυριὰ Νότα

τῆς Πιπίτσας, τὸ φοβισμένο της ὕφος, ἡ διστακτικότης καὶ ἡ ἐν γένει ἐμφάνισίς της, τῆς προκαλέσει τὴν περιέργεια καὶ θέ-λῃ νὰ μάθῃ ποιά ἦταν καὶ τί ζητοῦσε.

— Εἶμαι μιὰ ἀγνωστὴ! τῆς ἀπήντησε ἐκείνη. Τ' ὄνομά μου δὲν θὰ τῆς εἰπῇ τίποτα. Κάποιος μὲ συνιστᾷ στὴν κυρία Νότα, καὶ μοναχὰ σ' αὐτὴ μπορῶ νὰ εἰπῶ ποῖός μ' ἔστειλε, καὶ γιὰ ποῖο λόγο.

Μέσα στὸ μυαλὸ τῆς Κωνσταντίνας σφηνώθη κάποιος ὑποψία, ὅχι καὶ πολὺ κολακευτικὴ γιὰ τὴν ἡθικὴ τῆς νέας. Τὴν ἐπρόσεξε καλλίτερα καὶ τὴν βοήθε ὥραία. 'Ασφαλῶς ἦταν ἓνα κορίτσι ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ εἶχαν νὰ χάσουν. 'Απὸ ἓνα ἄπειρο κορίτσι, μιὰ εὐπειρὴ γυναίκα, ὥσάν αὐτή, θὰ μπορούσε νὰ ὠφεληθῇ πολλὰ.

'Αλλάξε τρόπους τώρα ἡ Κωνσταντίνα, τὰ ὑποπράσινα χεῖλη της ἐστράβωσαν εἰς ἓνα χαμόγελο ποὺ προσπαθῆσε νὰ τὸ κάνει γλυκὺ. Μὲ μιὰ ἄρκετὰ βαθειὰ ὑπόκλιση τῆς ἔκανε τόπο καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἤθελε νὰ τὴν νομίζῃ ἀπαλή, τῆς εἶπε:

— Πέρασε κορίτσι μου. Μέσα εἶναι.

Τὴ στιγμή ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σηκώσῃ τὸ πόδι της γιὰ νὰ προχωρήσῃ, ἐδίστασε. 'Απὸ τὴν ἡμέρα πούγινε καλά, δὲν εἶχε ἰδεῖ τὸ Στέλιο. Αὐτὸς οὔτε στὸ σπίτι της πῆγε νὰ τὴν ἰδῇ, οὔτε στὴν Τράπεζα ρώτησε κανέναν. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ἦταν στὸ γραφεῖο του, τόσο μάλιστα ἦταν βεβαία, ποὺ δὲν ἐφρόν-τισε νὰ ρωτήσῃ. 'Αλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη φοβήθηκε μήπως εἶχε τὸν διὰβόλόν της θὰ τὸν δυσαρρεστοῦσε, θὰ τὸν ἐθύμωνε. Κι' αὐτὴ οὔτε τὸ ἔνα, οὔτε τὸ ἄλλο ἤθελε. Μάλιστα θὰ τῆς χα-λοῦσε τὰ σχέδια.

— Εἶναι μόνη της; ρώτησε τὴν Κωνσταντίνα.

— Μόνη της, ναί!

— 'Εντελὸς ὁδὸν;

— 'Αλλὰ βέβαια, κορίτσι μου, πὼς θέλεις νὰ στὸ εἰπῶ; Εἶναι ὁλομόναχη. 'Εκτὸς ἀπὸ μένα καὶ αὐτῇ, ἄλλος κανεὶς δὲν εἶναι στὸ σπίτι. Τί φοβάσαι;

'Η Πιπίτσα προσεπάθησε νὰ χαμογελάσῃ γιὰ νὰ μὴ φανῇ πὼς φοβήθηκε τίποτα, καὶ ἀποφασιστικὴ τώρα ἐπροχώρησε. 'Η καμαριέρα τὴν ἔπασσε στὸ σαλόνι. Τὴν ἄφισε νὰ περιμένῃ καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήτῃ τὴν κυρία της.

'Εβεινε ὁδὸν ἡ Πιπίτσα, ἀσυνείδητα ἐκύτταξε γύρω της καὶ κατεπλάνη. Κάδρα μὲ ὥριες εἰκόνας, ποὺδεῖχαν ἐξαιρετικὸν γούστο, ἀγαλακτάρια παρόμοια, βαζάνια θαυμαστῆς τέχνης, ἓνα σωρὸν πραγματάκια, ὅλα μοντέρνα, καλλιτεχνικά, πρωτότυπα, ἰ-διότροπα. Τὸ κάθε τι βαλμένο μὲ προσοχή, εἰδειχνε τὴν ἐλάνθ-τητα ποὺ εἶχε ἡ γυναίκα ἐκείνη νὰ διακρίνῃ τὸ ὥραιο καὶ τὴν προθυμία ποὺ εἶχαν οἱ φίλοι της νὰ μαζεβοῦν ἐκεῖ καθ' ἓνα ποὺ ἱκανοποιοῦσε τὴν καλλιτεχνικὴ τῆς ψυχῇ.

'Αλλ' ἂν ὅλο αὐτὸ τὸ ἀρμονικὸ σύνολο ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς δικῆς της προσπάθειας, ἔπρεπε νὰ τὴν παραδεχθῇ ὅτι δὲν ἦ-ταν ἐνὸν ὥραία, οὔτε διεφθαρμένη μονάχα· ἦταν ἴσως κι' αὐτὴ τὸ θῦμα ποῖος ξέρεῖ ποιάς καταγινδὸς, ποὺ τὴν ἐξέβρασε σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα καὶ ποὺ μ' ὅλη της τὴν ἡθικὴ κατάρτιση δὲν ἔπαιψε νάχῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνην.

Τὸ σαλόνι ἐκεῖνο ἐπροκάλεσε τὴν ἐκπληξί της καὶ οἱ σκέψεις ποὺ ἔκανε τῆς ἔδωσαν τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ συναντοῦσε πολ-λὸς δυσκολίες στὸ σχέδιό της. Πίστεψε πὼς ἡ Νότα θὰ συ-νεκινετο, θὰ δειχνότανε πραγματικῶς μεγάλη καὶ θὰ βοηθοῦσε νὰ προλάβουν τὴν καταστροφὴ ποὺ ἐρχότανε νὰ πέσῃ γοργὴ στὸ κεφάλι τοῦ ἀμυαλοῦ φίλου της.

Τῆς αἰσιόδοξε σκέψεις τῆς διέκοψαν βήματα ποὺ πλησίαζαν. Σὲ λίγο μπήκε ἡ Νότα. Εὐδιάθετη, μὲ ἐκφραση καλωσύνης στὸ πρόσωπο, ντυμένη σὰν νὰ ἐτοιμαζότανε νὰ βγῇ. Τὴν χαιρέτησε

καὶ τῆς ἔδειξε κάθισμα νὰ καθῇ. Κι' ὕστερα τὴν ἐρώτησε:

— Μ' ἐζητήσατε;

'Η Πιπίτσα δὲν τὴν πρωτόβλεπε τώρα. Καὶ ἄλ-λοτε, κρυμμένη πίσω ἀπὸ κάποια ὁμάδα διαβατῶν τὴν πρώτη φορὰ, ἢ στὴν σκοτεινὴ γωνιά τοῦ κον-τινοῦ δρόμου τὴν ἄλλην, τὴν εἶχε παραμονεύσει, τὴν εἶχε ἰδεῖ, ἄλλοτε μοναχὰ κι' ἄλλοτε μὲ τὸ Στέ-λιο, νὰ πηγαίνει στὸ σπίτι της.

Τὸ ὥραίο της σῶμα, τὸ χαρτωμένο λύγισμα τοῦ κορμοῦ της, τὸ θαυμάσιο παράστημά της, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐκεῖνα τὰ παράδοξα μάτια της, τὴν εἶχανε κάνει νὰ δικαιώσῃ τὸ σπαραγμὸ τῆς ζήλει-ας

ποὺ ἐκομμάτιασε ἀλύπητα τὴν ψυχὴ της.

Τὴν ἤξερε. 'Αλλὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τὴν κυττάξῃ καὶ πάλι, ἀπὸ κοντὰ τώρα, νὰ τὴν ἰδῇ κι' ἄ, γιὰ νὰ τρομά-ξῃ στὴ διαπίσωση τῆς τεραστίως δια-φορᾶς ποῦχε αὐτὴ μὲ κείνη. 'Α, ναί, ἦταν πολὺ ὥραία ἡ Νότα. Μὲ τί ἐφό-δια αὐτὴ θὰ τῆς διεκδικοῦσε τὴν καρ-διά τοῦ παιδιοῦ φίλου της;

'Εν τούτοις τῆς ἀπαισιόδοξε· αὐτὲς σκέψεις ποὺ διαδεχθήκανε τόσο γρή-γορα τῆς ἄλλες ἐνθαρρυντικὲς ποὺ εἶ-χε κάνει, τῆς διέκοψε ἡ Νότα.

— Τι μὲ θέλετε; τὴν ἐρώτησε. Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη;

'Η Πιπίτσα ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ γλῶσσησε στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς ἀπογοητεύσεως, ἐφάνη σὰν νὰ συ-νῆλθε ἀπὸ κάποιο λήθαργο. Τὸ σά-σισμα ποὺ τῆς ἐπροκάλεσε ἡ παρατή-ρησή της ὅτι ἡ Νότα ἦταν ἀνώτερό της στὴν ὁμορφιά, τῆς ἐπέρασε. 'Ἐνα κορίτσι ποὺ ἐρχότανε κάθε μέρα σ' ἐ-παφὴ μὲ τὸν κόσμον, ἐκεῖνο ποὺ συ-ναλλασσότανε στὴν Γράπεζα, θάταν παρόμοιον νὰ τὰ χάσῃ, ὅταν μάλιστα τὴν ἐνεργητικότητά της τὴν δυνάμωνε ἡ σκέψη ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή ἐπαίξε τὴ ζωὴ της.

Γιατὶ πραγματικῶς αὐτὸ συνέβαινε. 'Οσο κι' ἂν ἤθελε νὰ τὸ κρύψῃ κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της ἀκόμα, ἡ ἀλήθεια

ἦταν πὼς δὲν εἶχε πάει ἐκεῖ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποτραβήξῃ τὸ Στέλιο ἀπ' τὴ Νότα, μόνο γιὰ νὰναι μακριὰ ἀπ' ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τρέξῃ σ' αὐτήν. Ναί, τὸν ἀγάπαγε, κι' ἔλεγε ψέμματα σὲν ἑαυτοῦ της ὅταν ὑπεστήριζε πὼς ἄλλες αἰτίες ἦταν ποὺ ἐ-νέπνεαν τῆς πράξεις της. 'Οσο κι' ἂν ἤθελε νὰ βροῖσκῃ προφά-σις, ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ καλύτερα παρὰ νὰ ἀπελπισθῇ τελειωτικὰ καὶ νὰ χωνέψῃ ὅτι τὰ ὄνειρα ποὺ πλάθε ἀπὸ τόσο δὲ μικρὸ κοριτσάκι, θὰ διαλύοντο τώρα τελειω-τικὰ καὶ ἀνεπαγόρευτα.

Χωρὶς περιστροφὲς καὶ προλόγους ἀπάντησε.

— 'Ηλθα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ Στέλιο.

'Η Νότα τὴν ἐκύτταξε μ' ἀπορία. Καὶ εὐγενικὰ πάντοτε, τὴν ρώτησε.

— Νὰ μοῦ μιλήσετε; Καὶ τί νὰ μοῦ πῆτε;

— Πὼς ἐχει κάνει τώρα τελευ-ταία, πολλὲς ἐγκληματικὲς ἀνοη-σίες καὶ ἡ σπουδαιότερη εἶναι πὼς θὰ βρεθῇ μπερδεμένος μὲ τὴν Τρά-πεζα.

Μὲ ὕφος πούδειχνε πὼς πειρά-ζοντο, ἡ Νότα ρώτησε.

— 'Ανοήσιες; Ποιὲς ἐννοεῖς;

'Επειδὴ ἐκατάλαβε τί ἦταν ἐκεῖ-νο ποὺ τὴν ἐπείραζε, ἡ Πιπίτσα ἀ-ναγκάσθηκε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

— Νὰ... ὅτι δὲν εἶν' ἐν τάξει μὲ τὴν ὑπερησία του.

'Η Νότα ἐκατάλαβε ποιά ἀταξία ἐννοοῦσε. Δὲν θέλανε ὅμως νὰ μι-λήσῃ ἐλεύθερα, γιὰτὶ δὲν ἤξερε ποιά εἶχε ἐμπρὸς της, κι' αὐτὸ ἐγύ-ραψε νὰ μᾶθῃ. 'Η Πιπίτσα δὲν τῆς ἔκρυψε τὴν ἀλήθεια. Εἶπε γιὰτὶ νό-

μισε πὼς μπορούσε νὰ τὴν συγκινήσῃ μὲ τὴν ἱστο-ρία της, ἢ γιὰ νὰ δείξῃ πὼς εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ Στέλιο, τῆς διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ ζωὴ τους, τὸ σύνδεσμά τους πρὶν ἀκόμα νὰ πᾶνε σχολεῖο, τῆς σχέσεις των, τὴ θερμὴ φιλία ποὺ τοὺς συνέδεε ἀ-πὸ μικρὰ παιδιὰ.

'Ετοί ἡ Νότα ἤξερε τώρα σὲ ποιά μιλοῦσε, ἀλλὰ ἔμαθε καὶ τί τὴν ἀνάνησε νάχῃ νὰ τὴν βοῇ. 'Η διήγησή της ἀντὶ νὰ τὴν συγκινήσῃ ὅπως ἐφαντά-σθη ἡ Πιπίτσα, ἀπ' ἐναντίας τὴν ἐρέθισε. 'Η νέα ἐκείνη, ἐρχότανε νὰ τῆς πᾶρῃ τὸν ἐραστή. 'Αν τὸν ἀγαποῦσε ἢ ὄχι, αὐτὸ ἦταν δικὸς της λογοριασμός, καὶ δὲν εἶχε καμμιά σημασία. Εἶχε μπροστὰ της

ἓναν ἐχθρὸ ποὺ τῆς γύρευε κατὶ, ἄλ-λος ὁ λόγος ἂν κατὶ χωρὶς σημασία. 'Ο ἐχθρὸς ἦταν ἐχθρὸς, καὶ ἡ ταπεινώ-ση νὰ ὑποκύβῃ στῆς ἀξιώσεις της, ἡ-ταν ταπεινώση, ἀδιάφορο ἂν ἡ αἰτία τῆς ἦτανε μηδαμινὴ ἢ σπουδαία. 'Ο Στέλιος τώρα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς δίνη χρήματα. Τὸ περασμένο βράδυ τῆς εἶπε ὅτι τὸν μετέθεσαν σ' ἄλλο τμήμα, καὶ θὰ τῆς ἦτανε βάρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κι' ἡ ἴδια θάθελε εὐχαρίστως ν' ἀπαλλαγῇ. Ν' ἀπαλλαγῇ ὅμως γιὰ-τί θάθελε αὐτῇ. 'Οχι γιὰτὶ ἐρχότανε ἡ νέα ἐκείνη, καὶ ξεδίπλωνε τὰ πολε-μοφοδίά της καὶ τὴν ἐβομβάρδιζε μὲ τὰ δικαιώματά της.

Στῆς στιγμὲς τῆς σιωπῆς ποὺ ἐμεσο-λάβησαν, σκέψεις πολλὲς, μὲ ταχύτητα θυέλλης πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Νότας καὶ τὴν ἐρέθισαν: Τί ἦταν αὐ-τὴ ἡ κοπέλλα ποῦχε ἀξιώσεις; Γιατὶ ἐρχότανε νὰ διεκδικήσῃ ἓναν ἄνθρωπον ἀδιάφορο ποῖον, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ δέλυντρά της; Τὸν ἐγνώρισε ἀπὸ καιρὸ! 'Ε, καὶ ὕστερα; 'Ωστε ὁ κα-θένας εἶχε δικαιώματα πάνω στὸν ἄλ-λον, ἂν τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ πολὺ και-ρὸ, ἂν εἶχε πάει μαζί του σχολεῖο, κι' ἂν ἐπαίξαν μαζί κρυφτούλι; 'Α ὄχι, αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἐννοοῦσε, κατὶ ἄλλο, κι' ἐρχότανε μὲ ἓνα ἄλλο δῖλο:

'Ερχότανε ὠπλισμένη μὲ τὴν τιμιότητά της ποὺ δὲν εἶχαν αὐτῇ. Καὶ ἐτοί λοιπόν; 'Αν αὐτὴ παραστράτησε, ἔκανε κάθε δικαίωμα στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα; 'Ἐνα θῦμα κάποιου παληανθρώπου ποὺ τὴν ξεγέλασε μὲ λόγια πλάνα, ἢ μὲ τὴν πίεση τῆς ἀνάγκης ποὺ τὴν διέφθειρε γιὰτὶ τῆς ἔδωσε ὀρκους πὼς θὰ τὴν ἔπερνε ἢ γιὰτὶ τὴν βρήκε ὁρατὸν τόσο δὲ κοριτσάκι καὶ τὸ ξεγέλασε, ἢ γιὰτὶ τὴν ἀπάντησε πεινασμένη καὶ τῆς ἐπέταξε ἓνα κομμάτι ψω-μί, ἀφοῦ πρὶν τὴν ἄτιμασε, ἓνα τέτοιο θῦμα δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα στὴ ζωὴ;

Εἶχε λοιπὸν ὅλα τὰ δικαιώματα ἢ τίμια αὐτῇ; Ποῦταν τίμια γιὰτὶ δὲν βρέθηκε ἀπροσάτευτη στὸ δρόμο, πεινασμένη ἡμέρες καὶ γιμνὴ τὸ χειμῶνα; Γιατὶ ὁ δικὸς της πατέρας, εἶχε κερ-δίσει ἢ εἶχε κλέψῃ τὰ σπίτια καὶ τὰ ἄλλα τοὺς χτήματα;

Εἶχε δικαίωμα μονάχα αὐτὴ γιὰτὶ ἦταν πιδὸ τυχερῇ; 'Επρεπε νὰ τὰ ἀπολαμβάνῃ ὅλα, καὶ τὴν καλοζωία, καὶ τὴν ἡσυχία, καὶ τὴν ὑπόληψη, καὶ τὴν ἐκτίμησιν, καὶ ὅλους τοὺς ἀνδρες, ὁποῖους ἤθελε ἀνδρες; Κι' εἶχε τὸ προνόμιον ν' ἀπλώνῃ τὸ χέ-ρι της, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς τιμιότη-τος της ν' ἀρπάξῃ τὸν ἐραστὴ τῆς καρδιάς ἢ τοῦ συμφέροντός της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῇ ἢ ἄλλως γιὰ νὰ φλερτάρῃ μαζί του; Καὶ ἦτανε τί-μια αὐτὴ ποῦθελε νὰ τὸν τροβήξῃ μὲ τὴν ὑπόληψή της, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ποῦ τὸν ἐπῆρε ἐκείνη μὲ τὰ δέλυντρά της; Παιὰ τότε ἦταν ἡ ἀνήθικη καὶ ποιά ἢ ἄτιμη, ἀφοῦ ἴδια ἦταν τὰ μέσα καὶ στὸ ἴδιο ἀπέβλεπαν ἀποτέλεσμα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΕ ΣΕΛΙΔΕΣ

Καὶ μὲ τὸ μυθιστόρημα τῶν ἐκπληξέων καὶ τῶν ἀπροόπτων.

68

ΚΟΡΩΝΑ ἢ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οἱ καταπληκτικὲς περιπέτειες τοῦ ἀνθρώ-που ποῦπεζε δέκα φορές τὴν ὥρα τῆ ζωῇ του Κορώνα ἢ Γράμματα μὲ τὸ νὰ πάρῃ τὴ θέση ἐνὸς ἄλλου καὶ ποῦ μὲ τὴν ξέ-νη αὐτὴ προσωπικότητα ἐρωτεύθηκε.

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

‘Η μαύρη αλήθεια

“Ας κουραστεί λιγάκι ακόμα το κεφάλι μας
(«Τά γε καλά — λέν’ οί αρχαίοι — κό-
[ποις κτῶνται]»)
κι’ ἄς παραστήσωμε «ὕπεροχο» τὸ χά-
[λι μας]
μὲ φίνους στίχους πού σέ φτώχεια ν’
[ἀμιλλῶνται]
Μπρός: ἄς γεμίσωμε μ’ ἀρλούμπες τὰ
[τετράδια,
ἄς πάρουμε ψευδώνυμα ὠραία
καὶ στοὺς «ἀρχισυντάχτες» δίνουμε
[τὴν ἀδεια
μὲ τοὺς «μεγάλους» νὰ μᾶς βάλλουνε
[παρέα
κι’ ἄς κανονίσωμε «ἀρτίστικη» τὴ ζή-
[ση μας:
ἄς μιμηθοῦμε τὸν Βερλαῖν καὶ τὸν
[Πορφύρα
(κρᾶσι παληὸ γιὰ νὰν σπουδαῖο τὸ με-
[θισί μας
καὶ νὰ χτυπάη γιομάτη ἔμπνευσιν ἢ
[λῦρα)
“Εἶται γοργὰ θὰ μᾶς ζυγώσῃ ἡ ἐκτίμηση
καὶ θὰ πιστέψωμε πὼς γίναμε μεγάλοι
— ἄσχετο ἂν εἴμαστε μωροὶ κατὰ τὸ
[ῆμισυ
καὶ τ’ ἄλλο ἡμῖς σπουδαῖοι παπα-
[γάλοι!
Κι’ Ἀκαδημαϊκοὺς μπορεῖ νὰ μᾶς ἐκ-
[λέξουνε,
Τέλος, σὰν κλείσωμε τὰ μάτια καὶ τὰ
[χεῖλια,
ἄλλοι «σπουδαῖοι» τὸ ἐγκώμιον θὰ μᾶς
[πλέξουνε
καὶ τὰ κουρέλια μας θὰ μείνουν γιὰ
[κειμήλια
ΝΟΤΗΣ ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Ποιητής;

“Ο νιὸς μὲ τὰ δνειροπόλα μάτια, πού
ξευχτοῦσε γράφοντας στίχους, ζήτησε
κάποτε σ’ ἕνα τραγοῦδι του:
“Ας γίνω πλούσιος, τὸ χρυσάφι μπό-
ρεῖ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ κάθε τί, πού ἡ
καρδιά μου θὰ ποθήσῃ.”
Κι’ ἔγινε πλούσιος, γιατί οἱ χίμαιρες
πού εἶχε πλάσει, θέλησαν νὰ παίξουν
μαζί του! Φόρεσε μεγαλόπρεπα φορέ-
ματα, ἔχτισε μέγαρον κι’ ἔβαλε ἀμέ-
τρητους ὑπηρέτες νὰ παραστέκουν σι-
μὰ του καὶ νὰ ἐκτελοῦν κάθε του θέ-
ληση... Μὰ ἀγάπησε τόσο πολὺ τὸ χρυ-
σάφι, πού γιὰ νὰ τὸ φυλάξῃ, ἡ ἀγρύπνια
φώλιασε μέσ’ τὴν ψυχὴ του. Κι’ ἔχασε
κάθε του ἡσυχία κι’ ἔπαψε τὸ χέρι του
νὰ χαράξῃ στίχους. Μὰ ὥστόσο, ἐπει-
δὴ δὲν τοῦχε ὁλότελα θολώσει ὁ νοῦς,
εἶπε ὁλόψυχα:
“Κάλλιο νάμουν φτωχὸς καὶ νὰ
μποροῦσα νὰ γράφω τοὺς πόθους μου
σὲ ρίμες.”
Κι’ ἔγινε πάλι φτωχός, κι’ ἀρχισε νὰ
ξευχτὰ γράφοντας στίχους. Κι’ ἔγρα-
ψε κάποτε σὲ στίχους κάποιο νέο του
πόθο:

“Θάθελα νὰ δοξαστῇ τ’ ὄνομά μου, ἢ
κι’ ἡ φήμη του νὰ σκορπιστῇ σ’ ὅλο τὸν
κόσμο.”

Κι’ ἔγινε δοξασμένος, κι’ ὅλος ὁ κό-
σμος διάβαζε μὲ πάθος αὐτὰ πού ἔγρα-
φε ξευχῶντας, κατὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς
λάμπας του... Σὲ λίγο ὅμως καιρὸ,
ἔνοιωσε πὼς δούλευε γιὰ μιὰ παροδικὴ
εὐχαρίστηση τοῦ ἀνθρώπου· εἶδε πὼς
ἦταν ὑπηρετὴς στοὺς συνανθρώπους
του. Καὶ δὲν ξανάγραψε πιά γιὰ τὸν
κόσμο· ἔγραφε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του μό-
νο, καὶ ἡ λήθη σκέπασε τὸ δοξασμένο
ὄνομα τοῦ ποιητῆ. Μέσα στὸ πέρασμα
τοῦ χρόνου γέρασε σιγὰ-σιγὰ.

Καὶ μιὰ νυχτιά, κάτου ἀπ’ τὸ φῶς
τῆς λάμπας του, ἔγραψε:

“Ὡ! πόσο θάθελα νὰ νιώσω στὰ
φυλλοκάρδια μου τὴν ἀγάπην, εἰν’ ὁ
στερνός μου πόθος, τὸ τελευταῖο μου
δνειρό.”

Μὰ ὡς ἔγραφε, ἄκουσε μιὰν ἀνεξή-
γητη φωνὴ νὰ τοῦ λαλή:

— Εἶναι πολὺ ἀργά· δὲν στάθηκες
ποτέ σου ποιητῆς! Γιατὶ ἂν ἦσουν τέ-
τοιοις, ἔπρεπε ἡ ἀγάπη νάταν ὁ πρῶτος
σου καὶ μὸς, τὸ μοναδικό σου δνειρό.
Τώρα εἶναι ἀργά γιὰ νὰ τὴ νιώσεις,
κι’ οἱ ρίμες σου φτωχὰ καὶ ἀραχνιές
νὰ ἐκφράσουν τὸ μεγαλεῖο τῆς!...

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

Μάρθα, ένα φιλί.

Νύχτα. Ἡ βροχὴ χτυποῦσε μὲ μανία
τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα. Εἶχα τε-
λειώσει τὸ διάβασμα κάποιου παληοῦ
ρωμάντζου κ’ εἶχα ἀφίσει ἀνοιχτὸ τὸ
βιβλίο πάνω στὸ τραπέζι καὶ μαζί του
εἶχα καὶ τὶς σκέψεις μου ἀφίσει νὰ γυ-
ρίσουν πίσω, χρόνια πίσω...

Μιὰ πεταλούδιτσα ἔαφνου, μιὰ μι-
κροῦλα πεταλούδα ἀπὸ αὐτές, πού τὸ
σῶμα τους εἶναι περισσότερο ἀέρας
παρὰ ὕλη, φάνηκε νὰ πετᾷ γύρω ἀπὸ
τὴν παληὰ τὴν λάμπα. Τὸ μνηδαινὸ σω-
ματάκι τῆς ὑψώθηκε λίγο κ’ ὕστερα
χαμήλωσε καὶ πάλι ὑψώθηκε. Ἐκανε
ἕνα ἀδέξιο βόλ-πλανὲ καὶ βρέθηκε τό-
σο κοντὰ στὴ φλόγα τῆς παληᾶς τῆς
λάμπας, τόσο κοντὰ... Φάνηκε μιὰ μι-
κροῦλα φλόγα, ἔσβυσε καὶ χάθηκε... Τί-
ποτα ἄλλο.

Ἡ βροχὴ χτυποῦσε μὲ μανία τὰ κλει-
στὰ παραθυρόφυλλα.

“Ἐνα σιγαλὸ κλάμα μ’ ἔκανε νὰ γυ-
ρίσω τὸ κεφάλι πίσω. Ἡ Μάρθα ἔκλαι-
γε. Γιατί; Πόσο προσπαθῶσα νὰ τὴν
κάνω νὰ μιλήσῃ! Κι’ ὅμως ἐκείνη δὲν

Ἡ δις ΛΕΛΑ ΜΑΛΟΥΧΟΥ καὶ οἱ
κύριοι ΑΓΓ. ΧΑΔ., Α. ΚΑΠΑΤΟΣ,
ΓΙΑΝ. ΦΛΙΑΣΙΟΣ καὶ ΓΙΑΝ. ΑΗΔΟ-
ΝΟΠΟΥΛΟΣ βραβεύονται καὶ κα-
λοῦνται νὰ μᾶς στείλουν συνεργα-
σία τους, πού θὰ δημοσιευθῇ τιμητικὰ
σὲ εἰδικές σελίδες καὶ θὰ πληρωθῇ
ὅπως τῶν ἄλλων συνεργατῶν μας.

ἤθελε νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγηση. Ζήτησε
ν’ ἀναπνεύσῃ τὸν κρῖο ἀέρα. “Ανοῖξα
τὸ παράθυρο. Δυνατὲς ψυχάλες ὠρη-
σαν μέσα στὸ δωμάτιο. Μαυρίλα ἀπὸ
πάνω καὶ πέρα μακρυὰ μαυρίλα. Μόνο
λίγα φῶτα φαίνόντουσαν νὰ τρεμο-
σβύνουν πέρα στὴν Ἀθήνα.

Πρῶτ. Δὲν βρέχει. Μὰ ὁ οὐρανὸς εἶ-
ναι κατάμαυρος. Βλέπω τὴ Μάρθα νὰ
ἔχει ἀφίσει τὸ βλέμμα τῆς νὰ πλανιέ-
ται πάνω ἀπὸ τὴ γυμνὴ φύση. Ἡ ἀττι-
κὴ γῆ, στὸ πρωῒνὸ τῆς ζύπνια, ἔα-
πλῶνεται νωχελὴ γύρω μας. Πιὸ πέρα
ἕνα πλατάνι πού τὸ ἔχει γύρει ὁ χρό-
νος, μισόγυμνο, καθρεφτίζεται, σὰ νὰ
κάνῃ τὴν πρωῒνὴ του τουαλέττα, μέσα
σὲ μαγεμένα βρόχινα νερά. Μερικὰ
σπουργίτια περνοῦν βιαστικὰ καὶ χά-
νονται πέρα. Ἡ “ζαφειρόπετρα στῆς
γῆς τὸ δαχτυλίδι, ἡ θάλασσα εἶναι
σκεπασμένη μὲ τὴ χειμωνιάτικη ομίχλη.

Νά, τώρα, λίγα σύννεφα παραμερί-
ζουνε κι’ ὁ ἥλιος ὁ χειμωνιάτικος προ-
βάλλει. “Ὁλα γελοῦνε γύρω, ὁ ἥλιος
γελάει. Χαμογελάει κ’ ἡ Μάρθα καὶ
μαζί τῆς ὅλα τ’ ἄψυχα. “Ακόμη κ’ ἡ δι-
κὴ μου ἡ καρδιά. Χαρά Θεοῦ ὁ χει-
μωνιάτικος ἥλιος.

— Μάρθα, ἕνα φιλί...

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠ.

‘Η ζωή πού ποδῶ

Πέρα γιὰ πέρα ἡ θάλασσα ἀφρογά,
[λανὴ
τὸ πρόσωπό μου ὁ μπάτης νὰ χαϊδεύῃ.
Μὲ τὸ πανάκι ἡ βάρκα ἀφροπερίχυτη
στὸ κύμα τ’ ἀγριεμένο ν’ ἀναδεύῃ.

Πέρα γιὰ πέρα ἡ θάλασσα ὀλογάλων
τὰ χέρια στὰ κουπιά. Κι’ ἀγάλη-ἀγάλη
γεματὴ ψάρια ζωντανά, ἀσμήχρυσα
ἡ βάρκα νὰ σιμώνῃ στ’ ἀκρογιάλι.
Καὶ κάποιες νύχτες σκοτεινές, μαυρό-
[βλες
πού ἀγρία βογγὰ δαρμένο τ’ ἀκρονιάλι
σὲ μιὰ καλύβα τοῦ νησιοῦ ἀνεμόδαρτη
ν’ ἀπλώνῃ, ὁ ὕπνος τὰ φτερά του
[ἀγάλη

Σ. ΑΝΕΜΟΣ

Πῶς θάθελα

Πῶς θάθελα μιὰ ἀπόμερη, γαλήνια,
[ἀπλή γωνιά
τὰ λιγοστά τὰ χρόνια μου νὰ τέλειω-
[να κεί-πέρα.
Νάχα μονάχα σύντροφιά τὸ χαϊδεμα
[τ’ ἀγέρα
καὶ δίπλα μου, ἐρωμένη μου γλυκεῖα,
[τὴ λησμονιά.

Πῶς θάθελα μιὰ ἀπόμερη ἡσυχία, ἀπλή
[γωνιά
νὰ θάψω ὅλες τὶς θύμησης πού σφά-
[ζουν τὴν καρδιά μου
κι’ αὐτὲς σταυρὸ καὶ στέφανα νὰ βά-
[λω τὰ δνειρά μου
πού οὔτε σαράκι σκιάζονται κι’ οὔτε
[τὴ λησμονιά.
ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Βλέπετε πιά τὴν ἐκπληξὴ πού σὰς ὑποσχεθίκαμε: Τό ση-
μερινὸ φύλλο ἔχει 68 σελίδες. 68 θάξῃ καὶ τὸ ἐρχό-
μενο. Σ’ αὐτὸ τὸ φύλλο ἀρχίζει ὁ «Κρεμασμένος» πού
πρέπει νὰ τὸν παρακολουθήσετε ὅλοι, καὶ στὸ ἐρχό-
μενο θ’ ἀρχίσῃ ἕνα ἄλλο μυθιστόρημα, παράλληλο, ἂν ὄχι ἀνώ-
τερο ἀπὸ τοὺς «Ἐξῆ Πεδαιμένους», πού θὰ κινήσῃ στὸν ἀνώ-
τατο βαθμὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Β α σ. Μ π.—Ἐξαιρετικὰ μεγάλο καὶ ἡ γλῶσσα ἀκατάστατη
καὶ κόπια σχολαστικὴ. Κρίμα γιατί ἡ ἰδέα καὶ σὲ πολλὰ μέρη
κι’ ἡ ἐξέλιξη τοῦ θέματος εἶναι καλὰ. Διορθώστε τὴ γλῶσσα
σας καὶ ἀποφεύγετε τοὺς πλατωνισμούς. **Ὁ ρ. Π α π.**—Ἡ
ἐμπνευστὴς δὲν σὰς λείπει. Ὑστερεῖτε στὸ ἐκφραστικὸ μέρος. Πότε
συνοψίζετε τὶς ἐνοῖες καὶ πότε τὶς παρατραβάτε. Περάστε
κανένα βράδυ ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ σὰς ὑποδείξω τί πρέπει νὰ
διορθώσετε. **P i e r r e K.**—Τὸ διηγηματάκι σας πολὺ καλὸ
ἀλλὰ πολὺ μεγάλο. **Τ α σ. Β α σ.**—Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σὰς.
Γ ε ω ρ. Κ ο ν τ., Χ ρ. Μ α ν., Π α ν. Κ ω τ., Ρ ο ὕ λ α Χ.,
Ε. Γ ρ υ π., Ε ὕ θ. Ν. Π α π., Σ τ. Β α λ., Ἀ ν θ. Ἀ β ρ.,
Λ α μ. Δ ε ἰ λ.—Δὲν συμμορφωθήκατε μὲ τοὺς ὅρους μας.
Ἰ ω ἄ ν. Π.—Σὰς ἀπήντησα καὶ στὸ προηγούμενο: Δὲν μ’
ἀρέσει ὅταν βλέπω νέα ταλέντα, σὰν κι’ ἐσὰς, νὰ τ’ ἀφίνω νὰ
χάωνται σ’ ἕνα στεῖρο εἶδος σὰν τὸ πεζογράφο. Ἀν θελή-
σετε νὰ γράψετε στίχους ἡ πεζὸ μὲ δράση, ὑπόθεση, διάλογο
κ.λ.π. τότε καὶ μόνο στείλτε. Πεζογράφοι δὲ θὰ δημοσιέψω.
Ι. Δ. Θ.—Τώρα κατάλαβα τί συμβαίνει. Σὰς λείπει ἡ πείρα
τῆς ἐκφράσεως. Πρέπει νὰ μελετήσετε γιατί εἰστε ποιητὴς στὴν
ψυχὴ. Εἶναι κρίμα νὰ χαθῇ ταλέντο σὰν τὸ δικό σας. Δια-
βάστε. Διαβάστε πολὺ μὰ πάρα πολὺ στίχους, κι’ ὕστερα ἀρ-
χίστε νὰ γράψετε. Ἀκολουθεῖτε τὴ συμβουλὴ μου κι’ ἀργότερα
θὰ μὲ εὐγνωμονήτε. **Φ ρ ἰ ν τ α.**—Τὸ «Πότε» μὲ λίγο δούλεμα
θὰ γίνῃ πολὺ καλὸ. Σαναγράψτε το. Δότε τοῦ λίγη κίνηση
περσότερη καὶ ξαναστεῖλτε το. **Ν. Γ.**—Ἰ ω ἄ ν.—Προτιμῶ τοὺς
στίχους σας, ἀλλὰ κι’ αὐτοὶ ἔχουνε πολλὲς ἀτέλειες. Μὴν ἀπελ-
πίσετε ὅμως: ἔχετε ταλέντο. Ὅταν συνηθίσετε νὰ μεταχει-
ρίζεστε τὶς λέξεις σύμφωνα μὲ τὴν πραγματικὴ τους ἐννοία, θὰ
ἔχετε περιφάνια ἀποτελέσματα. Πάστε μερικὰ τραγοῦδια σας κι’
ἐλάτε κανένα βράδυ νὰ σὰς ὑποδείξω μερικὰ πράγματα. **Δ.**
Μ α ν ρ.—Ἐνα ἀπὸ τὰ τετράστιχα τοῦ «Νυχτωσε» θυμᾶμαι

πὼς τὸ ξαναδιάβασα κάπου
σὲ συνεργασία. Τί συμβαί-
νει; “Ὅπως καὶ νᾶναι, ἂν
τὰ ποιήματά σας αὐτὰ εἶναι
τὰ πρῶτα, ἀσφαλῶς θὰ γρά-
ψετε μιὰ μέρα καλὰ. **Γ ρ.**
Θ. Ρ ἰ τ σ.—Πολὺ περιεργό
αὐτὸ πού μοῦ γράφετε. Πε-
ριεργὸ καὶ δικό σας χωρίς
δικαιῶμα. Τὸ ζήτημα τῆς ἐπι-
ταγῆς θάταν πολὺ κωμικόν.
Ἰ ω ἄ ν. Ν. Ζ ε ρ.—ἔχετε
ποικιτικὴ φλέβη: μὴν τὴν
χαρμίζετε, πρὸς Θεοῦ, σὲ
πεζογράφοι. Γράψτε ἡ πε-

Κάθε ἀναγνώστης ἔχει τὸ
δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἐν τ ὃ
λ ὡ ς δ ω ρ ε ἄ ν, ὅποιον
ἴσως συμβουλή γιὰ καλ-
λυτικὰ ἢ γιὰ γυναικεία μ-
νηστικὰ. Θὰ λάβῃ ἀπάν-
τησιν ἐν ἐρώτημά τῆς ἂν
μὴν πρόκειται γιὰ καλλυν-
τικὰ, ἀπὸ εἰδικὴν δερματολόγην
γιατρίαν, ἂν δὲ πρόκειται γιὰ
ψυχολογικὰ ἢ κοινωνικὰ ζη-
τήματα ἀπὸ εἰδικὴν πεπειρα-
μένην συνεργάτιδά μας.

Οἱ ἀπαντήσεις αὐτὲς θὰ
δημοσιεύωνται πάντοτε στὶς
σελίδες τῶν Κυρίων γιατί θὰ
ἐνδιαφέρουν ὄχι μόνο ἐκείνες
πού ἐρώτησαν ἀλλὰ ὅλες.

ζὸ ἢ στίχους καὶ στείλτε. **Χ α ρ.**—Ἀ δ.—Δώστε τοῦ κίνηση
καὶ ξαναστεῖλτε το. ἔχει πολλὲς ἀρετές, κι’ ὅταν πάψῃ νὰ
εἶναι μόνο περιγραφικόν, θὰ δημοσιευθῇ. **Ε λ. Χ.**—Περάστε ἀπὸ
τὶς 4—6 ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο καὶ ζητήστε με. Γιατί καὶ σεῖς
πεζογράφοι; **Κ.**—Ἀ ρ. Σ τ ο λ.—Καὶ μετρικὴ ξέρετε καὶ
ποιητὴς μὲ μεγάλο ταλέντο εἰστε: Γιατί λοιπὸν καταφεύγετε σὲ

δύσκολες λέξεις γιὰ νὰ κάνετε
ἐφῆ καὶ δὲν ἀποφεύγετε τὶς
χασμωδίες παρὰ χώνετε ἐναν-
τὶ τὴν μέση; Τὸ τελευταῖο πεντά-
στιχο τῆς «Ἀνημποριάς», εἶναι
ἐξαιρετικὸ καὶ γενικὰ οἱ στίχοι

σας διαλεχτοί. Στείλτε μου κατὰ ἄλλο χωρὶς ἐκκίνηση καὶ θὰ
τὸ δημοσιέψω. **Κ. Ρ ο υ σ.**—Ρετουσάρτε το, τὸ πρῶτο πού
μοῦ στείλατε, δότε τοῦ λίγη δράση καὶ ξαναστεῖλτε το. Τὸ δευ-
τερο λιγώτερο καλόν. Τὸ ποίημα προσωπικόν. **Γ. Φ ω τ σ.**—Ἡ
φράση σας εἶναι ἀκατάστατη καὶ μακραίνει τὰ νοήματα περ-
σότερο παρ’ ὅτι πρέπει. Συντομέψτε το, διορθώστε το καὶ
στεῖλτε τὸ πάλι. **Ἰ α σ. Β ρ.**—Διαβάστε τὸ σχετικὸ τετραγώ-
ναι. **Γ ρ. Κ α λ.**—Τὸ ποιηματάκι σας ἔχει μιὰ συγκινητικὴ
ἀφέλεια, ἀλλὰ δυστυχῶς ὕστερὲς στὴν τεχνικὴ καὶ δὲν μπορεῖ
νὰ δημοσιευθῇ. **Σ. Π ο υ λ.**—Τὰ τετράστιχα σας μοιάζουν μὲ
λαϊκὰ λαινοτραγοῦδα. Περιμένω κατὰ βαθύτερο καὶ τεχνικώτερο
ἀπὸ σὰς. **Ἰ ω ἄ ν. Μ. Σ α ρ.**—Γιατί ἐξαντλεῖτε τὸ ταλέντο
σας σὲ πεζογράφοι; Τῶρα γράψτε καὶ τὸ τόνισα τόσες φορές στὴ
σελίδα μου, πὼς εἶναι ἀνάξιο γι’ ἀνθρώπους πού ἔχουν τα-
λέντο νὰ καταπιάνωνται μὲ αὐτὸ τὸ στεῖρο εἶδος. Περιμένω
ἄλλα. **Α ἰ μ. Π υ ρ.**—Τὸ πρῶτο τετράστιχο εἶναι ἄρτιο, ἀλλὰ
τ’ ἄλλα δύο ἔχουν καὶ τεχνικὲς ἀτέλειες καὶ πλαδαρότητα στὶς
ἐννοίες. Διορθώστε τα καὶ ξαναστεῖλτε τὰ. **Σ τ. Α. Π ο υ λ.**—
Κρίμα. Εἶναι πολὺ καλὸ μὰ πολὺ μεγάλο γιὰ τὴν σελίδα μας.
Στείλτε τιποτέ συντομώτερο. **Ἀ γ. Κ λ ε ρ.**—Καὶ σεῖς ἀκόμα
πεζογράφοι; Εἶναι λοιπὸν ἐνδημικὴ ἀρρώστεια; **Δ-ης**
Π-ος.—Διαβάστε τὴν γράφω στοὺς ἄλλους γιὰ τὰ πεζογράφοι.
Γ ι α γ κ. Τ α κ λ.—ἔχετε ταλέντο, στρογγυλὴ φράση καὶ πρὸ
παντὸς ξέρετε πὼς νὰ μεταχειρίζεστε τὶς λέξεις. Θὰ γράψετε
πολὺ καλὰ μιὰ μέρα ἂν... ἀποφεύγετε τὰ πεζοτραγοῦδα. **Τ.**
Ὁ ρ.—Καλὸ τὸ τραγοῦδάκι σας—γράψετε πάντα πολὺ καλὰ—
ἀλλὰ θὰ κάνετε κάποιο λά-
θος στὴν ἀντιγραφή, γιατί
τὸ τελευταῖο τετράστιχο δὲν
ἔχει καμμιά λογικὴ σύνδεση
μὲ τὰ προηγούμενα. Διορθώ-
στε το καὶ στείλτε το. **Ν.**
Δ η μ.—Μὴν εἰστε ἀνυπό-
μονος, φίλε μου. Γιὰ νὰ
μπορέσῃ κανεὶς νὰ προσοδ-
ψῇ στὰ γράμματα πρέπει
νάχη ὑπομονή. Κανεὶς δὲν γεν-
νιέται σπουδαῖος. Κουράγιο
λοιπὸν καὶ δουλεῖα, ἀλλὰ,
καὶ πρὸ παντός, ὑπομονή.
Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρὸν
γιὰ ὅποιονδήποτε ἀσθένεια δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
συμπληρώσατε, καὶ νὰ πεμύχῃ
τοῦν πρέπει νάγαι σύντομο, νὰ
περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ πεμύχῃ
δραχμὰς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα
γρᾶμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώ-
στης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστο-
λὴ ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέν-
τε δραχμῶν στέλνει πενήντα.

Κάτωθι φάρμακο:

Acetate d'ammoniaque 8 gr.
Benzoate de soude 4 »
Bromure de calcium 3 »
Sirop tolu)
Sirop de codeine) ἀὰ 30 »
Eau distillée Q.S. pour 300 »
καὶ ἐλαττώστε κατὰ τὸ δυνατόν
τὸ κάπνισμα.

ΔΥΣΤΥΧΗ.—Ἀποφεύγετε τὰ
κρέατα καὶ ἰδίως τὰ χοιρινά.
Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὰ ἀλμυρά,
τὶς σάλτσες, τὰ οἰνοπνευματώ-
δη. Γιὰ λίγον καιρὸ πρέπει νὰ
κάνετε γαλακτοποφικὴν διαίταν
κι’ ἀργότερα, μὴν βαραίνετε
ποτέ τὸ στομάχι σας. Πάρτε ἐπὶ

εἴκοσι ἡμέρες
τρία κουταλάκια
τοῦ γλυκοῦ (πρωῖ
μεσημέρι—βρά-
δυ) ἀπὸ τὸ ἀκό-
λουθο φάρμακο:
Iodure de po-
tassium 10 gr.
Arseniate de
soude 0,05 cent.
Eau distillée
300 gr.

Μετά τὶς εἴ-
κοσι ἡμέρες πέρνετε ἐπὶ δέκα
ἡμέρες 2 σκόνης τὴν ἡμέρα
ἀπὸ τὰ κάτωθι:
Bicarbon. de soude 1 gr.
Benj. de lithine 0,20 cent.
Poudre de belladone 0,01 cent.
Pour 1 paquet No 20
καὶ ξαναρχίστε καὶ πάλι νὰ
πέρνετε ἐπὶ 20 ἡμέρες τὸ πρῶτο
κ. ο. κ.

Γ. Ν.—Ἐνταῦθα.—Εἶμαι πολὺ
εὐχαριστημένος πού μπόρεσα νὰ
σὰς φανώ χρήσιμος. Μὴ μὲ εὐ-
χαριστήτε: Δὲν κάνω τίποτ’
ἄλλο ἀπὸ τὸ καθήκον μου.

ΑΝΤ. ΑΣΙΜΗΣ

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει
δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἐρ-
γα του—δοτὸ νὰ δυνάτῃ συν-
τομώτερα—μὲ πέντε δραχμὲς
ἀμεταχείριστα γρᾶμματόσημα
γιὰ τὴν ἐγκρίσιν. Ἄν τὸ ἐρ-
γο ἐγκριθῇ—ἢ κρίσῃ θά-
ναι λίγο ἀδυστηρὴ βέβαια—
θὰ δημοσιεύσῃται στὴν σελίδα:
**ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕ-
ΧΝΕΣ.** Κάθε μήνα θὰ γί-
νεται ἐκλογή τοῦ καλύτε-
ρου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγρα-
φὴς του θὰ καλῆται νὰ μᾶς
δώσῃ μιὰν ὁλόκληρη σελίδα
ν, ἢ πού θὰ δημοσιεύσῃται
ὡς μέσα στὴν ἐκδοκὴ

ΖΩΝΑΙ ΚΑΙ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Στηδόδεσμοι — Ζώνες Έγκυμοσύνης
και Παχυσαρκίας
Πτώσεων Στομάχου
Νεφρών και Σπλάχνων

Ζώνες μετεγχειρητικά του Οίκου
Γατρού ΜΠΑΡΡΕΡ
των Παρισίων

Με ελαστικά άριστης ποιότητας
και άντοχής

Εφαρμογήν και Κομψότητα

Μία δοκιμή θα σας πείσει. Ειδικός τεχνί-
της εύρίσκεται πάντοτε εις την διάθε-
σιν των κ. κ. πελατών. Εφαρμογαι
και δοκιμαί εις το τμήμα Ζωνών εις το

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Ο ΜΟΝΟΙ Α

ALEX

ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Αί ανώτεροι όλων των έν-
χρήσει Εύρωπαϊκων Μηχανών
καί εις τό 1/2 της αξίας αυτών

Αποφεύγετε κάθε κίνδυνον, απο-
κτάτε μόνιμον πελατείαν χρησιμο-
ποιούντες τας μηχανάς και το φάρ-
μακον **ALEX**

Δοκιμαί καθ' εκάστην, Ρόμβης 13

Αντιπρόσωποι :

Θεόδ. και Νεόφ. Παπαντελής

Οί έν ταίς έπαρχίαις ζητήσατε πλη-
ροφορίας και καταλόγους

ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

6 — Αναξαγόρα — 6
Οικία Κανδηλόρου επί-
θεν Δημαρχίας

Είς όλα τα τμήματα όρι-
σθσαν λαϊκά τιμαί, ίνα
εξυπηρετηθώσι πάσαι αι
κοινωνικαι τάξεις.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Παθολογικόν, Παιδιατρι-
κόν, Γυναικολογικόν, Μαι-
ευτικόν, Χειρουργικόν, Νευ-
ρολογικόν, Αφροδισιατι-
κόν, Δερματολογικόν,
Ωτορινολαρυγγολογικόν,
Οφθαλμολογικόν, Φυμα-
τιολογικόν, Ακτινολογι-
κόν, Μικροβιολογικόν,
Οδοντιατρικόν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Ακτινογραφία, Ακτινο-
σκοπήσεις, Τεχνητή ήλιο-
θεραπεία, Φωτολουτρά,
Διαθερμία, Οζονοθερα-
πεία, Ηλεκτροπληξίς,
Ρεύματα Γαλβανικά-Φα-
ραδικά, Κυστισκοπήσεις,
Ουρηθροσκοπήσεις, Έξε-
τασίς πιέσεως, Μικροβιο-
λογικαι έξετασεις.

Όραι έργασίας

9-1 π.μ. και 3-8 μ.μ.

Είσοδος Δραχμάς 10

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλείται εις άπαντα τὰ φαρμακεία
Γεν' Αντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Αγ. Θεοδώρων 9
Διαγ. ΦΟΙΝΙΣ

ΡΕΑΣΤΑΡ-ΣΤΗΘΙΚΑΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

Έγκρισιμύον υπό του Άνωτάτου
Υγειονομικού Συμβουλίου άρ. έγκρί-
σεως 52314 της 20ης Ιανουαρίου 1933

Τό θαυματουργόν ΡΕΑΣΤΑΡ δι' όλας τας
στηθικάς και πνευμονικάς παθήσεις. Η λα-
τρεία και τό θάρος του πάσχοντος. Φυτι-
κόν. Αβλαβές και αποτελεσματικώτατον. Ισχυ-
ρόν τονωτικόν των αναπνευστικών οργάνων.
Διά της χρήσεώς του τά μικρόβια προσβάλ-
λονται τελεσφόρως και αι τοξίναι των σύδε-
τεροποιούνται σχεδόν έν άκαρεί. Ο ασθενής
ανακουφίζεται πάραυτα, ό βήξ σταματά, αι
άποχρέμψεις γίνονται κανονικά, ή άγωνία
και ό πυρετός εξαφανίζονται, οι νυκτερινοί
ιδρώτες εξαλείφονται ή εύσασκεία, ή όρεξις,
ό ύπνος και αι δυνάμεις, αναγεννώνται. Η
ανάπνοή γίνεται ευχερεστέρα. Ανακουρίζει
και θεραπεύει τό άσθμα.

Αφού καθάριση τους πνεύμονας από τα άσθε-
νη κύτταρα, τό ΡΕΑΣΤΑΡ, τους άνανεώνει
και αναπλάσσει κύτταρα νέα και υγιή.

Οί ενδιαφερόμενοι όφείλουν προς τό συμ-
φέρον της ασφαλούς θεραπείας των, να ζη-
τήσουν άμέσως την δωρεάν αποστολήν του
βιβλαριου ΡΕΑΣΤΑΡ από τόν Γενικόν έν
Ελλάδι και Ανατολή αντιπρόσωπόν μου. κ. Δ.
ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΔΟΝ, Ταχ. θυρίς 139- Αθήναι.

ΦΑΡΜΑΚΑ ΧΩΡΙΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ
LABORATOIRE B. DERRAUD PARIS

Μόνον οί κομμωται κ. κ.

Ι. ΕΥΔΗΣ & Π. ΒΡΑΧΝΟΣ

μπορούν να έξασφαλίσουν στην κάθε
Κούρια ένα καλοχτενισμένο κεφαλάκι
όδοι γνωρίζουν καλώς τά μυστικά της
τέχνης και μεταχειρίζονται τά γνήσια
έθνικα φάρμακα του εργοστασίου

ΡΕΛΙΣΤΙΚ

Χαλκοκονδύλη 14 γ κάτωθεν θεάτρου

«ΑΛΑΜΠΡΑ»

Εξεδοθή

ΤΑΣΟΥ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗ

ΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Με Πρόλογο της Κας

ΛΙΛΗΣ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΡΕΩΤΑΤΟΥ
ΣΥΣΤΗΜΑΓΟΣ

ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

Φαρμακείον Νικολοπουλου, 3ης
Σεπτεμβρίου 5 Τηλ. 24-151

ΤΗΝ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

έπιτυγχάνετε αν βάφετε μόνοι σας
τα φορέματά σας με τας

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

A R T I

Θά γίνουν καινούργια και μοντέρνα
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ
ΣΑΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ
ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΜΑΓΙΚΗ ΚΡΕΜΑ
(ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗ.)

Ασύγκριτος εις τό να επαναδίδη την νεότητη και
να εξωραίζει τας επιδερμίδας και τας πλέον μαρ-
μένας μέχρι 89 έτών ακόμη. Έξαλείφει σημάδια,
ρυτίδες, μαυράδια και όλα τά ελαττώματα ενός κα-
κοπεριποιημένου δέρματος. Χάρης εις την κρέμαν
αυτήν τό δέρμα ξαναγίνεται λείον βελουδένιο, όπως
τά πέταλα του κρίνου.
Διά να ζωηρεύσητε πλήρως μίαν έπιδε ρίδα ελατ-
τωματικήν, πρέπει να μεταχειρισθήτε συγχρόνως
την κρέμαν της νυχτός ρός και την λευκίαν της ήμέ-
ρας καθώς και την λεπτήν και ακίνδυνον πούδραν
που δίδει εις τό πρόσωπον ένα ιδεώδες χρώμα.

Η τιμή εκάστης κρέμας εις κομψά βιαζάνια είναι
55 δραχμές (Ταχυδρομικώς 60). Τό κυτίον της πού-
δρας είναι δραχμές 37 (Ταχυδρομικώς 40). Υπάρ-
χουν πούδρες χρώματος ρός, σαίρ, ροσέλ και λευκόν.
Γενικόν Αντιπρόσωπον: ΟΔΟΣ ΜΠΟΤΑΣΗ 12
(Πλατεία Κάνιγγος)

όπου πρέπει να απευθύνωνται αι εισησεις των
έπαρχιών και τά έμβάσματα. Ζητούνται αντιπρό-
σωποι διά τας έπαρχιας με έγγυήσεις.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Εἰς τό Ὑπόγειον “ΗΒΗΣ,,

Πλατεία Ὀμονοίας

Πωλοῦνται ἀναγκαστικῶς κατόπιν
ἀδείας τοῦ κ. Προέδρου Πρωτοδικῶν
τοῦ πτωχεύσαντος ἐμπόρου

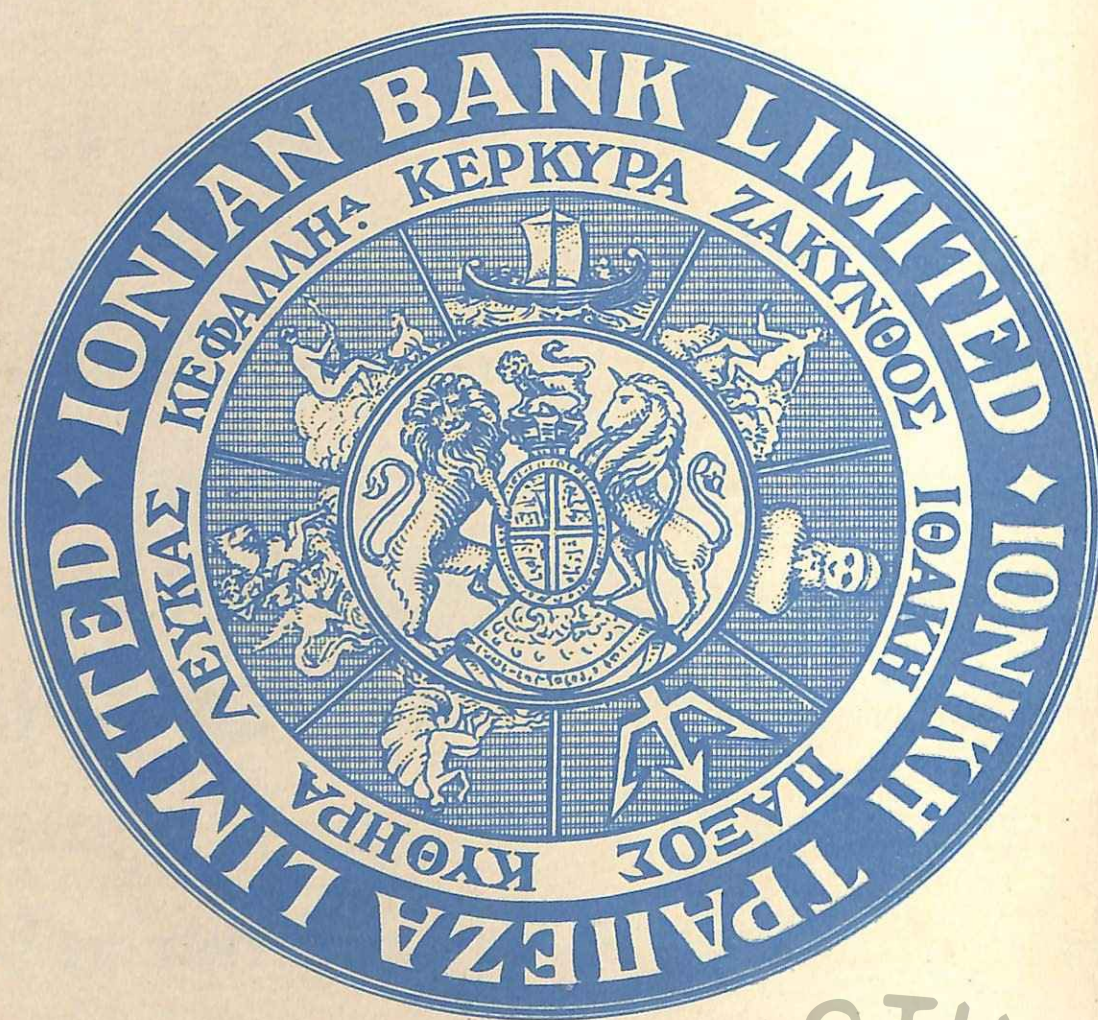
ΑΔΡΙΑΝΟΥ Παλτά Ἐνδύματα, Ὑπο-
δήματα, Ὑποκάμισα, Γραβάτες, Φα-
νέλλες καὶ ὅ τι χρειάζεται κάθε ἄνθρω-
πος, εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

Μὴ λησμονεῖτε τὴν διεύθυνσιν

Κάτωδι Ζυδεστιατορίου “ΗΒΗ,,

Ὀμόνοια

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ